

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 9/1997 - 51 pàgines

Sessió Ordinària del dia 13 de novembre de 1997

El dia 13 de novembre 1997, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 21/1997 i que, després d'haver estat modificat a l'inici de la Sessió, ha quedat com segueix:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Protocol sobre qüestions veterinàries complementari a l'Acord en forma de bescanvi de notes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de l'Acord entre la República de Letònia i el Principat d'Andorra sobre la supressió mútua de necessitat de visat.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'acord presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i M. Rosa Ferrer Obiols, en relació a la Convenció europea sobre la televisió transfronterera, de 1989.

4- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Josep Dallerès Codina, en representació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'adquisició de documentals per a la programació d'Andorra Televisió per a l'any 1997.

5- Debat de totalitat del Projecte de llei de pressupost per a l'exercici de 1998, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament del Consell General, així com de les esmenes a la totalitat presentades.

6- Designació d'un magistrat pel Tribunal Constitucional.

7- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum.

8- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 7 d'octubre de 1997.

9- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 12 d'octubre de 1997.

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada per la M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 13 d'octubre de 1997.

11- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 11 de novembre de 1997.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina

M. I. Sr. Simó Duró Coma

M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó

M. I. Sr. Antoni Martí Petit

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
M. I. Sr. Jordi Torres Alís
M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
M. I. Sr. Guillem Areny Argelich
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Modest Baró Moles
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sr. Francesc Bonet Casas
M. I. Sr. Miquel Casal Casal
M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
M. I. Sr. Pere Cervós Cardona

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Estanislau Sangrà Cardona, ministre de la Presidència; Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanz Serra, ministra de Finances; Enric Casadevall Medrano, ministre d'Economia; Josep Garrallà Rossell, ministre d'Ordenament Territorial; Josep M. Goicoechea Utrillo, ministre de Salut i Benestar; Carme Sala Sansa, ministra d'Educació, Joventut i Esports; Pere Canturri Montanya, ministre de Cultura, i Enric Pujal Areny, ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El Sr. Enric Tarrado Vives, secretari de la Sindicatura, procedeix a llegir l'ordre del dia)

(Són les 16.05h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Proposo, en primer lloc, que s'accepti la inclusió en l'ordre del dia d'un nou punt, corresponent a la tramitació, sota procediment d'extrema urgència i necessitat, del Projecte de Llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum, petició aquesta que ja us ha estat comunicada per carta de data 11 de novembre. En relació amb aquest punt, el Grup Mixt ha presentat una moció discrepant del caràcter d'extrema urgència i necessitat, que els serà distribuïda tot seguit.

S'aprova? Doncs queda inclòs aquest nou punt en l'ordre del dia, que es convertirà en el número 7, corrent la numeració dels punts restants.

També s'ha admès una pregunta sota procediment d'urgència, formulada pel Sr. Jaume Bartumeu, que quedaria inclosa en l'ordre del dia com a punt número 11. Procedirem ara mateix, també, a la seva distribució. De fet, ha estat ja publicada a l'últim Butlletí que us ha estat distribuït, però la tornarem a distribuir.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, i tal com ho preveu l'article 37.6, procedirem a donar lectura a l'informe de la Comissió Permanent sobre els afers tractats i acords presos fora de període de sessions.

Segon període de sessions del 1997, informe de la Comissió Permanent al Consell General

La Comissió Permanent del Consell General, d'acord amb l'article 37.6 del Reglament, té l'honor de donar compte al Ple dels afers tractats i de les decisions adoptades fora de període de sessions.

Les reunions han tingut lloc els dies 13 de maig, 1 de juliol, 18 de juliol i 29 d'agost.

En la primera d'elles es va examinar el compliment de la legislació en matèria d'incompatibilitats per part dels nous membres del Consell General, constatant-se que no hi havia cap incompatibilitat. Els Srs. Jaume Bartumeu i Vicenç Alay varen considerar, pel que respecta al Sr. Miquel Àlvarez, subsíndic general, que no es plantejava una incompatibilitat en sentit estricte del terme, però sí un problema quan a la dedicació i al greuge comparatiu salarial envers els Consellers Generals, per seguir exercint la professió lliberal de metge. Els Srs. Miquel Casal, Joan Verdú i Jaume Martí varen considerar que el problema no existia, ja que pot dedicar l'atenció necessària al càrrec de subsíndic i exercir la seva professió sense que hi hagi interferències.

Es va reflexionar sobre la conveniència d'ampliar la legislació en matèria d'incompatibilitats i finalment es va convenir encarregar un informe jurídic, que posteriorment es posaria a la disposició dels Grups Parlamentaris, on es contempli la regulació actual en matèria d'incompatibilitats i de dedicació, i es plantegin altres possibilitats de regulació més àmplia, així com legislació comparada.

Un cop finalitzada la reunió, es va procedir a l'acte de presa de possessió del càrrec de secretari general del Consell General per part del Sr. Carles Santacreu Coma.

La segona reunió, que va tenir lloc el dia 1 de juliol, va servir de presa de contacte entre els membres just

en acabar el primer període de sessions de l'any 1997.

El Sr. Síndic General va explicar que el dia 3 de juliol hi hauria una sessió del Consell General, dia que s'havia habilitat amb aquesta finalitat, que també s'havia habilitat la primera setmana de juliol per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, per tal que poguessin treballar sobre les liquidacions de comptes del 1995 i que, a més a més, hi havia en tràmit, sota procediment d'urgència, dos projectes de llei. Va indicar que, si aquests treballs acabaven a temps, la seva intenció seria fer una nova sessió del Consell General abans de finals del mes de juliol.

En la tercera reunió, el dia 18 de juliol, es va acordar convocar una sessió extraordinària del Consell General, el dia 30 de juliol, a les deu del matí, amb l'ordre del dia següent:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei qualificada de quota d'immigració per al període comprès entre l'1 de juny de 1997 i el 31 de maig de 1998.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei d'universitats.

3- Examen i aprovació, si escau, de les liquidacions de comptes del Consell General, de l'Administració general i de les entitats parapúbliques corresponents a l'exercici 1995.

En la darrera reunió, la Comissió, en relació amb el protocol a seguir en els actes de la visita del copríncep Sr. Jacques Chirac, va acordar fer conèixer a la Junta de Presidents la seva preocupació i li va demanar que, en conseqüència, fes el necessari perquè es respectés el paper preminent del Consell General durant els actes de la visita i perquè el síndic general hi tingués la prioritat que institucionalment li correspon.

Aquesta reunió va servir també per donar per finalitzats els treballs de la Comissió Permanent i aprovar el present informe.

Bé, acabada la lectura de l'informe de la Comissió Permanent passarem tot seguit al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Protocol sobre qüestions veterinàries complementari a l'Acord en forma de bescanvi de notes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea.

Fou publicada al Butlletí número 11/1997 del 7 de juliol de 1997. No s'han presentat esmenes.

Hi ha alguna intervenció?

Sí, Sr. Marfany? Sr. Marfany teniu la paraula.

El M. I. Sr. Agustí Marfany:

Gràcies, Sr. Síndic.

Voldríem remarcar el fet, que amb la signatura, l'any 90, de l'Acord de la Unió Duanera, va quedar per tractar el tema de l'exportació dels productes agrícoles i ramaders.

Això ha representat una constant dificultat per al comerç del bestiar i dels productes d'origen animal

Després de llargues negociacions, el 15 de maig d'enguany, el Govern andorrà va signar amb la Comunitat Econòmica Europea el Protocol veterinari que avui se'ns presenta.

El M. I. Sr. Síndic General:

Perdó, em sembla que hi ha un problema de sonorització, poseu-vos més a prop.

El M. I. Sr. Agustí Marfany:

Perdó.

Amb aquest protocol, Andorra adquireix el compromís d'aplicar les normes comunitàries en matèria veterinària; augmenta així el seu grau d'integració en l'espai europeu, i sobretot s'alinea a una de les legislacions més avançades del món en matèria de protecció de la salut pública; aspecte cabdal als nostres ulls.

L'aplicació d'aquestes resolucions permetrà el reconeixement de la signatura dels veterinaris oficials andorrans, i implicarà la lliure circulació de bestiar i dels seus derivats; doncs, un comerç més àgil pels productes de la ramaderia andorrana.

Tot el que afavoreixi el ramader andorrà, de cap manera ens pot deixar indiferents, i per tant el nostre Grup Parlamentari, avui, ratificarà aquest Protocol.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies. Alguna altra intervenció? Sr. Jordi Torres per l'Agrupament Nacional Democràtic, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. Síndic.

Només era per ratificar que des de l'Agrupament Nacional Democràtic donarem suport al Protocol sobre qüestions veterinàries.

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Sr. Vicenç Alay pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Ratificar, igualment, per part nostra aquesta ratificació, valgui la redundància, perquè entenem que a més el recull a dins la pròpia motivació, que això significa que Andorra entri dins l'espai geogràfic veterinari europeu. Aquí, a Andorra, es parla molt sovint de peculiaritats, és bo...

El M. I. Sr. Síndic General:

Vulgueu atansar més el micro, sis us plau.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

...és bo en algun cas les peculiaritats, però peculiaritats en matèria de sanitat veterinària, entenem que estan fora de lloc. Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies. Alguna altra intervenció

Bé, si no hi ha cap observació, entenc que queda aprovada per assentiment. Doncs queda aprovada.

Passem tot seguit al punt dos de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de l'Acord entre la República de Letònia i el Principat d'Andorra sobre la supressió mútua de necessitat de visat

Fou publicada al Butlletí 14/1997 del 29 d'agost d'enguany.

No s'han presentat esmenes, però s'han constatat dues mancances en el text original, que proposo que es corregeixin. En concret, caldria afegir al final del darrer paràgraf de la Proposta, que diu textualment: "S'aprova l'Acord entre la República de Letònia i el Principat d'Andorra sobre la supressió mútua de necessitat de visat", la frase "que figura en annex", per precisar quin és l'Acord que s'aprova; també caldria afegir un segon paràgraf del tenor següent "El Ministeri de Relacions Exteriors donarà a conèixer la data d'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Acord."

El Govern vol fer alguna observació?

Alguna intervenció?

Si no ha cap observació, entenc que queda aprovada per assentiment, amb les modificacions que he anunciat. Doncs queda aprovada.

A continuació passem al punt 3 de l'ordre del dia.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'acord presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany i M. Rosa Ferrer Obiols, en relació amb la Convenció europea sobre la televisió transfronterera de 1989.

La Proposta d'acord fou publicada en el Butlletí número 11/1997 del 7 de juliol del mateix any.

S'ha presentat una esmena per part del Grup Lliberal; aquesta esmena ha estat publicada en el Butlletí número 16/1997 del 24 de setembre de 1997.

Té la paraula, en primer lloc, la Sra. M. Rosa Ferrer per exposar la Proposta d'acord.

Teniu la paraula, Sra. Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

En primer lloc pensem que cal explicar a aquesta Cambra, i recordar alhora, els motius que han portat que des de Nova Democràcia haguem optat per presentar la Proposta d'acord que ara debatem.

En la Sessió Ordinària del Consell General del 16 d'octubre de 1996, ara fa un any i escaig, es va debatre una esmena a la totalitat presentada per Nova Democràcia al Projecte de llei que havia presentat el Govern de declaració d'interès públic de societats dedicades a televisió d'abast exterior a Andorra.

En aquella ocasió, en la motivació de la nostra esmena, ja vam posar de manifest que el calia era debatre l'oportunitat o conveniència d'establir o promoure la instal·lació de canals de televisió que, des d'Andorra o sota el nom d'Andorra, emetin vers l'estranger via satèl·lit, i no, com el que dissortadament feiem en aquell moment, debatre un Projecte de llei pensat, preparat i presentat per donar acolliment a una proposta d'una societat mercantil francesa que semblava haver volgut rememorar seixanta anys després, el desembarcament a Andorra de les societats concessionàries de la radiodifusió. Però, sobretot, postulàvem el retorn del Projecte de llei al Govern perquè quedés clar, dins i fora de les nostres

fronteres que Andorra no és ni vol ser cap república bananera.

El propi cap de Govern ens va confirmar -si no vegi's el Diari Oficial del Consell General número 8 de l'any 1996- que Tele 55 estava interessada a instal·lar-se a Andorra.

I, el propi representant de Tele 55, el Sr. Bourret, declarava aquest estiu -aquí ho poden veure en una publicació, en una revista, dedicada a la Televisió per satèl·lit francesa- que estava preparant la posada en funcionament d'una cadena de televisió gratuïta via satèl·lit que s'emetria des del Principat d'Andorra, i que, precisament, el que veritablement li interessava, que era interessant per a un projecte com el seu, era el fet de no estar sotmès a les normes del Consell Superior de l'Audiovisual francès. Això ho diu en aquest article el Sr. Bourret. Però continua dient, també en el mateix article, en la mateixa entrevista que se li fa, que no és que tingui res contra el Consell Superior de l'Audiovisual francès, l'únic problema que té és que aquest Consell fa aplicar les lleis que vota el Parlament.

De tota manera, la nostra Proposta d'acord és una immillorable ocasió perquè el Govern i el Grup Parlamentari Liberal eliminin qualsevol mena de dubte sobre el que pretenien amb la Llei que van presentar a finals de l'any passat; o bé, venir a confirmar que només volia beneficiar a una sola societat, i que ja veiem per quins motius.

Per aquest motiu, hem optat per presentar la Proposta d'acord que passo a llegir tot seguit:

"Vist que el Pla estratègic elaborat pel Govern i publicat l'any 1993 contempla com a una estratègia per obtenir nous recursos per a l'Estat la possibilitat d'explotació de posicions geoestacionàries (satèl·lit) en cosocietat amb societats europees públiques o privades;

Vist que existeixen en l'actualitat empreses privades estrangeres interessades a emetre des d'Andorra emissions via satèl·lit, la qual cosa feta amb la deguda garantia legal pot ser de gran interès per al nostre Principat;

Atès que la legislació vigent andorrana en matèria d'audiovisual no regula la possibilitat de desenvolupar nous suports tecnològics com poden ser la televisió per satèl·lit o digital;

Atès que el buit legal que suposa la manca d'una normativa específica en emissions televisives d'aquest tipus pot comportar que el Principat d'Andorra esdevingui un Estat particularment atractiu per a aquelles empreses que no volen sotmetre's a les normes comunes -com pot ser la publicitat televisiva- tal com estan contemplades en les convencions europees;

Atès que sembla que el Govern ha mantingut contactes amb un centre universitari de recerca legal de Bèlgica per estudiar un text que ompli el buit legislatiu en qüestions d'audiovisual i que sigui compatible amb la normativa europea, tot i que l'Estat belga no figura entre els que han signat la Convenció del Consell d'Europa sobre la televisió transfronterera;

Atès que Espanya va signar la Convenció europea sobre televisió transfronterera en data 5 de maig de 1989 i que en l'actualitat ha endegat els tràmits parlamentaris per procedir a la seva ratificació; i que França l'ha signada en data 12 de febrer de 1991, ratificada el 21 d'octubre de 1994, havent entrat en vigor el primer de febrer de 1995.

El Consell General, en la Sessió Ordinària del dia (d'avui).....

Acorda

Encomanar al Govern que iniciï els tràmits necessaris perquè en el termini màxim d'un any l'Estat andorrà figuri d'entre els estats membres del Consell d'Europa signataris de la Convenció europea sobre la televisió transfronterera de 1989, donant-ne compte oportunament a aquest Consell General."

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

A continuació té la paraula el Sr. Francesc Mora, pel Grup Lliberal, per exposar l'esmena.

M. I. Sr. Francesc Mora:

Gràcies, Sr. Síndic.

L'esmena que el Grup Liberal defensa en relació a la Proposta d'acord per a l'adhesió a la Convenció europea sobre la televisió transfronterera del Consell d'Europa de l'any 1989, es fonamenta i es defensa en la consideració que nosaltres recolzem, que en matèria de relacions i obligacions internacionals, el nostre país ha de prendre tot el temps necessari per reflexionar les decisions que s'han d'adoptar.

És el primer motiu de la nostra esmena: la necessitat que tots ens donem un temps per reflexionar sobre la necessitat, real i palpable, que Andorra té per signar la mencionada Convenció europea. Aquest temps de reflexió ha d'anar acompanyat d'una major, àmplia i exhaustiva informació, sobre la conveniència per als andorrans de signar el dit conveni. Temps de reflexió que no vol dir temps per oblidar o temps per arxivar la decisió, sinó que vol dir temps per madurar i per considerar, amb coneixement de causa, sense precipitació, el lloc on el nostre país estampa la seva signatura.

Així mateix, no s'ha de perdre de vista la realitat actual del conveni del qual avui es proposa l'adhesió, i aquesta realitat, no és altra que d'un total de 40 països membres del Consell d'Europa, només 27 han signat el conveni de TV transfronterera, i dels quals 14, l'han ratificat, tot i amb esmenes i reserves. Només aquest fet, purament formal, ja reclama temps de reflexió.

Altres consideracions també van ser importants a l'hora que el nostre Grup Parlamentari es decidís a presentar l'esmena que defensem. Entre aquestes, podem considerar que Andorra no és un país hostil, audiovisualment parlant, per a cap dels països membres del Consell d'Europa.

Andorra no emet televisió més enllà de les nostres fronteres, i pel cas que la nostra televisió actual així ho fes, els seus continguts tampoc es podrien considerar agressius per als països veïns.

Pel que fa a la preocupació, legítima, d'una eventual transmissió televisiva via satèl·lit des d'Andorra, que pogués ser vulneradora de dita Convenció internacional, hem de ser tots conscients que, perquè aquest fet es produís, seria necessària la intervenció d'aquest M. I. Consell General per a la seva autorització, ja que sense un marc legal adequat dita transmissió seria impossible. I si aquest moment arribés, no es podria sostreure al Consell General el debat sobre la seva conveniència, i els eventuais beneficis o perjudicis que per a Andorra podria suposar aquesta transmissió via satèl·lit.

Per acabar, i com a una darrera raó de defensa de la nostra esmena de modificació, i potser la més important, és que no hem de perdre de vista la situació actual de negociacions amb la Unió Europea per tal d'assolir, en el termini escaient, un acord de cooperació entre Andorra i la Unió Europea.

En el marc de dites negociacions s'estableixen, precisament, determinades clàusules que poden afectar al sector audiovisual d'Andorra, però l'adopció de dites clàusules, ja siguin limitatives o no, es farà o no es farà, en el marc d'un acord global de cooperació amb la Unió Europea.

Per això, endegar una adhesió a la Convenció europea sobre TV transfronterera del Consell d'Europa, quan s'està negociant amb la Unió Europea el dit Acord de cooperació, que pot afectar, com s'ha mencionat, el sector audiovisual andorrà, seria, almenys confús i contradictori, per no dir que inclús podria ser perjudicial per Andorra. És per això, que el Grup Liberal creu convenient, pels motius expressats, encarregar al M. I. Govern que iniciï els estudis necessaris perquè s'examini la conveniència que Andorra sigui Estat signant de la dita Convenció sobre la TV transfronterera, i que

un cop efectuats dits estudis, n'informi el Consell General.

En aquest sentit, demano als M. I. Srs. Consellers Generals que han presentat la Proposta d'acord sobre l'adhesió d'Andorra a la Convenció europea de televisió transfronterera que acceptin la nostra esmena, i si això no fos possible, només donaríem el nostre vot favorable a una proposta transaccional que es fonamentés en l'esperit exposat en aquesta intervenció.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, a continuació tenen la paraula la resta de Grups Parlamentaris. Pel Grup Mixt. Volen intervenir? Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, sembla clar pel que s'ha sentit, i pel fet que, per activa o per passiva, tots els Grups recolzem la motivació que acompanya i dóna peu a la Proposta -no hi ha cap esmena en aquest sentit.

Quant al text de l'Acord, tot i que el nostre Grup considera oportú i positiu signar la Convenció, entenem que no deixa de ser lògic que el Govern encomani els estudis pertinents. Sembla un gest de prudència que no discutim.

Ara bé, quan el Govern o el Grup que li dóna suport parla d'iniciar estudis -i a l'esmena es diu això, no es diu fer estudis sinó iniciar-los- ens temem que, per experiències viscudes en aquesta mateixa Cambra -estic parlant de la borsa de treball-, ens temem que d'estudi en estudi uns acabin perdent el fil i els altres acabem la paciència.

De totes formes, a IDN pensem que, si no hi ha cap raó en contra -la qual cosa s'hauria d'argumentar justificadament-, qualsevol de les dues propostes hauria de conduir a la signatura de la Convenció dins el termini d'un any.

Volem que quedi constància, però, que qualsevol demora -per causes no justificades, repeteixo- mereixerà la nostra reprovació i la nostra denúncia.

Dit això i per les raons exposades, i a l'espera de si s'arriba a una transacció, com ha exposat el company Francesc Mora, el nostre Grup s'abstindrà.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Jordi Torres teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. Síndic.

En el seu article primer la Convenció defineix molt clarament quin és el seu objectiu: "facilitar la transmissió transfronterera i la retransmissió dels serveis de programes de la televisió.

Un Estat com el nostre no pot quedar al marge avui de participar en els fòrums i certàmens internacionals, com tampoc no pot quedar al marge de les legislacions i convenis que generen totes les noves tècniques i tecnologies.

Amb la televisió en tenim un dels exemples més significatius; no podem quedar aïllats del que s'està fent arreu del món. Hem de protegir-nos contra una falta de legislació que permetria que a casa nostra es pogués fer el que es vulgui. Aquests convenis moltes vegades semblaria que tendeixen a restringir la nostra sobirania, però també ens protegeixen davant un buit legal existent, de tota una sèrie de possibles especuladors que, constatant les nostres mancances, poguessin aprofitar el nostre país per activitats no permeses en d'altres. Per això, doncs, una regulació en aquest sentit no fa més que consolidar-nos com un Estat ansiós de complir, en aquest cas, amb els compromisos europeus de serietat i de desplegament ordenat del nostre sistema legislatiu.

Per tots aquests motius, des de l'Agrupament Nacional Democràtic donarem ple suport a la iniciativa endegada per Nova Democràcia a la Proposta d'acord que Andorra, Estat membre del Consell d'Europa, sigui signatària de la Convenció europea sobre la televisió transfronterera de 1989.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups?

Bé, si no hi ha cap altra intervenció, proposo que els consellers generals que han presentat la proposta indiquin si accepten l'esmena i quin és el text final que sotmeten a votació.

Sra. Rosa Ferrer teniu la paraula.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Jo, no sé si és en aquest moment que correspon, nosaltres, Nova Democràcia, no acceptem transaccionar l'esmena i, si em permet, exposaré les raons de per què no ho acceptem. En primer lloc,

aquesta Proposta d'acord diu que s'iniciïn els estudis. Quan a una cosa se li vol donar un bany de calaix i que tothom se n'oblidi -vostè ho ha dit també al principi i també ha dit que no és la intenció del Grup Lliberal-, però quan una cosa es vol oblidar, el cert és que es diu: "deixem-ho en estudi" i si algun any algú més se'n recorda, potser surt del calaix i algú se'l torna a llegir, però si no, difícilment, torna a sortir del calaix. Per tant, a Nova Democràcia no hem fet aquesta Proposta d'acord, no l'hem entrat a tràmit amb la intenció que es quedi en un bany de calaix.

Pel que respecta al temps de reflexió que vostè, que en nom del Grup Lliberal al·lega, a mi m'agradaria que aquest mateix temps és el que hagués tingut el Sr. Cap de Govern quan va firmar l'Acord amb Tele 55 al marge del Consell, i que va portar al mes d'octubre de l'any passat que aquí mateix es debatés un Projecte de llei. En aquell moment el temps de reflexió no hi era perquè, a més a més, es va comparèixer aquí, en aquesta Cambra, amb els papers signats des de feia un any, i explicant quin era el procediment parlamentari, donant terminis i dient: "tranquil, això està fet, ho podreu emetre". Bé, sortosament en aquell moment va prosperar un text alternatiu presentat per l'AND, i amb el canvi de legislatura, això ha quedat mort. No sé si és que potser ara ja ha passat més temps, i ha hagut més reflexió, i realment ha quedat mort. No ho sé, però en tot cas el temps de reflexió d'ara, també era vàlid abans, i per això no podem admetre el que ens està dient. Llavors, per tant, pel que deia que havia de passar per aquí al Parlament, efectivament, sortosament que al mes d'octubre va passar pel Parlament; si no avui dia ja tindríem una societat instal·lada a Andorra i amb uns acords.

Pel que respecta a l'acord de cooperació que vostè ens ha comentat aquí, que s'estan negociant amb la Unió Europea, i que dins aquest Acord es contemplarien aspectes d'emissions televisives, doncs, la veritat aquí només em resta dir que vostè disposa d'una informació privilegiada, de què la resta de Grups no disposem perquè, en tot cas, ni el ministre ni ningú del Grup Lliberal ha vingut a explicar-nos res al respecte. Per tant per a mi és com no tinguda, aquesta informació.

Per tant demanem que se sotmeti a votació el text que hem presentat amb la Proposta d'acord.

El M. I. Sr. Síndic General:

Procedirem, doncs, a la votació del text tal com ha estat presentat i publicat al Butlletí del Consell General. Recordo simplement que sí és sí a la Proposta d'acord, i no és no a la Proposta d'acord.

Procedim a la votació, Sr. Secretari General si us plau.

El Sr. Secretari General

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : No
 M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : M'abstinc
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí
 M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : M'abstinc
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari, si us plau, vulgueu procedir al recompte.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 8. Vots no: 17. Abstencions: 2.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, queda desestimada la Proposta... Sr. Vicenç Alay, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Si em permet fer una intervenció, voldria que quedés clar que la nostra abstenció és una abstenció que no és passiva, de cap manera, sinó que significa emplaçar el Govern -el resultat de la votació estava cantat-, emplaçar el Govern perquè això es resolgui sense cap mena de demora, com deia. Si a nosaltres, que som dos en el Grup Parlamentari, ens toca

resoldre i analitzar projectes de llei en quinze dies, suposo que vostès, amb tota la maquinària ho poden tenir, bé, no dic en dos dies, tampoc cal exagerar, però en un mes o dos mesos. Hem parlat d'un any, el que deia abans és cert, en un any vostès han de tenir solucionat aquest problema.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passarem al punt número 4 de l'ordre del dia.

4- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pel M. I. Sr. Josep Dallerès Codina, en representació del Grup Parlamentari Agrupament Nacional Democràtic, al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'adquisició de documentals per a la programació d'Andorra Televisió per a l'any 1997.

El Projecte de llei fou publicat en el Butlletí número 17/1997 del 6 d'octubre d'aquest any.

L'esmena a la totalitat fou publicada en el Butlletí número 21/1997 del 6 de novembre d'enguany.

Passo la paraula al Sr. Josep Dallerès per exposar l'esmena.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. Síndic.

Tal com precisa l'article 92 del Reglament del Consell General, se'ns va fer arribar com a documentació de suport al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'adquisició de documentals per a la programació d'Andorra Televisió per a l'any 1997, una memòria justificativa.

Gairebé podríem dir que tot allò que podia ser clar va deixar de ser-ho, la memòria diu: "El Projecte de pressupost per a l'any 1997 es va presentar al Govern al final del mes de juliol de 1996". Això ho podem entendre, hem governat i sabem que és així com cal procedir.

Continua dient la memòria: "En aquella data no es podia saber que poc després l'ORTA disposaria d'unes noves instal·lacions per a la ràdio i la televisió i, per tant, que seria necessari preparar una nova programació per a la televisió." Aquest paràgraf no fa sinó confirmar el que venim repetint des de fa temps, i ara ja no som nosaltres sols els que ho diem,

sinó que ja hi ha qui ho fa arribar al Consell, fins i tot qui ho escriu, i qui ens demana, qui ens ho porta al Consell com a suport, on es diu: "no es podia saber".

No es podia saber, el que vol dir que la "tele" ens ha baixat del cel! Com la pluja! Com la neu! Ha estat un regal dels déus! O una imposició!, vist que ens toca pagar-la a nosaltres.

Total, que al juliol no se sabia que la televisió es posaria en marxa al gener. D'això suposo que se'n diu previsió. És de suposar que anem vers una nova definició del concepte de previsió...

Continua dient, la memòria justificativa, que: "El 20 de gener de 1997 es van posar en funcionament les noves instal·lacions de l'ORTA".

Més tard informa que el 25 de març de 1997, la Junta de Govern acordà la despesa de 14.872.000 pessetes per al lloguer d'uns documentals a TV3, el cost total del qual s'acabà situant en 16.117.375 pessetes.

Si no recordo malament entre el 20 de desembre de 1996, quan la Junta de l'ORTA pren la decisió de la nova programació, passant pel 20 de gener de 1997, quan es posen en funcionament les noves instal·lacions, fins al 25 de març del 1997, que s'acorda la despesa, no pressupostada prèviament, hi ha unes eleccions generals, s'està formant un nou Govern i, per arribar al punt que ens ocupa, aquest nou Govern està retreballant el pressupost per al 1997, pressupost que serà admès a tràmit per Sindicatura, on ha entrat pocs dies abans, el 5 de maig d'enguany. És a dir, que no s'està parlant del pressupost que va entrar al 96 sinó del pressupost entrat al 97. Han passat cinc mesos, cinc mesos durant els quals, al nostre entendre, hi ha hagut temps suficient com per modificar el projecte inicial, elaborat gairebé un any abans, quan "no es podia saber" que els Reis ens portarien la tele.

La Llei general de finances públiques diu, en l'article 3.1, que "Les entitats parapúbliques o de dret públic es regeixen per llurs normes particulars sempre que no siguin contràries a la present Llei", a la Llei de finances públiques.

L'article 23.1 i .2 determina en quines condicions es pot procedir a contraure obligacions que comportin despeses no incloses en el pressupost, i de manera específica, el punt 3 de l'article 23 diu, i cito: "No es poden aprovar crèdits extraordinaris pel fet d'haver contret obligacions sense dotació pressupostària llevat dels supòsits d'avenços de fons".

No ens consta, o com a mínim no consta en la memòria, que s'hagi procedit a cap avenç de fons. No sabem, cas que no s'aproves el present Projecte - cosa que també és poc probable - quines serien les

partides afectades: la memòria tampoc ens ho diu. El Consell no disposa d'aquesta informació, i al meu entendre ni la majoria ni l'oposició.

Veiem, doncs, difícil que el Consell General pugui aprovar aquest Projecte sense que, al nostre entendre, es vulneri la Llei votada per aquesta mateixa Cambra i que regeix les finances públiques.

No es tracta ja ni de debatre de la necessitat o no del crèdit, tan sols de respectar la Llei. Si no la respectem nosaltres, amb quina força moral podem votar les lleis, que pretenem que siguin d'aplicació per a tothom? Quina serà la nostra credibilitat en legislar?

Per l'exposat, demanem el vot favorable a l'esmena a la totalitat amb retorn del text al Govern.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

Bé, doncs, passo la paraula als Grups Parlamentaris: pel Grup Mixt, intervé el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

El dos consellers de Nova Democràcia donem suport al que acaba de manifestar el conseller de l'AND Sr. Josep Dallerès. No ens estendrem en les argumentacions, però és evident que cada dia es fa més difícil mantenir una posició normal de parlamentaris, d'exercir el control del Govern quan les lleis s'estiren i s'arronsen en funció dels interessos de la majoria governant. Per tant, nosaltres donem el nostre suport al que s'acaba de dir, i votarem en conseqüència. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, pel Grup Lliberal intervé el Sr. Marc Pintat.

El M. I. Sr. Marc Pintat:

Gràcies, Sr. Síndic.

Referent al Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses derivades de l'adquisició de documentals per a la programació d'Andorra Televisió per l'any 1997, per un import total de 16.117.375 pessetes, voldria ressaltar dos punts principals.

En primer lloc, el Projecte de llei de suplement de crèdit és, en el cas d'aquesta despesa, l'única via

legal per finançar-la, vista la Llei general de les finances públiques i la Llei de pressupost.

En segon lloc, el suplement de crèdit és la via legal per finançar una despesa originada mentre el Grup que ha presentat l'esmena formava part de la majoria de la Junta de Govern de l'ORTA, el 25 de març d'enguany.

Fem memòria. La proposta de despesa d'aquesta partida data del 25 de març de 1997, dia en el qual la Junta de Govern de l'ORTA tenia una majoria altra que la lliberal. Durant la reunió es va acordar l'adquisició de documentals per poder emetre durant tot l'any 1997. La Junta va proposar el finançament d'aquesta despesa, mitjançant els ingressos de publicitat obtinguts durant l'exercici 1996, és a dir, a càrrec del romanent de tresoreria de l'any 1996.

En data 1 d'agost de 1997, la Junta, aquesta vegada amb majoria lliberal, va aprovar per majoria un complement de despesa dels documentals per un import d'1.245.375 pessetes, a càrrec, com en l'anterior acord, de romanents de tresoreria d'exercicis anteriors, consultant, però, abans de fer efectiu l'acord, el procediment correcte a emprar.

La Intervenció General va informar verbalment l'ORTA, en el sentit que la via legal de finançament d'aquesta despesa és la presentació al Consell General d'un suplement de crèdit. En conseqüència, la Junta de l'ORTA va decidir seguir els tràmits legals al seu abast per finançar la partida de documentals per a televisió; i va presentar el 2 de setembre, un Projecte de Llei de suplement de crèdit, defensant, tot sigui dit, una proposta del seu Grup Parlamentari, Sr. Dallerès.

Per tant, em costa d'entendre el sentit de la seva esmena. O bé no està d'acord amb el procediment que s'ha utilitzat, i que, al nostre entendre, és l'únic legal. O bé no està d'acord amb un Projecte que va impulsar la Junta de l'ORTA, en la qual, el nostre Grup no tenia majoria.

Considerant que no és necessari entrar en polèmica per aquest tema, no donarem més importància a la seva esmena i votarem a favor del suplement de crèdit presentat.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Bé, si no hi ha cap intervenció, procedirem a la votació. Sí és sí a l'esmena i no és no a l'esmena, i atès que no s'han presentat esmenes a l'articulat, en aquest cas aprovació del Projecte de llei.

Sr. Secretari General, si us plau.

El Sr. Secretari General

M. I. Sr. Simó Duró Coma : No
M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí
M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí
M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí
M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No
M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari vulgueu procedir al recompte, si us plau.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 10. Vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro desestimada l'esmena i aprovat per majoria el Projecte de llei.

Passem, doncs, al punt cinc de l'ordre del dia.

5- Debat de totalitat del Projecte de llei de pressupost per a l'exercici de 1998, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament del Consell General, així com de les esmenes a la totalitat presentades.

El Projecte de llei fou publicat en el Butlletí número 18/1997 del 15 d'octubre del mateix any.

Les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i per l'Agrupament Nacional Democràtic han estat publicades en el Butlletí número 21/1997 del 6 de novembre del 1997.

Demanaria, en primer lloc, als Grups que les han presentat, si volen fer el debat i la votació conjunta de les dues esmenes, o prefereixen que es facin debats i votacions separades.

(se senten veus)

És fa conjunt, gràcies.

Doncs passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena. Intervé el Sr. Vicenç Mateu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Ens trobem altre cop, aquí en aquesta sala, per debatre el pressupost per l'any vinent. Aquests dies, mentre jo estava preparant aquesta intervenció, he estat buscant també una mena de títol a la meua intervenció, i no n'he trobat altre que "perplexitats, història i ciència ficció", i això és una mica el que els intentaré exposar en la meua intervenció.

En primer lloc perplexitats. Miri, perplexitats, Sr. Cap de Govern, jo crec que en aquest primer capítol, jo crec que el seu pressupost conté tres bones notícies, en conté una de molt dolenta i conté alguns interrogants.

Anem primer per les bones notícies. No fa pas gaires mesos, el 5 de juny, ens trobàvem aquí mateix per debatre el pressupost de l'any 1997. Per part de l'oposició, es criticà aleshores la manca d'inversió. Primera bona notícia, ens felicitem que vostès hagin corregit el que ja vàrem dir, que vinguin a la nostra, i que presentin un pressupost amb un volum d'inversió força més important.

Segona bona notícia. Ens deien aleshores que la inversió era la que era perquè no teníem capacitat tècnica per executar un volum d'inversió més important. Bé, doncs, també ens felicitem que ara disposem d'aquesta capacitat tècnica.

Tercera bona notícia. Ens felicitem, finalment, que aquest sigui un pressupost gairebé equilibrat. Vostès ja saben que nosaltres venim defensant, des del

primer dia, la necessitat de pressupostos equilibrats, i per una qüestió simple d'independència econòmica, imprescindible i necessària per mantenir la independència política del país.

Fins aquí les bones notícies. Ara ve la que ens sembla que és molt dolenta. Tenim un pressupost, que entenem, que és malaltissament dependent del tabac, i que està basat sobre una irrealitat. Pensem que és un pressupost francament irrealitzable. Vostès ens presenten avui un pressupost de 36.000 milions, gairebé equilibrat. Ara bé, si ens mirem una mica els números, veurem que els ingressos que vostès preveuen en els impostos sobre mercaderies són de 23.000 milions. És a dir, aproximadament dos terços del total d'ingressos. D'aquests, més de la meitat corresponen a les taxes sobre el tabac. Si descomptem, com creiem que s'ha de fer aquest any, del pressupost, els 5.000 milions que provenen de les parapúbliques, mesura que entenem que serà excepcional i que no tindrà cap continuïtat en el futur, perquè si no fos així se'ns posarien els pèls de punta, doncs, la proporció és que un 75% de l'import de mercaderies ve directament determinat per les taxes del tabac.

En el context actual, amb la presència, per dir-ho així, d'uns especials transitaris a la muntanya: creuen vostès de veritat que la recaptació sobre el tabac serà, l'any vinent, de l'ordre que preveuen? Sra. Ministra de Finances, de veritat no creu vostè que hem entrat en un escenari, ja no virtual sinó purament i simplement irreal? Malauradament, i em sap greu, creiem que hem arribat en una situació política on, em sembla que l'autoritat econòmica i fiscal del país, ja no és la titular del Ministeri de Finances, sinó els transitaris que actualment tenim a la frontera. Crec que són ells avui en dia, els capaços de determinar el volum d'ingressos del nostre país, i aquesta és una situació ben llastimosa.

Anem pels interrogants. Primer interrogant: ens sobta que no hi hagi cap previsió de despesa per al túnel d'Envalira. Segon interrogant: ens sobta que no hi hagi previsió de despesa per l'aeroport. Tercer interrogant: ens sobta que no hi hagi previsió de despesa de vies ràpides. Quart interrogant: ens sobta que no hi hagi previsió de despesa del metro elevat. Cinquè interrogant: ens sobta que no hi hagi previsió de despesa del tren. Ens sobta tot això, vistes les promeses del Sr. Cap de Govern que, almenys, van servir per tenir un estiu ben entretingut. Fins aquí les perplexitats.

Si volen, a partir d'ara, una mica d'història, i em permetran la pedanteria. En la passada legislatura, aquesta mateixa sala va ser l'escenari d'un debat cada cop més explícit sobre la necessitat o no de revisar l'estructura d'ingressos del pressupost

nacional. Vostè, Sr. Cap de Govern i vostès, consellers lliberals, van defensar que no calien nous ingressos. Per les circumstàncies de tots conegudes, varen tenir l'oportunitat de governar i, de fet, és una evidència, una evidència nombrosa, doncs, encara hi són. Bé, crec que la seva experiència de govern, o crec que, en la seva experiència de govern, han anat seguint el camí clàssic de resistència a nous ingressos que podem trobar en tots els manuals. Potser era necessari, potser era imprescindible que per generar el consens social necessari que permeti afrontar decididament el problema dels nous ingressos, s'hagués de passar per aquest procés. En efecte, vostès van començar per centrar el seu discurs en l'estalvi i la reducció de la despesa. És un propòsit lloable. En el seu moment, ja se'ls avisà repetidament de la dificultat, i avui en dia hem de constatar, doncs, el fracàs en aquest àmbit. No han estat capaços de contenir la despesa, i ja diem que era realment difícil: només cal mirar les xifres de les despeses corrents dels darrers anys, i també el que ha estat l'augment de la dimensió de l'Administració.

Ja sé que darrerament volen contenir aquesta despesa, però entenem que les mesures amb què ho volen fer, per exemple la contenció dels salaris, són més aviat una pantalla que no una solució real.

Vostès no es van atrevir amb reformes estructurals per contenir la despesa, de les quals el nucli liberal d'Andorra i d'Escaldes, n'havia fet anteriorment bandera. Em refereixo concretament a la revisió de la transferència als comuns, que sigui dit de passada, s'emporten el present exercici la xifra de 7.000 milions, i que una vegada superada la febre mimètica dels poliesportius, sembla que ens situarà de ple en el país dels telecabines, malgrat no tenir prou diners, pel que sembla, per a la recollida de vidre.

Bé, en qualsevol cas, és evident que no han aconseguit, com no va passar històricament enlloc, era una tasca realment molt difícil, de reduir l'actual volum de despesa. Ans al contrari.

Segona línia d'intervenció, l'establiment de taxes. En aquests darrers anys, no només el seu govern, també l'anterior, ha anat semblant el país de taxes: el cànon de FEDA i de l'STA, les taxes judicials, la vinyeta dels automòbils, les professions lliberals, les superfícies comercials, les residències passives, el bingo, potser encara ens en faltaran algunes més, la matriculació de vaixells, potser. Ja en tenim unes quantes, però tal com era de preveure, i tal com assenyalen els experts, el sistema és insuficient per fer front al nivell de serveis i, per tant, de despesa d'un estat modern.

Finalment, arribem aquest any a l'elaboració d'un pressupost amb una magnitud de despesa important,

amb una focalització gran dels ingressos sobre el tabac i la seva tolerància fronterera, centrat també en la negociació, i dic negociació gairebé obligada, per l'absència volguda, evidentment, d'un marc general de contribució i per l'ajuda, espero i reitero que excepcional, i sense continuïtat en el futur, dels fons de l'STA.

Crec, Srs. del Govern i companys consellers generals, que estem arribant a la fi d'aquest carreró sense sortida. Estarem abocats ben aviat a una situació que ja no tindrà possibilitats de caminar més, i potser sí que era necessari que recorreguéssim aquest camí. Voler continuar ara, però, per aquesta via, ens sembla que serà intentar la quadratura del cercle.

Tercera part: una mica de ciència ficció. Ja saben vostès que el nostre eslògan electoral, aquell que en les passades eleccions tants èxits ens va reportar, va ser el de mirar més lluny.

Bé, escoltin, els proposo que mirem una mica més lluny tots els que estem aquí, ens podem situar d'aquí un any en aquesta mateixa Cambra, elaborant, o discutint més que elaborant, el pressupost de 1999 en una nova tardor lliberal.

Si s'elaborés aquest pressupost del 99 amb els paràmetres del que discutim avui, partint d'una base de 36.000 milions, descomtem-hi els 5.000 milions de les parapúbliques, estem a 31.000 milions. En lloc dels 11.000 milions d'ingressos previstos per tabac, fem un càlcul optimista amb uns ingressos com els de l'any 96, hipòtesi que seria molt optimista en el context actual de la presència dels transitaris. 31.000 milions, menys 5.000 milions: 26.000 milions.

Ens estem amb un pressupost de 26.000 milions. D'aquests 26.000 milions, 18.000 milions serien altre cop recaptats sobre la taxa de mercaderies. És a dir, ens tornem a trobar amb un pressupost que fa recaure el volum d'ingressos en un sol sector, bàsicament els comerciants -els comerciants als quals vostès diuen defensar- i que respon, i sento repetir-ho aquí, a la filosofia del qui dia passa any empeny, i que qui vingui després ja s'espavilarà.

Jo em pregunto si voldran fer vostès, aleshores, novament un pressupost equilibrat, sense noves fonts d'ingressos. Si el volen equilibrat serà de 26.000 milions. Voldran pagar, em pregunto també, d'aquí els projectes no inclosos en la inversió d'enguany?, projectes que molt probablement siguin necessaris i que en tot cas són repetidament anunciats pel Sr. Cap de Govern, tant a dins com a fora del nostre país. Em refereixo al túnel, a les vies ràpides, a l'aeroport, al tren, a més de les necessàries escoles, depuradores i forn incinerador. Perdonin,

senyors del Govern i de la majoria lliberal, però vostès esperen un miracle, i ni això ens sembla que tracten prou bé. Perdonin, però això és massa gros perquè algú s'ho empassi. Em sembla, Sr. Cap de Govern, amb tots els respectes, que vostès estan venent els duros a quatre pessetes.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, passo la paraula al Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Divendres passat un editorialista de la premsa diària andorrana deia que aquest seria un pressupost amb poca discussió.

I deia, també, que, en el fons, el debat d'avui podia ser un debat artificial. Em sembla que l'editorialista s'ha equivocat.

Convé que avui quedi molt clar davant els ciutadans, quines són les responsabilitats de cadascú en aquest Consell General.

El president del Grup Parlamentari Lliberal, que d'aquí una estona ens deurà cantar les excel·lències del Projecte de pressupost, seguint la partitura que haurà compost la ministra de Finances, no ha regatejat esforços en els darrers dies per declarar a tort i a dret que som davant "...un dels millors pressupostos públics..." -no ens ha especificat si parlava en relació a Andorra o ja en l'àmbit europeu o tal vegada mundial- i ha dit també que els "números canten per si sols".

I tant que canten, Sr. Martí!

I de quina manera!

Diu la memòria del Projecte que els seus grans objectius són el foment del benestar de la població i la reactivació de l'economia.

Lloables objectius que tots els consellers d'aquesta Cambra hem de compartir.

Llàstima que com que els números canten, els objectius que tradueix el pressupost no es corresponen amb aquells que podríem compartir.

Hem llegit, bocabadats, que el vostre pressupost marcava "...una línia econòmica política i social perquè Andorra pugui afrontar, amb plena sobirania, el procés d'integració de l'economia europea." Ho diu la vostra memòria al pressupost.

Aquesta mateixa tarda, en discutir, d'aquí una estona, el Projecte de Llei de modificació de les taxes

del consum que afecten el tabac, quedarà en evidència la cridanera contradicció entre aquesta pretensió i la pobra realitat de la vostra política en relació al procés d'integració de l'economia europea.

Dissortadament, l'economia andorrana no es troba actualment en aquella "situació d'equilibri intern", com diu la vostra música pressupostària, sinó en una clara situació de desequilibri de les finances públiques, que forçosament introdueix el desequilibri i la inseguretat en el conjunt de l'economia.

El pressupost de despeses no tradueix cap voluntat de reactivació econòmica del país.

El pretès augment de les inversions no és real sinó virtual, o -com ha dit el Sr. Vicenç Mateu- totalment irreal.

No és nova inversió pública el rescat de l'Hospital, ja construït i en ple funcionament (4.000 milions de pessetes).

Això és una operació comptable.

No és tampoc nova inversió pública englobar en la inversió pressupostada, els 6.600 milions de pessetes que es transfereixen als comuns per mandat legislatiu.

Tant és així que, dels 20.285 milions de pessetes d'inversió anunciada, una volta deduïda l'adquisició de l'hospital (4.000 milions de pessetes) i les transferències de capital als comuns i altres organismes (7.202 milions) ens quedem en 9.082 milions de pessetes d'inversió (pàgina 73 del Pressupost, "Classificació econòmica").

El mateix càlcul es pot fer agafant les inversions reals pressupostades per 13.082 milions i deduint els 4.000 milions de l'Hospital: hom arriba així a la mateixa i pobra xifra de 9.082 milions de pessetes d'inversió.

I encara podríem fer un darrer càlcul que és agafar els 12.005 milions de pessetes definits com a "Inversions noves" pel vostre pressupost, deduir els 4.000 milions de l'Hospital -que hi són inclosos- i arribem així a una xifra encara més pobra d'inversió real: 8.005 milions de pessetes.

Efectivament, Sr. Martí, els números canten.

Canten tant que ens preguntem quina reactivació econòmica preteneu fer amb una inversió tan minsa, que segueix el ritme de l'any 1996, on amb un pressupost d'inversió de 9.101 milions de pessetes només en vàreu gastar 5.010 (el 55%), o de l'any passat, del que som ara però del debat anterior, on hi havia 7.390 milions de pessetes d'inversió i quan passarem els comptes a final d'any, veurem si els heu gastat tots o no.

El foment del benestar, que també anunciàveu com a objectiu, queda prou clar: congelació del salari dels treballadors del sector públic, congelació del salari mínim per adreçar així un senyal prou clar al sector privat perquè actui en la mateixa línia.

Quan la reactivació econòmica hauria de passar indefugiblement per fomentar el consum de les famílies, vostès opten per frenar el consum congelant els salaris.

I la cançó de la congelació paral·lela d'arrendaments i la reducció de les tarifes de llum i telèfon no acaba de convèncer, perquè, en tot cas, tampoc no permet reactivar l'economia, sinó que l'empobreix objectivament en generar menys reserves inversores a FEDA i l'STA, i en induir menys obres de manteniment i inversió en els propietaris d'edificis i vivendes.

El que no hem vist congelades són les despeses de representació, a voltes semblen més aviat d'ostentació, del Govern.

La política de contenció de les despeses de funcionament està destinada a la tropa; l'oficialitat de l'edifici administratiu seguirà gastant a bon ritme. Números canten.

Mentrestant, en aquesta vella Casa de la Vall, els consellers generals continuem també amb les nostres 140.000 pessetes de sou mensual congelades, i amb unes assignacions ridícules als Grups Parlamentaris de l'oposició. La pretesa contenció de la despesa us permet, així, contenir l'activitat de l'oposició que no té el pressupost dels ministeris per a encomanar estudis o proposicions. Ens continuarem cremant les celles a les nits per a intentar complir dignament amb la tasca de control del Govern que constitucionalment ens pertoca, però amb la vostra clara voluntat de fer-nos-ho gairebé impossible.

Parlem dels ingressos. Pel que fa als ingressos, persistiu a girar-vos d'esquena a la realitat interior i exterior.

Els ingressos, ho ha dit el Vicenç Mateu en la intervenció anterior, són clarament insuficients. Els ingressos extraordinaris rebuts pel tabac, més enllà de les previsions pressupostàries durant l'any 1997 haurien pogut permetre una reflexió. Han provocat tot el contrari.

Les darreres xifres comunicades a la Comissió de Finances corresponents al mes de setembre són preocupants:

Ingressos per taxes sobre:

begudes 4,69%

tabac 51,28%

carburants 21,79%

i totes les altres mercaderies 22,4%

L'estructura pressupostària pateix d'un greu desequilibri en els ingressos en una matèria -el tabac- que concentra l'atenció i la preocupació de la Unió Europea i dels països veïns.

Preguntàvem el dia 5 de juny de 1997 i tornem a preguntar avui:

Fins quan pensa el Govern lliberal poder seguir autoenganyant-se i enganyant el país en relació amb la indispensable adopció d'una Llei d'imposició indirecta?

També us vam dir, en discutir el pressupost de 1997, que el pressupost del 1998 seria l'hora de la veritat per a l'endeutament públic.

Doncs bé, els números del pressupost 97 "cantaven" tant, 21.788 milions de pessetes d'amortització de deute públic (pàgina 80 del pressupost 97), que en el pressupost d'aquest any han, simplement, desaparegut! No hi són!

Potser ens ha tocat la loteria i no ens n'heu assabentat?

Diu la memòria que el pressupost 98 preveu "la reforma de l'IMI condicionada, entre altres implicacions, per la necessitat d'adequar el tribut a l'esperit de l'Acord de 28 de juny de 1990 entre l'Estat andorrà i la Comunitat Econòmica Europea per l'entrada en la Unió Duanera Comunitària amb la supressió dels drets duaners i la introducció d'una normativa fiscal". He llegit la memòria.

Acte seguit, es pretén fer afrontar la redefinició de l'IMI mitjançant la desvinculació de la fiscalitat especial del tabac, els hidrocarburs i els alcohols, i la segona seria la rebaixa del tipus de gravamen de les importacions.

A qui es pretén enganyar?

A la Unió Europea? Senyora Ministra, quan vostè hi va ells ja fa dies que en tornen.

Al Consell General?

Mirin, l'IMI és un impost concebut i creat per respectar l'acord del 1990 i l'IMI establia una sèrie de disposicions per aplicar l'impost indirecte al conjunt de l'activitat econòmica del país, no únicament a les importacions.

S'ha d'aplicar tota la Llei de l'IMI, s'ha de posar en marxa el recàrrec d'equivalència a la producció interior.

Mentre no es faci, no penseu que podreu enganyar ningú, ni a Brussel·les ni a Andorra.

Sense una generalització d'una imposició indirecta no hi podrà haver diversificació econòmica ni accés de les empreses andorranes al mercat europeu, ni es

podrà encarar seriosament la modificació de la legislació mercantil i financera.

Sense l'establiment d'uns convenis de doble imposició amb França, Espanya i el conjunt de països de la Unió Europea no es podran captar tampoc les noves inversions que el país necessita ni es donarà feina als joves andorrans, ni dins ni fora d'Andorra.

En definitiva, i per concloure, el Govern ha presentat per al 1998 un pressupost amb un augment artificial dels ingressos -FEDA i STA- i amb un maquillatge pel que fa a les despeses d'inversió que, com heu vist, no resisteix l'anàlisi.

El pressupost del 1998 també maquilla, de manera matussera, l'existència del deute públic fent-lo baixar del 45%, l'any passat, al 3% en un joc de mans comptable que es pretén salvar, amb l'article 18 de la Llei del pressupost, quan s'autoritza el Govern perquè emeti deute públic o concerti operacions de crèdit per tal de refinançar o substituir l'endeutament viu a 31 de desembre de 1997.

La seva música pressupostària canta tant que ens fa mal a les orelles. La seva partitura no és la que Andorra necessita.

I en conseqüència, refusen el seu Projecte.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula a l'Agrupament Nacional Democràtic per exposar la seva esmena. Intervé el Sr. Ladislau Baró.

El M. I. Sr. Ladislau Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

L'examen del Projecte de pressupost per al 1998 ens ha portat a la formulació de les següents consideracions:

Pel que fa referència a la política d'ingressos, entenem que l'augment previst en aquest apartat no en justifica una valoració positiva. L'impost sobre mercaderies continua sent el gran bastió de la política fiscal del Govern, i s'aprofita de forma notable l'espectacular increment derivat de l'entrada de tabac. En un context d'estricta vigilància fronterera, es pot afirmar que s'estan aprofitant uns ingressos vinculats a una activitat econòmica que està sent seriosament qüestionada pels països del nostre entorn. Tenim, per tant, una estructura d'ingressos a la qual se li pot atribuir una escassa capacitat de continuïtat de cara a propers exercicis, a la vegada que resulta raonable preveure dificultats pel que fa a la seva execució total durant l'any vinent.

S'afirma en la memòria del pressupost que el sistema d'ingressos no pot quedar estàtic, i se'n remarca la necessitat d'adaptar-se a la variable realitat econòmica i social. De l'anàlisi del que se'ns ha presentat se n'extreu, en canvi, una conclusió força diferent: la diversificació de l'estructura d'ingressos no arriba. El Govern s'ha limitat a introduir poques novetats, d'escassa capacitat recaptatòria, i ha deixat una vegada més de banda l'arsenal de possibilitats que es va obrir amb l'aprovació de la Llei de bases de l'ordenament tributari. En canvi, l'única capacitat d'adaptació demostrada pel Govern ha estat definida pel fet de tractar d'aprofitar, fins a les últimes conseqüències, l'actual model de política del tabac, model que, com és sabut, necessita una important reestructuració, si el que es vol és assegurar-ne la seva viabilitat a mig termini.

Per arrodonir aquest impressionant esforç d'adaptabilitat, el Govern reclama els fons de determinades entitats parapúbliques -en aquest cas sobretot de l'STA, però també de FEDA- per tal d'incrementar notablement el capítol d'ingressos. No sabem si aquest és un primer i disfressat pas per reiniciar la política més genuïnament lliberal de privatitzacions, o si simplement es tracta de, sota la pretesa optimització de les fonts de finançament públic, practicar la política d'escurar els calaixos posant en perill les futures necessitats d'inversió que poden tenir les esmentades parapúbliques.

La política econòmica ha d'adequar-se a la realitat, és cert, però per modificar-la, per afavorir les millors condicions per a un creixement econòmic harmònic. El Govern, en canvi, sembla haver apostat per aprofundir al màxim en algunes de les contradiccions que pateix el nostre sistema econòmic per tal de treure'n les, potser, darreres gotes de suc. El Govern, com fan les espècies en vies d'extinció, sembla voler adaptar-se a un medi que potser aviat no existirà. Però, és clar, l'anticipació, la previsió i l'elaboració d'un model de país no són conceptes que surtin en el diccionari de la coalició lliberal d'Andorra.

Aquesta vegada ja ni es parla, en la memòria del pressupost de "la necessària transformació del sistema tributari d'una manera gradual i estructurada", de la qual com a mínim se n'havia fet declaració de bones intencions en l'anterior document pressupostari. Una llàstima, perquè si ja teníem dubtes sobre els resultats de les accions del Govern, avui constatem que es perden fins i tot les bones intencions.

De qualsevol forma, no totes les intencions es perden, i a la vegada -i com és sabut-, l'infern n'és ple de bones intencions. Aquesta expressió podria

ser el títol de l'apartat pressupostari destinat a inversions.

I ho podria ser si no fos per les dosis de realisme que el Sr. Garrallà imprimeix a les seves accions polítiques. Perquè una cosa és la política d'infraestructures que es fa des dels ministeris, poques paraules i anar fent, tot aprofitant els recursos per introduir millors en la xarxa viària i en els espais escolars, i una altra cosa ben diferent és la particular, i ja esmentada aquí en aquesta sala avui mateix, croada del Sr. Cap de Govern, entestat a dissenyar i a vendre els seus dissenys, tant a dins com a fora d'Andorra - si pot ser fora d'Andorra, millor - d'una política d'infraestructures viàries i de comunicacions de gran volada, que com a exercici d'estil, fins i tot podria resultar atractiu si no fos perquè, de vegades, els projectes de tanta profusió, com n'hi ha, fins i tot s'acavallen entre si, i si no fos, sobretot, pel fet que ningú sap com es finançaran aquests projectes.

Tot plegat crea una gran distància entre el que es diu i el que es fa, que té el dubtós mèrit de portar els ciutadans a un estat que oscil·la entre la perplexitat, diríem excitada, i l'escepticisme irònic.

Nosaltres insistim, ho hem fet altres vegades, a demanar l'elaboració d'un pla d'infraestructures realista, programat per etapes i recolzat en mecanismes de finançament clars que el facin viable, tot abandonant aquesta, tan sovint practicada pel Sr. Cap de Govern, política de "fer volar coloms".

A la vegada, no podem deixar de valorar negativament la persistent presència del recurs al crèdit extraordinari, que com "gota malaia" cau sobre els parlamentaris amb regularitat tan quotidiana que ens obliga a posar entre cometes l'eficàcia del debat d'un pressupost que queda fatalment allunyat de la xifra final d'inversions. Cas de perseverar en aquesta línia d'actuació, potser caldrà atribuir la condició d'extraordinarietat al Projecte de pressupost, i assumir el caràcter ordinari del, fins ara, crèdit extraordinari.

Un altre element de preocupació vinculat a la política d'inversions ve definit, una mica paradoxalment, per l'important increment d'aquestes inversions. El que en principi no deixa de ser un element força positiu per a l'economia andorrana, com és el fet de donar una resposta creixent al nostre crònic dèficit d'infraestructures, pot acabar tenint uns efectes, que si bé no són intencionats, sí que poden resultar ben aviat perversos. El problema queda lligat a la ja esmentada manca de solidesa de l'estructura d'ingressos. Per a l'any 98, tant el tabac com la tresoreria de l'STA permeten un significatiu augment de les inversions. Però, com ho farà, i

aquest dubte ja s'ha plantejat avui aquí també, com ho farà el Govern de cara a l'any 99, si l'economia del tabac experimenta una reestructuració? O, quina serà l'entitat parapública llavors visitada?

Srs. del Govern, resulta com a mínim delicat el fet de donar un senyal tan inequívoc de creixement als diferents actors econòmics, com és l'elaboració d'un pressupost expansiu si no es tenen els mecanismes alternatius a punt per tal de donar continuïtat a aquesta tendència. Altrament, es podria estar donant un fals senyal als agents econòmics i socials, fent, potser, com aquells conductors no massa experimentats que posen l'intermitent a la dreta quan el que volen es girar cap a l'esquerra.

En relació, d'altra banda, a l'àmbit de les despeses de funcionament, es passa aquí, de la part del Govern, de la constatació de la seva gran rigidesa explicitada en l'exercici del 1997 a la celebració, gairebé victoriosa, de la seva contenció prevista per al 1998. La pedra de toc per vèncer l'esmentada rigidesa sembla venir definida per la congelació salarial dels treballadors del sector públic, mesura que se situa en una doble dimensió: per un costat, dins la línia de la, tants cops proclamada i ajornada, reforma de l'Administració pública, i d'altra banda, dins una intenció no gaire ben explicada de refredar l'economia. Davant d'aquestes consideracions, cal constatar el que segueix: la reestructuració de l'Administració queda encara per definir; l'eficàcia d'aquestes mesures restrictives en la seva implementació, queda per demostrar i, a més, la vocació de contenció del Govern lliberal en matèria de funcionament s'ha d'avaluar en dues instàncies diferenciades: el que es fa en anys electorals i el que es fa en anys no directament electorals.

Pel que fa al refredament de l'economia, la situació pot semblar una mica curiosa: per un costat, amb l'expansió de la inversió es dóna un senyal de creixement sense que sapiguem quines són les bases en les què es pretén recolzar aquest creixement. Es tracta d'un aprofundiment de l'actual estructura productiva? Es tracta d'una intensa reorganització, tot afavorint l'aparició de nous sectors? Són interrogacions que de moment no tenen resposta. D'altra banda, es vol refredar l'economia, tot congelant el salari mínim, el salari dels funcionaris i els lloguers. És cert que aquestes mesures poden ser compatibles dins un determinat disseny de política econòmica. Però, a la vegada, també poden ser fruit d'un procés de decisions incert, articulades en base a la consideració de variables que no es coneixen bé, sense calcular les demandes de tots els agents socials i econòmics afectats per les decisions, i sense un estudi previ de les conseqüències, volgudes i no volgudes, de les accions proposades. És el que en

ciència de l'Administració s'anomena l'estratègia "paperera", de presa de decisions, en contraposició al model racional que pretén minimitzar els elements no previstos o deixats a l'atzar en l'elaboració de qualsevol política pública.

Ens sembla que la política econòmica del Govern i el pressupost que estem discutint n'és peça clau: s'assembla cada vegada més a la versió més pura del model paperera de presa de decisions.

Volem també esmentar, finalment, l'esforç de maquillatge fet pel Govern en l'elaboració de la Llei del pressupost, recollint algunes de les consideracions formulades pels Grups de l'oposició en l'anterior debat parlamentari. Però, aquí, hem de lamentar també la persistència, que d'altres vegades havíem qualificat en forma de perseverància de la Sra. ministra de Finances, la persistència d'alguns articles que consagren el principi dels "vasos comunicants", brillantment definit en una altra sessió pel Sr. Mateu, que permeten encara una mobilitat de les partides pressupostàries que desvirtua el control parlamentari i que converteix l'elaboració d'esmenes parcial en un exercici balder.

Totes aquestes consideracions ens han portat a presentar l'esmena a la totalitat que ara estem defensant. Dèiem a finals de primavera, que era quan vam debatre l'anterior pressupost, doncs, que l'anterior exercici pressupostari era de transició i que això era difícilment justificable en un context de majoria absoluta. El que ara ens preocupa és que el pressupost del 98, tot i voler ser de transició, potser s'acabarà transformant finalment, en un pressupost de ruptura. Perquè es recolza en les contradiccions més agudes que pateix la nostra economia per tal d'extreure'n el seu contingut. Perquè la modernització del teixit productiu no sembla un tema prioritari en l'agenda del Govern. Perquè el desenvolupament de la Llei de bases de l'ordenament tributari i l'esforç de diàleg amb els comuns per definir el concepte de corresponsabilitat fiscal, han estat temes oblidats en el que portem de legislatura.

I sobretot perquè, com en les pintures cubistes, en aquest pressupost no hi ha perspectiva, ja que ni tan sols s'han encetat les vies que han de permetre mantenir en propers exercicis els nivells d'inversió que es proposen per a l'any vinent.

Per totes aquestes motivacions hem presentat l'esmena a la totalitat que votarem afirmativament.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Vol intervenir el Govern ara o al final?

(Se senten veus)

Molt bé, doncs, passo la paraula al Grup Lliberal. Intervé el Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

Miri, així per estalviar-nos temps, per les al·lusions, i després ja no hi tornarem, jo penso que, Sr. Bartumeu, el pressupost canta però canta bé. Però a vostè no li molesta la música d'aquest pressupost, a vostè el que li molesta és l'orquestra i no poder ser el director, això és la realitat.

Senyores, senyors,

Avui tornem a aquesta Cambra per discutir en to positiu, del Projecte de Llei del pressupost de l'Estat per a 1998. Un pressupost que contempla les línies bàsiques del Grup que tinc l'honor de representar. Un pressupost que assenta, en la nostra estructura econòmica, les bases necessàries per fomentar el benestar de la població i per reactivar l'economia del país.

Un pressupost que té, com a característiques principals, un important augment de la inversió pública i el manteniment d'un equilibri pressupostari, que permetrà no augmentar el dèficit públic i millorar la competitivitat dels sectors econòmics del país, tal com ha estat una constant en els pressupostos liberals els darrers anys.

El pressupost per a 1998 servirà per donar una resposta eficient als nous reptes a què s'ha d'adaptar l'economia andorrana, en els propers anys amb la Unió Econòmica i monetària europea. Situació que provocarà unes noves relacions econòmiques i financeres, dins i fora d'Europa, i on Andorra es veurà encaminada cap a una homogeneïtzació i coordinació de les seves polítiques envers la Unió Europea, mantenint i preservant la seva sobirania, però intentant evitar distorsions dins del país, i garantint una estabilitat dels preus i unes finances públiques sanejades.

Un pressupost que s'ha titllat d'enganyifa i d'irresponsable, paraules molt altisonants, característiques, i em perdonaran, d'un cert nerviosisme, per part de l'oposició. Ara bé, independentment del legítim dret a la controvèrsia, i no faltaria més, els qui tenim l'encàrrec de governar el país hem de continuar, sense entrar en polèmiques estèrils, en la línia endegada, perquè al nostre entendre és la línia que respecta el mandat atorgat per el poble Andorrà el 16 de febrer.

La veritat, doncs, és que el pressupost per a 1998, el Grup Parlamentari Liberal creu que és el millor pressupost que es pot presentar, i dic això no sota l'òptica política, que evidentment contempla el

pressupost per a l'any 1998, sinó sota la perspectiva i l'experiència del Grup que ja ha presentat i ha executat de manera molt satisfactòria, els dels anys 1995, 1996 i 1997. Un pressupost que garanteix que el marc de l'estabilitat d'aquests darrers anys es prolongui en l'exercici 1998, i creiem que comportarà un creixement econòmic sostingut del país, i doncs, el manteniment de la nostra independència econòmica i reforçament dels valors lliberals que garanteixen l'estat del benestar.

Les finances públiques en aquests darrers exercicis han sofert una transformació molt important, s'han presentat uns pressupostos equilibrats i s'ha aconseguit rebaixar i equilibrar l'endeutament del Govern. Aquest sanejament de les finances públiques, gràcies a les directrius de la política econòmica del Govern, ha permès endegar un procés de reactivació econòmica del país que s'ha vist traduït en un pressupost equilibrat per a l'any 1998, amb un important, i diria importantíssim, augment de les xifres d'ingressos i de despeses, on s'incorpora un estricte control de la despesa de funcionament, i on hi ha un important augment de les inversions públiques.

Un pressupost equilibrat on el dèficit, de tan sols 568 milions de pessetes, ve provocat per les despeses financeres del deute públic. Un pressupost que presenta un important augment en els ingressos i en les despeses pressupostades per a 1998, arribant a ser de 36 mil milions de pessetes. Xifra on no hem d'obviar l'efecte conjuntural que provoca l'adquisició del Nou Centre Hospitalari Nostra Senyora de Meritxell, per quatre mil milions de pessetes que serà finançat per les aportacions, això és veritat, que realitzarà l'STA i FEDA al Govern, però el que no és veritat, és que això malmeti, ni molt menys, els plans futurs d'inversions d'aquestes parapúbliques.

Un efecte que tan sols es produirà l'any 1998, i aquí també s'ha dit, i que s'ha reflectit clarament al pressupost seguint el criteri de transparència dels comptes públics com es ve realitzant aquests darrers anys i no com ha dit, vostè, el Sr. Bartumeu, -també em sembla en algun titular, ja que estem al temps, aquí al Consell de recordar titulars- per "enganyar", ja que segons vostè, la xifra d'inversió no és real perquè inclou l'adquisició de l'Hospital que no és una inversió. Sota aquesta afirmació em pregunto dos coses. La primera: per què no ho va dir l'any passat, quan ja hi havia 850 milions de pessetes destinats a la compra de l'Hospital? On està, doncs, la coherència entre algunes manifestacions que ha fet entre un any i un altre? I la segona, que aquí sí que és la meua perplexitat més absoluta: si no és una inversió, ja no sé el que és. Ara, evidentment, qui els parla, no té ni els estudis econòmics ni jurídics tan

dilatats com vostè i segurament tampoc canta tan bé com vostè.

Pel que fa a la política de despesa, el pressupost per a l'any 1998 dóna especial èmfasi a la consolidació del benestar social, amb una despesa de més de 12 mil milions de pessetes, que es destinen bàsicament a dos serveis essencials com són l'educació i la sanitat.

Són serveis públics que el Grup Parlamentari Lliberal és conscient que s'han de protegir i millorar en la seva oferta, i que, per tant, s'han vist traduïts en el pressupost per a 1998 amb unes importants partides pressupostàries. El que ens ha sobtat és que els Grups de l'oposició que es titllen de progressistes -i també algun dia, nosaltres hauríem de començar a posar cometes a les paraules-, critiquin un pressupost on un 34% de les despeses es destinin a uns serveis públics essencials per a la societat andorrana com són la sanitat i l'educació.

Dins de la despesa destinada a la sanitat s'incorpora l'adquisició de l'Hospital, com he comentat anteriorment, que indirectament contribuirà a millorar la situació patrimonial del fons de pensions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, ja que la nostra responsabilitat és garantir que les persones tinguin un ingrés en la seva vellesa, i que conjuntament -i així aprofito l'avinentsa per parlar-ne-, amb la nova legislació presentada, s'iniciarà una nova etapa en el control i la gestió de la Caixa Andorrana de Seguretat Social que permetrà, gràcies a una visió conjunta de tots els organismes de l'Estat, racionalitzar la política sanitària, i satisfer plenament les necessitats de l'usuari i les exigències del nou marc constitucional.

El pressupost per a 1998 inclou una important despesa destinada al sistema educatiu andorrà. Una dotació pressupostària de més de 4.800 milions de pessetes li proporciona tots els mitjans, tant humans com materials, per desenvolupar la seva funció, i alhora es potencia la formació del professorat i s'amplien les ofertes d'estudi. També en el pressupost per a 1998 es promou i es fomenta l'esport base, amb especial èmfasi en l'esquí i la muntanya, com a eina educativa de la nostra joventut i mitjà d'integració i de cohesió social, amb clara coherència amb el que vam dir al programa electoral, que ens va portar a tenir la responsabilitat de governar.

També s'ha d'indicar l'important increment destinat a la inversió pública, de 7.000 mil milions de pessetes, respecte a l'any anterior, arribant als 20 mil milions de pessetes d'inversió. El Govern, entenem que intenta, amb aquest important esforç en la despesa d'inversió, provocar un efecte multiplicador que garanteixi, com un factor més, el desenvolupament de la nostra economia en aquests

propers anys. Inversió pública que s'analitza sota l'òptica de la rendibilitat econòmica i financera de les inversions d'acord amb una estratègia de desenvolupament global i equilibrat del territori.

La inversió pública es veurà traduïda en millors infraestructures viàries a les quals es destina un total de 4.700 milions de pessetes, que, conjuntament amb l'optimització de la gestió de la xarxa viària actual, té la intenció d'accentuar el creixement econòmic i la localització d'activitats econòmiques per potenciar els sectors del comerç i del turisme.

Una inversió que hem de coordinar amb la resta de les administracions públiques introduint el criteri d'unitat territorial. La cada dia més important dotació econòmica per al finançament de la inversió comunal, ens porta a pensar que és important que en el transcurs de 1998, d'acord amb el que marca la Llei qualificada de transferències als comuns, es trobi un nou sistema de finançament que garanteixi la distinció entre la suficiència i la solidaritat, amb una racionalització i optimització de les infraestructures a realitzar amb l'objectiu que es produeixi un creixement equilibrat de tot el territori andorrà. Sr. Vicenç Mateu, no oblidem res.

Un altra peça clau en el pressupost de despeses per a 1998, és la racionalització i optimització de les despeses de funcionament que presenten un increment global de tan sols l'1,5%, tot i la realització de més funcions, la cada dia més gran projecció internacional del país, les necessitats mediambientals, els esforços de l'eliminació de burocràcia amb la implantació de la finestra única, i podria citar d'altres exemples. Per altra banda, el Grup Lliberal sap i és conscient de l'important esforç que està demanant al sector públic, però moltes vegades l'Estat ha d'intervenir en les relacions econòmiques i socials, i ha de prendre mesures, que per uns seran correctes i per altres no, tenint en compte, no obstant, la visió global de la nostra economia i intentant buscar el benefici òptim per a tots els sectors del país.

Quant a la política pressupostària d'ingressos, el pressupost per a l'any 1998 fixa la seva fiscalitat en l'aplicació i el desenvolupament dels impostos indirectes i de les taxes, i manté la principal característica d'Andorra com és el diferencial fiscal en tots els productes i els sectors de la nostra economia envers l'exterior.

És ben cert que s'ha de continuar la línia marcada en la reforma de la fiscalitat actual, un procés que ja hem començat a realitzar. Però, també és cert que aquesta reforma s'ha de realitzar d'una manera estructurada i progressiva. Sr. Ladislau Baró, això tampoc ho hem oblidat. Una reforma on s'han

d'implicar i conscienciar tots els ciutadans del país, i dic tots: ciutadans, polítics i evidentment tots els sectors econòmics del país.

Una reforma que ha d'anar dirigida cap a la imposició indirecta amb l'optimització i diversificació de les càrregues actuals. Una reforma que no tan sols s'ha de centrar en mesures fiscals, sinó que paral·lelament s'han de desenvolupar nous sectors econòmics que permetin una diversificació i un augment dels ingressos de l'Estat.

Un desenvolupament de nous sectors, que nosaltres, com a responsables polítics de la societat andorrana, hem de regular, per una banda, per evitar les concentracions, i per altra banda, analitzant els beneficis de la introducció d'una política de competència que permeti el creixement i el desenvolupament de la nostra economia nacional a través de les sinergies que provoca, amb una transferència de tecnologia per adequar i fer plenament competitius els sectors interiors, un desenvolupament que permeti la creació de llocs de treball i doni garanties als consumidors perquè hi hagi una millor assignació dels recursos.

Un desenvolupament que ha d'anar curosament programat amb mires a la nostra integració a la política ja no únicament europea sinó mundial, ajustant aquest procés de desenvolupament a la fortaleza econòmica del país i també, evidentment, doncs, de les nostres institucions.

És cert, com s'ha estat dient en aquests darrers dies, i com també s'ha dit aquí, que el pressupost d'ingressos per a l'any 1998 es basa en un percentatge molt important en els ingressos provinents de l'impost de mercaderies indirecte, i som conscients que s'han de diversificar, però no crec que siguin positives, algunes declaracions que també he sentit, però no avui, que ataquen l'estructura dels ingressos perquè grava el tabac i les entitats financeres. No es pot afirmar demagògicament que això és dolent per al "país", ni tampoc que els ingressos de l'Estat impliquen unes càrregues cap al consumidor extern, i fan poc atractiu el país comercialment, perquè no són les càrregues fiscals que suporta el sector comercial, les que li resten competència envers l'exterior, sinó d'altres variables com els volums de compres, els costos de transport i els costos fixos d'estructura.

El pressupost per a 1998 està pensat per millorar la competitivitat de l'economia andorrana i per mantenir i rebaixar com sigui possible el cost de la vida dels ciutadans; en aquest sentit, cal recordar, tal com ha indicat el Govern, que pròximament es realitzarà una rebaixa en l'impost de mercaderies indirecte, que vol afavorir la competitivitat del

sector comercial. Però també cal mencionar les futures rebaixes de les tarifes telefòniques i de les tarifes elèctriques, a més d'altres mesures com el manteniment del cost dels lloguers, mesures que evidentment estan destinades a la globalitat de la societat andorrana.

Una menció especial, no obstant, s'ha de realitzar sobre el sector del tabac, un sector tradicional en la nostra economia que té una incidència tant en el sector comercial com en el sector agrícola i industrial. La preservació per part del Govern dels interessos econòmics andorrans, i particularment dels de la pagesia, fins que no s'hagin desenvolupat activitats complementàries, és vital per a la supervivència del sector. Des de l'any 1995 el Govern ha estat realitzant ajustaments impositius, per tal d'evitar un tràfic no desitjat que pogués acabar amb un dels productes més importants de la nostra oferta comercial i en la defensa de la nostra pagesia, que avui per avui es basa principalment en el tabac.

Mireu, nosaltres, quan es té la responsabilitat de governar, s'han de dir les coses clares i no utilitzem sinònims per dir les coses, i com que nosaltres tenim la responsabilitat de governar, nosaltres no podem fer floritures davant de l'opinió pública, i hem de dir les coses com són.

Per això, no obstant els esforços del Govern per minvar l'efecte d'aquest tràfic excessiu, no puc deixar d'emfatitzar un dels problemes actuals del país com és la qüestió del contraban per les pistes de muntanya. Com se sap, prou ressò se n'ha fet a la premsa, s'han destacat cossos policials d'elit per impermeabilitzar la frontera a fi de lluitar contra el contraban. La posició del Grup Parlamentari Lliberal i per extensió del Govern sobre aquest aspecte és, al meu entendre, a l'entendre del Grup Parlamentari Liberal, valenta i clara, i és la següent: la plena col·laboració amb les autoritats veïnes a fi d'eradicar les bandes organitzades que es dediquen al contraban, i amb aquest objectiu s'han efectuat contactes amb la Comunitat Europea, amb França, amb Espanya i amb Anglaterra.

Perquè nosaltres, senyors, tenim la responsabilitat de governar, i nosaltres no defugim les nostres responsabilitats.

El Grup Parlamentari Lliberal és conscient i creu que s'ha de diferenciar molt clarament, no obstant, entre el tabac del contraban i el tabac de la nostra pagesia com un caràcter de l'especificitat d'Andorra, i per això, si bé es col·labora per eradicar el problema del contraban, també es lluita, i no faltaria més, per preservar els interessos econòmics d'Andorra, i per preservar l'esperit de l'Acord entre la Comunitat

Econòmica Europea i el Principat d'Andorra, on es reconeixen els factors geogràfics, històrics i socioeconòmics per garantir un règim particular, sobretot en matèria de franquícies en el tràfic de viatgers, i per la modificació de l'article 12 de l'Acord on es dona un dret preferencial d'un 40% al tabac manufacturat en la Comunitat, ja que aquest és el que provoca les distorsions no desitjades.

Nosaltres diem les coses com són, no utilitzem sinònims, i en tot cas el que sí pot fer l'oposició, penso jo, ja que he fet un tema sobre el tabac, és fer una mica més de confiança que fa un any, i el problema no és pas d'ara, fa molts anys, i han passat molts governs, i això també cal recordar-ho.

En definitiva, i per acabar amb aquest tema, el pressupost per a l'any 1998 contempla les mesures adients per preservar, dins d'uns criteris de tolerància i de bon veïnatge, un sector com el del tabac que garanteix l'existència, en aquest moment, del sector agrícola.

El pressupost també optimitza recursos de l'Administració pública, encara que aquesta optimització algú la vegi com una descapitalització de les parapúbliques -també s'ha dit avui-, i això és un primer pas a la privatització d'aquestes -també s'ha dit avui. En primer lloc, he de precisar que de privatització no en parla ni n'ha parlat el Govern en el pressupost per a l'any 1998 ni en les seves declaracions ni en cap lloc, i en segon lloc, el pressupost presenta una visió global de les finances públiques i del país. Ara bé, la utilització de disponibilitats de tresoreria de les entitats parapúbliques s'ha realitzat d'acord amb les previsions d'inversió d'aquestes, i el que és més important: permetrà estalviar 750 milions de pessetes en interessos.

Bé, per finalitzar, creiem que des del Grup Lliberal hem de donar suport al Projecte de llei de pressupost per a l'any 1998, perquè senzillament pensem que és un bon pressupost. Un pressupost que permetrà en el transcurs de l'exercici de l'any 1998 mantenir la línia endegada, des que tenim la responsabilitat de governar, per sanejar les finances públiques i posar el país en el bon camí per afrontar positivament aquests propers anys. I a més a més, si se'm permet, a la lectura d'aquest pressupost, jo penso que té una bona música.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern té la paraula, Sr. Cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Per referir-nos breument a les esmenes a la totalitat, que és la primera part d'aquest debat, però que de fet va subsumit amb el debat global de pressupost, i per les paraules del Sr. Vicenç Mateu, diré que, en fi, les bones notícies sí que hi són, li agraeixo que les hagi detectat; per a mi el principal, fins i tot per l'oposició, perquè no vull pas que l'oposició comparteixi els criteris del nostre pressupost, dels lliberals, és que aquest pressupost s'aprovarà avui. S'aprovarà avui gràcies a que vostès no han presentat esmenes parcials. De fet el Grup Lliberal està perfectament obert que n'haguessin presentat, i no es pot pas dir, com s'ha dit en algun moment, que bloquegem alguna mena de debat parlamentari. Perquè jo sé, i ens consta i els consta a vostès, que a qualsevol comissió de les que avui dia estan treballant en projectes de llei, s'admeten esmenes, es milloren lleis, es milloren propostes de llei i proposicions de llei. En fi, en tot cas la bona notícia sí que és aquesta: per primera vegada durant molts anys, s'aprovarà un pressupost el mes de novembre i serà publicat quan el Butlletí Oficial el rebi després d'haver estat firmat pels coprínceps, i per tant es podrà executar a partir del primer de gener. I aquesta notícia té una repercussió directa, precisament en la liquidació, la facilitat de liquidar molt millor el pressupost comença per poder-lo començar a executar de seguida, el mes de gener; serà la primera vegada que jo recordi, quasi que això és així, des de fa molts anys. I això és molt positiu per a tot, per a l'economia del país, i és positiu per la possibilitat mateixa que aquest pressupost es converteixi en una eina autèntica del que el Govern vol que sigui. No llegiré aquí la memòria, ja la tenen tots vostès; em referiré a les seves referències a la pròpia memòria i al pressupost.

Els interrogants que ha posat el Sr. Vicenç Mateu, sobre el túnel, sobre l'aeroport, les vies ràpides: no hi ha trobat cap capítol d'inversió. Sobre el túnel. És un cas molt especial, i vostè potser ja sap la intenció del Govern, almenys li dic que és una obra que requereix una inversió de l'Estat parcial durant una colla d'anys. La manera de presentar-ho en aquest Parlament, perquè hi hagi el debat sobre aquesta inversió durant una sèrie d'anys, és fer-ho amb un debat sobre un Projecte de llei que contempli alhora, la possibilitat d'atorgar la concessió -tal com en el mateix Consell General, durant dos vegades, s'ha fet-, i sobretot la possibilitat que hi hagi un plurianual assegurat, mitjançant el qual qualsevol govern que estigui en aquesta sala pugui continuar executant unes obres que tenen una durada i que tenen una durada de pagament llarga.

Per tant, no era procedent de ficar una partida en aquest pressupost només per un any, quan en realitat es tractarà d'un pagament a deu anys. I per això vindrà, en aquesta sala, en aquest Parlament, en el seu moment, la proposta corresponent per assegurar aquesta obra, naturalment, perquè amb els anys que ha tardat a poder-se adjudicar només faltaria que ara no es pogués fer per eventuais i hipotètics canvis polítics, que jo no desitjo.

Quant a l'aeroport i als altres temes, vies ràpides, metro, tren, etc., s'ha de dir que es tracta d'una fase molt preliminar. No podem pas ara pensar en inversió en trens; el que li dic és que la idea de la connexió pel tren a través de continuació de França, amb l'Hospitalet cap aquí, fa el seu camí allà on l'ha de fer, tant al nostre Govern, i no solament a la premsa, sinó també a França mateix. I com que és un mitjà de comunicació que és el més adequat en la protecció de la natura, crec que no l'hem de descartar de cap manera, i sobretot pensant en Andorra, pensant en la possibilitat de rebre a Andorra mercaderies i persones per via de tren. Però això està en una fase encara embrionària, ben segur, fa molts anys que se'n parla i no és pas ara que hem començat a parlar-ne nosaltres; se n'ha parlat abans.

Per a les vies ràpides, tres quarts del mateix: hi ha projectes però no hi ha encara un projecte definitiu per execució; hi ha molta feina a fer-lo, abans que estigui fet aquest projecte pels tècnics no val la pena parlar d'inversions.

A partir d'aquí, quant als números, vostè ha parlat... més que de ciència ficció ha fet una espècie de situació apocalíptica de les finances, i no és veritat. Els números que vostè ha tret no sé d'on els treuen, no els entenc realment, no és de cap manera el 75% dependent del tabac; no és així i això val per les reflexions que ha fet el Sr. Bartumeu, i també el Sr. Baró. Al pressupost del 98, la previsió s'ha fet en base a l'any 96 i amb un augment que, referit al 96, només és del 12%, que aquest any han experimentat totes les altres mercaderies excepte el tabac. És a dir, que hem agafat els ingressos de les mercaderies de l'any 96, i les que presentem aquest any són un 12% d'augment del 96, sense comptar el tabac. Per tant, no és ciència ficció, és molt raonable i estem segurs que sense haver d'incidir durant l'any en la possibilitat d'altres vies de recaptació de tributs que es puguin portar a aquesta sala i que puguin ser aprovades, el pressupost s'aguanta, i això la liquidació ho dirà, en tot cas.

Ja que m'hi refereixo i val per la totalitat del debat, la diversificació de les taxes que ha començat per les lleis que l'any passat va aprovar aquest mateix Consell en l'última sessió de la legislatura, que vindran realitzades amb la presentació d'una llei sobre el tribut de

transmissions oneroses de béns immobles, que està en el debat d'investidura, està en el meu discurs d'investidura que va ser aprovat pel Grup Lliberal; la propietat intel·lectual i artística, que està enllestida, que estarà pràcticament tramesa -ens falta pocs dies per acabar-la de corregir, només-; la de societats exportadores de serveis, les anomenades tipus C, i la Llei general del joc. Totes aquestes mesures, i algunes altres que encara podrien ser acabades dins aquesta sessió, podran ser presentades perquè siguin debatudes, i sobretot perquè puguin ser estudiades en el període de vacances de gener i febrer, i portar-se a debat al mes de març. Per tant, alguns d'aquests ingressos podran figurar a la realitat sense que puguin figurar en els pressupostos ara mateix.

El que és clar, el tema central d'aquest debat, i després ho tornarà a ser a l'hora de la votació de les taxes sobre el tabac, haurà estat el tabac, segurament. El que passa és que seria desviar l'atenció de tothom; estem parlant del pressupost de l'Estat, d'un pressupost global important en tots els seus aspectes. El Sr. Ladislau Baró ha comparat el Govern amb una mena d'espècie en extinció. Jo no sé si l'ha traït el seu subconscient, jo no voldria pas que cap espècie política d'aquesta sala estigués en extinció, ni ho desitgem. El que segurament, si n'hi hagués una no és la nostra, com és evident. El que passa és que tant de bo no ho sigui cap, no ho desitjo de cap manera, ningú d'aquí pot desitjar que s'extingeixin les idees de cap dels que representen les seves idees en aquest Parlament. El que passa és que els electors tenen la seva llibertat d'opinió, i fan i opinen sobre la voluntat que governi un o altre, i així és com estem en aquesta sala. I el fet, ja que parlava molt doctoralment d'espècies, li diré que Darwin demostra clarament que les espècies que guanyen són les millors, sempre. Això és molt clar.

Quant al disseny dels projectes, és clar, ens agradaria poder fer un disseny d'infraestructures definitiu; hi estem, sobretot, treballant amb el tema de definir quines són les prioritats del pla viari, però mentre fem això, és molt complicat perquè cada parròquia, com vostè sap molt bé, és un món, i cada problema s'ha d'estudiar individualment. Els comuns de les set parròquies han rebut ja fa temps el projecte de pla viari, hi estan fent cadascun d'ells -a diferent ritme, segur-, treballs d'esmenes, de proposicions i de rectificacions d'aquest projecte, el qual segurament pot ser aprofitat, en una bona part, però no de cap manera tot ell. Vostès saben, i s'ha dit aquí, que en algunes de les parts i en algunes de les parròquies contemplades per aquell projecte eren absolutament supèrflues les previsions de fer un desdoblament de vies, per exemple a Canillo i a llocs així en què no

tenen cap necessitat de fer-se ni avui ni d'aquí a molts anys.

A partir d'aquí, el que el Govern fa, i ho té força ja començat, però a més a més ho té avançat per acabar-ho, és racionalitzar el trànsit al clot d'Andorra la Vella i Escaldes, que és el nucli i la mare dels problemes, per dir-ho clarament. I això s'ha fet amb l'Agència de Mobilitat, que està ja consolidada amb uns projectes concrets amb la col·laboració de tots els comuns afectats, i això és veurà molt aviat amb realitats clares, que seran d'una despesa molt moderada -està inclosa en el pressupost una bona part-, la posada en marxa del Centre de control central de trànsit per optimitzar totes les vies actuals i les que s'estan acabant, els vials de l'obac que estan en vies de ser pròximament connectats, ja. A partir d'aquí, sense haver de pensar immediatament en les inversions multimilionàries que representarà el Pla viari, però sense deixar de millorar la l'estructura viària del país, la millora serà, crec jo, constatada per tots vostès venint a la capital.

Quant a crèdits extraordinaris, ha tornat a fer una referència al fet que es desvirtua el pressupost. Per favor, parlem de coses reals, el tant per cent que la llei autoritza al Govern per crèdits extraordinaris, mai s'ha sobrepassat, ni mai s'hi ha arribat de prop, i és un tant per cent molt petit; no es desvirtua en absolut la política pressupostària aprovada pel pressupost quan s'ha de fer durant l'any un crèdit extraordinari de dos-cents milions o de tres-cents milions de pessetes. No és això, no es desvirtua per res la voluntat parlamentària i la voluntat política d'aquest Parlament.

Per altra part, està clar que hi ha el fet incidental de la compra de l'Hospital. Aquí sí que voldria confirmar el que ha dit el Sr. Antoni Martí. Dic que és absolutament incidental, és aquest any, i tothom té molt clar que si el pressupost és de 36.000 milions, són 32.000 els que s'han de considerar com a xifres per estudiar per a anys posteriors, com a referència per a l'any 99. Perquè es tracta d'una operació financera per canviar d'una manera molt raonable, que estalvia aquells 700 milions que ha comentat el Sr. Martí, en relació a la proposta que aquest mateix Consell ha aprovat, havia aprovat l'any passat a proposta nostra, la proposta d'adquirir l'Hospital en 4 o 5 anys i no en 25 o no sé quants eren, que representava pagar 270 milions cada any i acabar pagant 20.000 milions per una cosa que en valia 4.000 o 5.000. Al comprar-lo immediatament, resulta més assequible per al Govern, hi ha una rebaixa dels interessos, la Seguretat Social recupera 4.000 milions de pessetes, per als seus fons de vellesa, que eren d'aquell fons els que va invertir en

l'Hospital, i per altra part, l'STA i la FEDA no perden una capitalització, en absolut, perquè a l'STA li queden més de 2.000 milions de pessetes, i el pla d'inversions el té previst sense ni tan sols aquests 2.000 milions. Per tant, no estem de cap manera descapitalitzant una parapública, sinó que estem fent el que s'hagués hagut de fer sempre. Les parapúbliques, generar per raó de les tarifes, per raó de l'increment enorme del consum, i de l'increment del sistema GSM, per exemple, que han generat afortunadament aquestes quantitats. Aquestes quantitats s'han de realitzar, no s'han de tenir invertides al banc amb uns rendiments dubtosos o no dubtosos; però tenir-les, val més. I els rendiments eren bons, però crec que el rendiment és molt més bo estalviant, el Govern, els interessos de pagar un Hospital amb un preu excessiu, un preu llarguíssim, i a més a més amb l'afegit que ja he comentat, que la Seguretat Social recupera 4.000 milions de pessetes, que ben bé li aniran per al seu compte de vellesa, amb la qual cosa es retarda fins i tot la possibilitat de dificultats a aquest compte de vellesa gràcies a l'aportació immediata d'aquests diners. Són diners públics que van d'una parapública a la Seguretat Social passant, diguem, pel Govern d'alguna manera, que ni tan sols hi passa.

Els agents econòmics saben perfectament això i no s'enganyaran sobre els 36.000 milions o els 32.000 milions. L'any que ve parlarem d'un pressupost en relació als 32.000 milions, és clar que sí. Però era la millor manera, creiem, de fer-ho perquè se'n parlés aquí, perquè en aquest Parlament poguéssim dir-se que això s'ha fet així, i creiem que és la millor solució per a l'adquisició de l'Hospital. I no solament per motius econòmics, i ja es va dir aquí quan es va proposar de comprar-lo, l'hospital només pot tenir un amo, no hi podia haver un amo de les parets, un amo d'una part dels quiròfans, un amo de l'altra part dels quiròfans, que és el que passava. Ara hi ha un sol amo. De fet és l'Estat sempre, però és un sol el que el controla, el SAAS.

Quant a la congelació, tant el Sr. Vicenç Mateu com el Sr. Baró, han parlat de que semblaria que la congelació de despeses o la disminució de despeses, es fa a base de la congelació salarial. És una part gens important del total però és una part que condiciona moltes altres coses, però s'ha d'analitzar bé el pressupost. Hi ha moltes reduccions de despeses en llocs en els quals una despesa del 19% d'augment d'altres anys, hem passat a un 4%. Per tant, ni escurar calaixos, ni un Govern, o estil en vies d'extinció, ni apocalipsis, ni res; simplement, estem proposant un pressupost amb les millors possibilitats que hi ha hagut mai en aquesta sala, segurament des de fa molts anys, de poder-lo

executar, amb la voluntat de fer-ho, amb la voluntat de tenir un mandat popular que ens ve de les eleccions, amb l'aplicació correcta i estricta del nostre programa electoral i del programa d'investidura, que va ser votat pels 18 consellers de la Unió Lliberal, i per tant amb la voluntat que durant aquest any puguem emprendre també sense parar totes les mesures que hem anat fent, és a dir, - és veritat i ho ha dit el Sr. Vicenç Mateu -, hem anat afegint unes taxes a la recaptació de l'Estat. És així i aquesta era la voluntat expressada ja en el nostre programa electoral i dels que llavors eren aliats nostres, l'any 93. Anar millorant tota l'estructura fiscal per la via de les taxes, que s'havien oblidat durant molts anys i que s'havien deixat de banda, i escometre també, des de la Llei del desembre del 96, totes les possibilitats com la d'un IMI, millorar l'IMI, i com la dels impostos indirectes per la via que es pugui. Jo, francament, mentre es puguin presentar pressupostos com els que presentem, mentre la liquidació dels pressupostos vagi sent la que és ara, cada vegada millor, cada vegada més acabada i més realment executada, i acabat tot el que és projecte, mentre les obres es puguin fer de pressa, com s'estan fent ara, em fa l'efecte que una cosa serà el debat parlamentari i una altra serà la realitat que la gent veu al carrer. I jo espero que la gent, i n'estic convençut, que la gent el que veu al carrer és que es treballa, que es fa feina i que aquest pressupost, per primera vegada, que és aprovat el mes de novembre, serà publicat abans del desembre, i podrà ser executat força de pressa tal com la llei permetrà.

Jo només, per acabar aquesta part del debat -i després en tornarem a parlar, segurament, en altres punts de l'ordre del dia-, dic, en fi, potser en algun moment pot semblar que quan es debat el pressupost ens barallem amb xifres... Seria molt llarg entrar aquí en detall d'algunes xifres, però el que és segur és que, de vegades, el Sr. Bartumeu ha semblat que feia màgia en algun moment, perquè ha fet unes comparacions per arribar a dir que quasi no invertíem res. No es pot deixar de banda la inversió que fan els comuns a través la Llei de transferències: és una inversió, la inversió de l'Estat, a cada parròquia, però de l'Estat, de l'Estat andorrà. Per tant, no es pot dir que allò no compta; això compta perquè si no seria inversió que es faria directament des d'aquí.

Simplement acabar amb això, per dir que aquest pressupost podrà ser executat, i que naturalment a la liquidació ens hauran d'exigir vostès si l'hem pogut complir, com ara ens comprometem a complir.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions dels Grups Parlamentaris. Sr. Vicenç Mateu, teniu la paraula pel Grup Mixt.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

Bé, en primer lloc em referiré a les paraules del Sr. Toni Martí. Miri, jo no puc parlar per la resta de membres de l'oposició. Per part meua, jo li puc dir que jo estic bastant tranquil i no ho sé si vostè ho estava tant, de tranquil; només li diré que jo n'estic molt, de tranquil.

També li diré que tant de bo ens equivoquem en algunes de les coses que diem. Li agraeixo el to més tranquil del Sr. Cap de Govern quan ha fet aquest repàs de les nostres intervencions i quan diu que, en fi, que anant posant les taxes que potser calia posar, doncs, n'hi haurà prou. Jo crec que aquí hi ha un punt de divergència política. Nosaltres creiem que no n'hi haurà prou. Ja li reconec que potser era necessari perquè hi hagués un consens social que passessin per aquesta fase i, bé, després de comptar i de fer números potser veurem, doncs, que no n'hi ha prou. Tant de bo vostè tingui raó i nosaltres no. El que passa és que pensem que no serà el cas.

Bé, pel que fa al Sr. Toni Martí, escolti, jo comparteixo amb el que vostè ha dit varies coses, en fi, per exemple que les coses s'han de dir clares i que s'han de dir com són. Nosaltres fa molt temps que les diem, les coses clares i com són, en fi, les diem ara, les diem a les eleccions i abans de les eleccions. No sé si ben bé tothom pot dir el mateix; en tot cas, a vegades hi ha d'haver uns certs canvis de posicions, que potser, si s'hagués parlat més clar, doncs, no hi serien, no. Si vostè em diu que dir les coses clares, dir les coses com són, m'ho diu perquè jo parlo dels transitaris i no parlo del contraban, miri, jo li diré que quan nosaltres vam estar en el nostre Grup preparant aquest debat, ens vam plantejar si parlar directament del contraban o no, i vam pensar que no feia el cas per una qüestió d'elegància de parlar amb aquests termes en aquesta sala, i per això, en aquest cas, nosaltres vam buscar aquest terme i no el que potser vostè amb tanta força ha anat reiterant.

Escolti, jo també estic d'acord amb vostè que cal endegar una reforma perquè tots els sectors econòmics del país paguin. M'ha agradat més que vostè, doncs, ho digui com a portaveu de la majoria lliberal.

També estic d'acord amb vostè que cal preservar els interessos econòmics d'Andorra; el que passa és que, a vegades, potser no hi ha coincidència a l'hora de definir qui és Andorra. Perquè és clar, a vegades

Andorra, entenc, em sembla a mi que és pot arribar a confondre amb alguns interessos particulars, i que segurament no són els dels consellers lliberals, però potser sí els d'altres persones, en fi, no voldria anar més enllà d'aquí.

M'han quedat alguns dubtes de quina és la seva posició, és a dir, quan vostè parla de desenvolupament de nous sectors, escolti, jo estic... comparteixo totalment que cal desenvolupar els nous sectors, el que passa és que això em sona a les indústries no pol·luents, sap allò que s'anava repetint a cada campanya...

I un altre interrogant, quan vostè diu que el 34% de despesa és en sanitat i educació i que nosaltres els progressistes, doncs, hauríem d'estar contents. No m'ha quedat clar si vostè hi està d'acord amb això, o és que li sap greu que sigui del 34% la despesa en sanitat i educació?

Pel que fa al Sr. Cap de Govern, comparteixo amb vostè que és una bona notícia que s'aprovi avui el pressupost. Escolti, jo tampoc li vull fer pagar totes aquestes iniciatives que vostè proposa a dins i fora del país en aquest pressupost, però sí que penso que s'hauria de ser, no ho sé, en fi, no diré més seriós, però hauríem de tenir alguna previsió de com ho podem pagar, tot això. Coincideixo amb vostè que és necessari aquest esforç important d'inversió per Andorra, i a més valoro la seva feina diguem de..., no sé com dir-ho, d'altaveu de les coses bones que es fan al país. El que passa és que crec que hauríem de poder saber com arribarem a pagar tot això.

En fi, aquestes serien les reflexions que volia fer.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé el Sr. Jaume Bartumeu.

M. I. Jaume Bartumeu Cassany:

Sí, gràcies Sr. Síndic.

Començaré en ordre invers; primer, per agrair també, al Sr. Cap de Govern que el to de la seva contesta hagi estat una mica més assossegat. Les xifres: el portaveu del Grup Lliberal, al qual després em referiré també, doncs, no n'havia parlat i estava una mica preocupat. Vostè al final li ha fet una breu al·lusió. Jo, de màgia, no en sé. Després, contestant al Sr. Martí ja parlaré del poc que em sembla que sé, però, de màgia, no en sé. Jo, els números que he donat, he anat citant fins i tot les pàgines del pressupost del 97 i del pressupost del 98, i estic a disposició de tothom. Perquè, vostè en un debat

anterior em va fer una jugada, que miréssim a veure quantes vegades havia vingut el ministre d'Exteriors a la Comissió des que vostès manaven. Ni vostè ni jo estem aquí per fer jugades. Però els números que jo he donat, amb les meves limitacions i amb una calculadora que tinc al despatx, els he sumat i restat varies vegades i penso que quadren. Que no correspon aquí fer el debat perquè no convé, doncs, miri, no el fem i així estem. Però les xifres que jo he donat les he tret dels pressupostos.

En tot cas, li voldria parlar d'una qüestió concreta, perquè com tot això de què ara parlava el Vicenç Mateu, i ara canvio totalment de tema, clar, es fan sempre molts anuncis, moltes coses: l'Agència de Mobilitat, molt bé, gran iniciativa; és vostè que ha parlat del clot d'Andorra i Escaldes. Miri, pel que fa al clot d'Andorra i Escaldes hi ha un problema greu de trànsit amb una cruïlla, avinguda Tarragona/carrer Bonaventura Riberaigua. El Comú d'Andorra la Vella els ha demanat que intervinguin, i la resposta del Govern és que el Comú ho ha de fer ell perquè el Govern no hi pot intervenir. Si el Govern no hi pot intervenir, doncs, aleshores no sé què farà l'Agència de Mobilitat per resoldre el problema del clot d'Andorra la Vella i Escaldes, quan el nus de tots els problemes de circulació està allí, en aquell embós. Era només una acotació al marge sobre els seus projectes generals i la concreció, després, amb resultats concrets.

La rèplica del President del Grup Lliberal: miri, primer jo tinc estudis jurídics no tinc estudis econòmics, sóc un autodidacte, probablement s'ha confós vostè de conseller, jo només tinc estudis de dret.

Altra qüestió: no m'havia contestat a les xifres, ja ho he dit. Jo entenc que la partitura ja estava preparada i que la improvisació és difícil, a tots ens costa. El debat seriós: miri, vostè ha dit que volia fer un debat seriós, no m'ha contestat ni rebut cap de les consideracions sobre les xifres que he fet; en la partitura no ho preveia. Crec que té un paper difícil en ser portaveu de la coalició, i a més a més li han donat, ara últimament, la feina suplementària de ser porter de la coalició a l'hora d'obrir la porta. Però jo crec que no ens hauríem de posar nerviosos; vostè, hi ha hagut un moment que crec que s'ha excedit en voler-nos dir que nosaltres fem floritures, no voler-nos dir, sinó que ens ho ha dit, i que vostè parla clar. Nosaltres, el Vicenç Mateu ha dit que ells parlaven clar, nosaltres ens sembla que també en parlem, i si vol parlar clar del tema que vostè ha parlat clar, jo encara li parlaré més clar, però crec que probablement no hauríem hagut d'anar per aquí.

No és en aquest banc d'aquí, que cap conseller general s'ha dirigit a l'Administració pública per demanar que s'obris alguna via d'exportació, bé, a la primavera passada. Em sembla que és al seu banc. Per tant, si vol parlar clar, abans, pensi-s'ho millor.

En tot cas, jo crec que aquí els nervis, si han traït algú, no és pas els que som aquí en aquest costat. A mi el que em molesta, i acabarem amb una nota d'humor, és clar... Abans el Sr. Marc Pintat, referint-se a l'esmena de l'AND els diu sense donar-hi més importància: "doncs, no votarem". Vostè comença, com que no li ha agradat el que jo li he dit, diu: "per estalviar-me temps, patam". Doncs miri, jo ara li explicaré la filosofia del debat pressupostari i després demanaré al Sr. Nunci que faci fotocòpies per a tothom. Amb permís de la presidència i de l'AIPLF, llegiré en castellà. Diu: "Los presupuestos del Estado, total, yo me los guiso, yo me los voto, yo me los modifico cuando me convenga i tu eres minoría."

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, passo la paraula al Sr. Ladislau Baró.

El M. I. Sr. Ladislau Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Toni Martí, li prego un momentet de paciència. Espero que no li costi gaire esperar un momentet.

Miri, Sr. Martí, del que vostè ens ha dit abans, doncs, sobretot nosaltres ens quedem des de l'Agrupament Nacional Democràtic amb el seu cant contrari a les floritures. Bé, jo penso que des de l'oposició no n'hem fet gaires, però en canvi sí que n'han fet vostès, però no tant durant aquesta sessió d'avui, sinó amb el que és el plantejament general del pressupost.

Nosaltres, ja ho hem dit abans, pensem que aquest pressupost és en certa forma un miratge, perquè es recolza, per augmentar el seu capítol d'ingressos, amb una de les contradiccions i amb una de les situacions més problemàtiques, i que potser requereix una redefinició i una reorganització més clares de l'economia andorrana. Per tant, en certa forma, nosaltres pensem que aquest pressupost augmenta la inversió. Podríem dir que és un gegant, bé, un gegantet, un gegant petit, pel que fa a inversió, però amb els peus de fang, perquè pel que fa als ingressos, l'augment que hi ha és molt conjuntural, pot ser molt conjuntural, o en tot cas, no ho sabem, tant de bo que no ho fos, però en tot

cas vostès no ens han explicat quins mecanismes tenen previstos perquè aquest augment no sigui conjuntural, amb la qual cosa, no sabem com mantindrem l'actual nivell d'ingressos, ja no parlo del pressupost 98, que veurem si executarem tots els previstos, sinó del pressupost 99. Però és clar, vostè, Sr. Martí, potser no n'ha fet de floritures, però en tot cas, veure-hi totes les virtuts possibles en aquest pressupost, déu n'hi do la gran floritura teòrica que constitueix aquest exercici. Això sí, ho ha defensat molt bé, suficiència, solidaritat, tenen una mica el catecisme lliberal, una mica social lliberal a l'hora de fer-ne la memòria, però en canvi a l'hora de la traducció numèrica d'aquestes accions, doncs, els plantejaments socials liberals costa molt de trobar-los, i sobretot costa de trobar-los per la falta de previsió, pel fet de dir, bé, anem a munyir una situació present, fem ara un pressupost expansiu i l'any que ve ja veurem què fem, i aquest és, per nosaltres, el gran defecte d'aquest pressupost.

No n'hem parlat, de privatitzacions; són vostès els qui en van parlar. En tot cas hem dit que potser hi havia privatitzacions disfressades. És per això que és normal que si nosaltres diem que són disfressades, que no n'hagin parlat, perquè si no nosaltres no hauríem afegit la paraula "disfressades" al costat de "privatitzacions".

Llancem un dubte de si aquestes visites a les parapúbliques poden acabar amb una política de privatitzacions. Llancem el dubte, nosaltres no en tenim la resposta, i en tot cas és a vostès que els pertoca contestar-ho.

Vostè, Sr. Martí, penso que es pot donar per satisfet amb aquesta rèplica.

Sr. Cap de Govern, ja he notat, no només per part de vostè sinó per part de les files lliberals, fins i tot d'algun mitjà de comunicació, doncs, una preocupació per si l'oposició fem esmenes parcials o en deixem de fer. Jo no ho havia vist mai, no. No ho havia vist mai. És una cosa una mica inusitada; és una cosa una mica inusitada, perquè és com si per un costat no estiguéssim prou convençuts d'haver fet les coses prou bé, i doncs, demanessin ajuda, o potser tinguessin una certa inseguretat. En tot cas, miri, nosaltres com a Grup Parlamentari decidim quan ens convé fer esmenes parcials i quan no ens convé.

I el cas del pressupost, doncs, hem de dir que nosaltres en vam fer en l'anterior pressupost, referides sobretot a la Llei que acompanya el pressupost, referides sobretot..., no, exclusivament en aquest apartat. I les vam fer aquí, pensant que s'hi podrien introduir modificacions de cara a garantir el posterior control parlamentari per part

del Consell. És clar, perquè si no s'arreglava això, no tenia massa sentit entrar a retocar partides quan després, des del Govern, es podia fer el que es volgués. Per tant, vist que l'actual document pressupostari reproduïx bona part d'aquells plantejaments, si bé no de forma íntegra, ja hem reconegut abans que algunes coses s'havien retocat. És clar, un cop vist això, doncs a nosaltres ens ha semblat oportú no fer-les, vist que les nostres esmenes, en matèria de partides, haurien pogut resultar completament desdibuixades a l'hora que el Govern fes execució del pressupost, modificant partides, etc., i a més a més fent recurs al crèdit extraordinari. Potser sí que, des d'un punt de vista quantitatiu... tot i que també n'hauríem de parlar, però no és tant el problema únicament d'un punt de vista quantitatiu del pressupost final un cop sumats els crèdits extraordinaris, en relació al pressupost que estem discutint avui, és una mostra més, un episodi més, de la proverbial dificultat de preveure i la proverbial dificultat per programar una mica les coses.

Per tant, en aquest sentit, el recurs constant al crèdit extraordinari és un bon exemple o és una petita lliçó de la forma d'actuar del Govern lliberal.

Miri, Sr. Cap de Govern, un altre tema que li volia comentar -entrant en la teoria general de l'evolució de les espècies, i centrant-nos amb Darwin-, no em deu haver entès bé. Jo no li he dit en cap moment que el Govern fos una espècie en vies d'extinció. No. Jo li he dit que el Govern actuava com si fos una espècie en vies d'extinció, és a dir sense tenir en compte l'entorn. Nosaltres entenem, doncs, que l'estructura d'aquest pressupost, recolzada, com dèiem abans, en una política d'ingressos completament abocada a recaptar en un sector, que nosaltres entenem que necessita una important reorientació, doncs, fer això i no tenir mecanismes alternatius a punt, és no tenir en compte l'entorn. Un entorn que veiem que en aquest sentit és cada vegada més advers.

Ara, a mi, doncs, que em prejudici de si el subconscient m'ha traït o no a l'hora de parlar d'aquestes coses... Miri, abans no ho he dit, que el Govern fos una espècie en vies d'extinció, i vostè m'ha dit que el Govern era molt gran i tenien molts vots, etc. Bé, potser sí, però els dinosaures, eren uns animals enormes, uns animals molt grans, quasi tan grans com la majoria lliberal, no van tenir en compte el que tenien en l'entorn, i es van acabar extingint. I de vegades, doncs, animals més petits i més especialitzats acaben sobrevivint. La lluita per la supervivència és una lluita de llarga durada, Sr. Forné, i bé, ja anirem parlant en una altra ocasió d'aquest plantejament.

Miri, amb això ja gairebé, en fi, com diu el Sr. Vicenç Mateu, ja donaria per acabada la meua intervenció.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies. Pel Grup Lliberal té la paraula el Sr. Toni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Així, encadenant una mica sobre el que ha dit el Sr. Ladislau Baró, és veritat que els dinosaures estan extingits, però també és veritat que els va costar molt. Jo també espero que per la democràcia, perquè nosaltres també entenem que l'alternativa és bona en qualsevol moment, segurament no durarem tant com els dinosaures. No tinguin aquesta por.

Pel que fa referència al to que se m'ha implicat, que potser tenia algun un to excessiu, en tot cas no ha estat volgut. De vegades, ja se sap que quan es defensen les idees, es poden defensar amb més o menys passió. Però qui em coneix, ja sap que de passió no en tinc gaire, i sóc una persona bastant cartesiana, penso jo, modestament.

Ara bé, Sr. Bartumeu, miri, quan vostè diu allò, en català potser hauria quedat millor de, s'ho fan i s'ho mengen, si vostès haguessin fet esmenes al pressupost haguessin vist que el nostre tarannà no és aquest, i no vulgui donar a l'opinió pública l'aspecte que el Grup Parlamentari Lliberal és una piconadora, perquè vostè sap que, per exemple amb una llei que no fa pas tant que ha passat per la Comissió de Finances, com la del règim disciplinari, allà on hi ha hagut participació, allà on hem entès que eren bones esmenes, doncs, no perquè vinguessin de vostè o del seu Grup o de qualsevol, sempre han estat acceptades, en qualsevol llei i amb la del pressupost de l'Estat, també, si n'haguessin fet. Evidentment, nosaltres estem contents que no n'hi hagi des del punt de vista que el pressupost està aprovat en uns terminis molt més curts. Ara bé, si n'hi haguessin hagut no haguéssim votat sistemàticament, segurament no, s'haurien hagut d'analitzar.

Jo no em vull allargar gaire més, simplement dir-li, Sr. Mateu, que la meua opinió personal, si jo crec que és bo o dolent que la sanitat tingui el 34%, miri, la meua opinió personal no compta gaire, i el que li puc dir és que la del Grup Parlamentari Lliberal és la que compta i aquesta, pot estar-ne ben segur, és que per nosaltres la sanitat i l'educació són dos pilars que

són indiscutibles i fonamentals, que defensem fins al final.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

En primer lloc, i sortint del to distès que té el diàleg en aquests moments, però sense oblidar que estem parlant del pressupost, com ningú ho oblida, voldria demanar-li, Sr. Síndic, que hem de considerar la introducció d'una petita esmena tècnica, deguda al que hem comentat llargament amb el Sr. Ladislau Baró i el Sr. Vicenç Mateu: el fet de que s'aprova el pressupost, previsiblement, si es voten negativament les esmenes a la totalitat, que pot quedar el pressupost aprovat avui. Si és així, al final del pressupost ha de dir que entrarà en vigor el primer de gener, perquè em sembla recordar que conté la frase entrarà en vigor el dia de la publicació en el Butlletí Oficial. la qual cosa, si sortís publicat d'aquí a quinze dies, tindríem dos pressupostos i no pot ser. És evident que és el pressupost del 98 però per més claredat demanaré que el Consell aprovi aquesta esmena tècnica, si vostè admet que ho proposem...

M. I. Síndic General:

Sí, aquesta és la meua intenció.

M. I. Sr. Cap de Govern:

...perquè quedi així. Al moment que ho firmin els coprínceps, estarà publicat durant un mes i no s'aplicarà fins al primer de gener.

I entrant breument, doncs, amb els comentaris que s'han fet darrerament, doncs, en fi, ja no cal dir res dels dinosaures, ho ha dit molt bé l'Antoni Martí, i només afegir que els dinosaures van desaparèixer per una causa absolutament externa, per un meteorit segons les teories més clares i més darreres.

El que també voldria dir, en referir-me al Sr. Bartumeu, quan ha parlat del nus de l'avinguda Tarragona com si fos el centre de tots els problemes del país, jo no ho crec així, i no ho crec perquè tinc dades per saber-ho, que vostè lògicament no té, però que serà un plaer donar-les-li, que són les últimes mesuracions -el Comú d'Andorra les té, tanmateix-, les últimes mesuracions de l'Agència de Mobilitat, que és quan es pot parlar amb propietat de les coses,

per saber si l'avinguda Riberaigua s'havia de girar o no es s'havia de girar.

Ara sabem exactament el trànsit que hi ha avui i el que hi havia abans, i quina és la incidència d'aquell lloc en el trànsit general del país. No és tan important, i és molt menys important que l'avinguda Meritxell, encara avui dia, cosa que semblaria curiosa; per això, el Govern té molt clar que per poder acceptar que l'avinguda de l'Obac sigui una carretera general, que per a mi és molt clar que ho ha de ser, perquè és una carretera d'enllaç del nord amb el sud i l'est, doncs, ha de ser per llei, ha de passar per llei, que aquesta llei s'ha de presentar i ha de contemplar aquest cas i altres casos. I també ha de contemplar l'alt manteniment, per nosaltres, de l'avinguda Meritxell, l'avinguda Carlemany, com a carreteres generals, també en zona urbana.

I aquí hi ha una discrepància amb el Comú d'Andorra la Vella, ben legítima, que creu que no. El Govern no creu, per exemple, que la plaça de les Arcades i la plaça Guillemó, hagin de ser totes empedrades, com si fossin una via de vianants quan no ho és, amb el perill que això implica, pels informes que tenim de la policia, sobre el pas per aquests llocs, que aquell tros ha de ser, també, carretera general perquè és la direcció única, de sempre, tal com és l'avinguda Príncep Benlloch, i tal com l'avinguda Príncep Benlloch, d'acord amb el Comú d'Andorra la Vella, va quedar enquitranada i no empedrada, excepte el tram d'enllaç amb el vial Doctor Vilanova. Per això, és requereix una llei perquè es passi la carretera de l'Obac a carretera general, i en aquell moment pugui ser assumida la despesa, d'allò que en diem el "triangle de les Bermudes", col·loquialment, de la manera que sigui per poder-la fer totalment acabada de la manera més lògica possible. Però ja dic que no és un lloc que es pugui situar com la prioritat de totes les prioritats pel que fa a la circulació. N'hi ha un altre de punt molt més conflictiu i més fàcil de resoldre, que és la rotonda o la possible rotonda de Santa Coloma, en la qual s'està treballant conjuntament amb el Comú i que, probablement, abans de Nadal, es podrà realitzar, com es fa sovint per part del propi Comú en casos de vies especials, fer-ho d'una manera més definitiva i permetre que sigui un punt rodó, que canalitzarà molt millor el trànsit entre Andorra, Sant Julià i Escaldes, abans que s'acabi tot el pont que enllaça per la dreta del Valira, pujant.

Per tant, no és allí on hi ha el gran problema, i no és un exemple per a mi de dir el que el Govern té com a prioritats. L'Agència de Mobilitat, precisament, s'ha posat a la disposició dels comuns, entre altres, sobretot del Comú d'Andorra la Vella, per donar solucions. I només és tracta d'això, només cal posar-

se d'acord sobre les vies legals per arribar a aplicar aquestes solucions. Res més, Sr. Síndic, Gràcies.

M. I. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt.

M. I. Jaume Bartumeu Cassany:

Sí, gràcies Sr. Síndic.

Seré molt breu. Li agraeixo Sr. Cap de Govern la contesta i estudiarem amb atenció aquestes dades de l'Agència de Mobilitat. Per tant, sobre el problema general de trànsit, no tinc res a dir. Sí que li he de dir alguna cosa. Aquest comentari que fa vostè sobre la plaça anomenada de les Arcades, a mi em sembla que la plaça Guillemó, doncs, si ha de ser o no empedrada, el nostre Govern, crec jo, que té altres tasques d'Estat més importants que haver d'estar a analitzar, si una plaça de la capital de l'Estat ha de ser empedrada o enquitranada. Em quedo una mica astorat, però bé, és un debat que ja el farem el dia que fem el debat que vostè anunciava sobre la llei que defineixi les carreteres generals.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, si no hi ha cap més intervenció, passarem a la votació.

Us recordo una vegada més que sí és sí a les esmenes, i no és no a les esmenes, i atès que no s'han presentat esmenes a l'articulat, aprovació dels pressupostos generals pel 1998 de Consell General, Govern i entitats parapúbliques.

Abans d'iniciar la votació, i tal com ja ho ha esmentat el Sr. Cap de Govern, voldria precisar, una vegada més, que caldria fer una esmena tècnica, efectivament, a la disposició final pel cas que el Projecte quedés definitivament aprovat avui, es tractaria de precisar que entrarà en vigor el dia 1 de gener de 1998.

S'accepta?

Bé, doncs, passem a la votació, Sr. Secretari General, si us plau.

El Sr. Secretari General

M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí
 M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari, vulgueu procedir al recompte, si us plau.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 10. Vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro desestimades les esmenes a la totalitat i aprovat per majoria el Projecte de llei. Queden, doncs, aprovats els pressupostos generals de Consell General, Govern i entitats parapúbliques pel 1998.

Abans de continuar l'ordre del dia, proposo una suspensió de la sessió per uns deu minuts.

(Són les 18.30h)

Bé, doncs, reprenem la sessió amb el punt sis de l'ordre del dia.

(Són les 18.45h)

6- Designació d'un magistrat pel Tribunal Constitucional.

Es va presentar una única candidatura per consens entre els Grups Parlamentaris que fou tramesa a tots els membres el dia 10 de novembre i, atès que no es va presentar cap impugnació i complia els requisits exigits, la Sindicatura va proclamar candidat el Sr. Miguel Àngel Aparició Pérez en reunió tinguda ahir.

Si no hi ha cap observació, entenc que el Sr. Miguel Àngel Aparició Pérez és designat per unanimitat. Alguna observació? Doncs queda designat magistrat.

Passem tot seguit al punt 7 de l'ordre del dia.

7- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum.

Fou admès a tràmit sota procediment d'extrema urgència i necessitat el dia 11 de novembre i lliurat l'endemà als membres.

Havent estat presentada una moció discrepant respecte al caràcter d'extrema urgència i necessitat, procedirem, en primer lloc, al debat incidental previst pel Reglament.

Té la paraula el Grup Mixt per exposar la moció. Intervé pel Grup Mixt el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Els dos partits polítics que hem presentat la moció -després IDN manifestarà el que cregui adient- estem preocupats per la veritable subversió del Reglament del Consell que representa la tramitació pel procediment d'extrema urgència d'aquest Projecte de llei.

Parlem d'aquest Projecte de llei. És reglamentari tramitar projectes pel procediment d'extrema urgència. Ens sembla que aquest no correspon al que diu i al que es pensava, en fer el Reglament.

Malgrat les promeses que se'ns va fer no fa gaire, que no hi hauria noves tramitacions forçades per la via d'urgència, ja hi tornem a ser.

A la vista del text, no hi ha urgència, ni extrema, ni lleu, ni escassa, en la mesura que la modificació de taxes del tabac que es proposa ha estat en la plaça pública durant les darreres setmanes.

No hi ha cap esdeveniment de necessitat nacional imperiosa que aconselli, ni justifiqui, impedir que el Consell General pugui exercir la seva missió

esmenant, modificant i ampliant el Projecte. Discutint-lo, en definitiva.

La presentació del Projecte per aquesta via només amaga les tensions internes del propi Grup Parlamentari Lliberal, que han estat amplament explicitades, comentades i confirmades a la plaça pública i a la premsa les darreres setmanes.

Per evitar que el Sr. Martí, president del Grup Lliberal hagués d'obrir la porta a ningú, s'ha volgut fer emmudir no solament les veus discordants de la polifònica lliberal sinó els partits de l'oposició.

Fent-ho, s'impedeix també de plantejar, per exemple, per què no es modifiquen les tarifes de les taxes que afecten tant els cigars de fabricació nacional andorrana com els cigars estrangers, amb la consegüent pèrdua de competitivitat que suposa mantenir les tarifes actuals.

Ens sembla que una vegada més ens voleu imposar de mala manera la llei del més fort. L'ordenament jurídic de l'Estat democràtic que és Andorra, no suposa ni pot suposar la negació de la llei de la majoria. Ara bé, el fet que la llei del més fort -de la majoria- s'acabi imposant sempre, no vol dir que sigui indiferent la forma en la qual aquella llei s'imposa. Tot el contrari.

La forma és el que compta. El que diferencia una societat democràtica i europea d'una altra que no ho és, és precisament la forma amb què s'imposa la llei del més fort.

Aquí, hi ha la gran aportació de l'Estat constitucional democràtic a la història de la convivència en llibertat. El que distingeix, sense cap mena d'excepció, l'Estat democràtic de totes les formes anteriors de manifestació de la llei del més fort, és el sotmetiment de la majoria a formes jurídiques i polítiques. La llei de la majoria segueix existint, però s'ha de manifestar mitjançant el dret.

Per això, quan no es guarden les formes, el que no s'està respectant és l'essència mateixa de l'Estat de Dret; s'està fent marxa enrere tornant a la pràctica del vell caciquisme.

Això és el que està començant a passar en aquesta Casa de la Vall amb una reiteració que comença a ser preocupant.

El Govern i la seva majoria parlamentària semblen decidits a saltar-se les formes "a la torera". Nosaltres no ho podem acceptar.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, també del Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies.

Com a signant d'aquesta moció voldria fer algun comentari.

Es parla d'extrema urgència i necessitat?

Quan el ministre Casadevall va comparèixer davant de la Comissió d'Economia i ens va avançar que segurament aquest tema seria passat per aquest procediment, davant d'això, jo mateix li vaig comentar que, per altres qüestions, qüestions de tipus tècnic, potser seria admissible, però per una qüestió d'un fort contingut polític com aquest, no ens semblava la mesura o el mètode més adequat.

A més, com ja ha dit el Sr. Bartumeu, si el que es pretenia era un efecte sorpresa, ja m'explicaran, si fa més d'un mes que això ho coneix tot el país.

D'extrema urgència i necessitat, per nosaltres, és afrontar en tots els seus aspectes i en la globalitat, i resoldre'l d'una vegada, tot el tema del tabac. Resoldre'l, però sense pegats com s'està fent en aquest moment. Això és una necessitat, per nosaltres, i pensem que és una necessitat per al país.

Per al país, també, però sobretot per a vostès, per als Srs. del Govern, ara en tenim una altra d'extrema urgència i necessitat: que és d'apaivagar els ànims de Madrid i de Brussel·les, justament per no haver tirat endavant les polítiques que comentava en el punt anterior.

Vostès han anat defensant que no calia tocar res, i ara es veuen obligats a avançar propostes que mai havien defensat.

A partir d'aquí puc entendre una altra urgència i una altra necessitat, i aquí també s'hi ha referit el Sr. Bartumeu, i és que ara es tracta de passar de puntetes sobre un tema, el tema del tabac, i evitar el debat i les esmenes. I no estic parlant ja del debat i de les esmenes de l'oposició, que són lògiques, sinó del debat i de les esmenes del seu propi Grup Parlamentari, si he de fer cas del que ha anat sortint a la premsa.

Bé, sols reafirmar-nos que un tema com aquest s'ha de tractar amb menys lleugeresa; s'ha de tractar amb profunditat i buscant solucions duradores.

Demanem, doncs, que es passi pel procediment comú.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies...

(Se senten veus)

El M. I. Sr. Síndic General:

El Grup Mixt és el Grup que ha presentat la moció, doncs, si el Govern vol intervenir. Després us donaré la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Breument per dir que aquí no hi ha cap subversió de les formes, en absolut. El que es tracta és d'aplicar els mecanismes que el Parlament té i que el Govern pot utilitzar, en casos que el Govern considera d'urgència. Si no és prou urgència la situació actual, amb tot el que està passant referent a les fronteres d'Andorra amb Espanya, sobretot, no sé quan ho serà. I això és així, perquè des del setembre de l'any passat no s'han pogut actualitzar les taxes, entre altres raons, no solament aquestes. I això és així, perquè l'actualització de taxes de tabac que es va fer només va començar amb el nostre Govern, l'any 95 i el 96, no abans, durant 5 anys no es van tocar, i per tant, la progressiva equiparació, però sempre amb un marge molt suficient per sota, que potser hagués sigut desitjable, s'ha hagut de fer alguna vegada amb un salt potser massa qualitatiu. No obstant això, s'ha de dir que quan el Sr. Bartumeu parla de les tensions internes, són tensions d'un Grup prou nombrós, en el qual es discuteixen les coses democràticament i, una vegada discutides democràticament, pot haver-hi perfectament persones que opinin diferentment dins el nostre Grup, sobretot el Grup Lliberal, perquè som així, i aquestes dissensions fins i tot poden arribar a ser comentades públicament. Per què no? Perquè formen part del debat democràtic. El que també passa és que dins el Grup Parlamentari Lliberal, com dins de tots els d'aquesta Cambra, hi ha un reglament i aquest reglament permet que es prenguin decisions d'una manera majoritària, a demanda del Govern o per instància del propi Grup.

A partir d'aquí, he de dir que podria semblar que també es podria aprofitar l'ocasió per tocar les taxes dels cigars. No sé si això li hagués permès a vostè aprovar-les, però en tot cas no hi ha la pèrdua adquisitiva, perquè els preus ara són diferents; ha canviat molt la taxació espanyola sobre el tabac cubà. I per altra part, s'ha de dir que, per exemple, aquest any han entrat 200 mil tones de tabac negre per fabricar tabac a Andorra, és a dir cigars, la qual cosa vol dir que és competitiu, perquè la gent que no fabrica quelcom de competitiu no ho fabrica,

sobretot a Andorra. Quan s'entra un producte com el tabac negre, fins i tot el negre paga una taxa per espallat i paga també una part de les collites com el ros, no tan important. Això també s'ha de saber, i és clar, en resulta que no crec que es pugui dir que haguéssim hagut d'afegir els cigars en aquest moment.

Ja sap vostè que hi era l'any passat, que hi ha hagut un moment que es va tocar una taxa dels cigars, després es va tornar a refer en funció, precisament, del diferencial. Quant al diferencial, hi ha articles que ho diuen, a la Unió Europea el preu mitjà del paquet de tabac més estàndard són 472 pessetes avui dia. Però hi ha diferències abismals de més de 800, en els països més nòrdics, fins a 800 i tant a Anglaterra, fins a molt menys. I tots sabem perfectament que una de les causes dels problemes d'aquest any han estat exclusivament provocats en bona part, no exclusivament però provocat en gran part, per l'enorme aflluència de tabac d'origen anglès, que amb una taxa del 60% només del total d'una taxa com l'americana, fa més favorable la seva importació a Andorra i la seva destinació, quasi total, a exportar-lo per la muntanya. Això és un tema que nosaltres hem plantejat a totes les reunions que hem tingut, tant a França com a Espanya, del qual constatem alguna reticència curiosa de la Unió Europea per aixecar aquest diferencial, que no té cap sentit avui dia. Però, en fi, creiem que arribarem a aconseguir que puguem equiparar aquestes taxes, perquè la nostra finalitat bàsica, com la de tots els països d'Europa, és primer que tot, protegir la producció nacional, i en segon lloc, protegir el comerç que també es beneficia de la producció nacional. Però, en primer lloc, és la producció del tabac que es fa a Andorra, el que tothom defensa a casa seva. Europa no entra tabac americà importat de maneres legals; per tant, la nostra línia ha estat aquesta des de que hem estat al Govern i, en fi, amb un Grup Parlamentari més ampli que mai segueix sent aquesta amb el debat que correspon. A partir d'aquí, en fi, jo crec que sobre la urgència podríem debatre molt, el que passa és que els mecanismes de la major part dels parlaments i dels governs d'altres països són diferents dels d'Andorra. A Andorra estem aplicant un mecanisme de canvi automàtic de taxes amb el tema de la gasolina, i s'ha de regular d'una altra manera. És anterior a la Constitució i hi ha dubtes sobre si és un procediment adequat de canviar o d'aplicar la fórmula polinòmica, molt ben inventada al moment que es va inventar, però a partir de la Constitució de dubtosa constitucionalitat. Crec jo. Però, en fi, s'aplica, és inevitable aplicar-la. Amb el tabac passa una mica el mateix. Seria preferible tenir un sistema de mecanisme de possibilitat d'actualitzar les taxes

seguint, naturalment les tendències mundials, és a dir, amb la posterior ratificació i discussió en el Parlament, amb un debat tan llarg com es vulgui, tan detallat com es vulgui. Això és el que passa a tot arreu i pel que sé, quan es va fer la Constitució, es va descartar la figura del decret legislatiu, del decret llei per raons que no sé, i es van contemplar altres figures que de moment no es fan servir encara. Per això, hem de fer servir aquesta figura del procediment d'extrema urgència en casos que creiem que és necessari. Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, continuant amb el debat sobre la moció, passo la paraula als altres Grups Parlamentaris. Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. Síndic.

Tan sols un breu comentari sobre l'extrema urgència i necessitat. Quant a la urgència no sabem si era extrema quan en tot cas es va començar parlar de la possible modificació de la Llei. Això, si mal no recordo, va ser durant l'estiu o a finals d'estiu, de forma més contundent al mes de setembre. En tot cas, si no ho era en aquells moments, potser se n'ha tornat d'extrema després d'haver deixat prou temps, temps suficient com per entrar prou tones de tabac a preu no modificat. No creiem, doncs, que la urgència correspongui a la raó que se'ns ha dit.

Entenem que és, o bé un problema intern al propi Grup Lliberal i entenem perfectament que avui aquí no es digui, no se'ns expliqui a nosaltres, o potser és una forma d'instigar que s'entri més tabac durant un temps determinat, i això es confon en aquest cas al tema de necessitat amb el tema de la urgència, transformant-se senzillament en un tema d'ordre pressupostari, molt allunyat, en tot cas, de tot el que s'ha dit als mitjans de comunicació.

Per aquestes raons votarem a favor de la moció.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal té la paraula: el Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

Miri, en la defensa del pressupost en l'apartat del tabac, el Grup Parlamentari Lliberal ja ha dit el que havia de dir. Pel que fa referència al procediment que s'utilitza, doncs a mi em sembla que

l'argumentació que el Grup Parlamentari ha tingut amb el tabac ho justifica plenament. Sense entrar en cap classe de polèmica, no és el fet de que hi hagi més o menys coherència en el Grup Lliberal que motiva que es faci d'extrema urgència. El Grup Lliberal gaudeix de bona salut i això, en definitiva, és el que marcarà l'estabilitat dels anys a venir i d'aquesta legislatura.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, si no hi ha cap altra intervenció procedirem a la votació de la moció. Sí és sí a la moció, i en aquest cas el Projecte de Llei seria tramitat pel procediment comú. No és no a la moció, i en aquest cas es procediria al debat del Projecte de Llei d'acord amb l'article 113.2 del Reglament.

Sr. Secretari, si us plau.

El Sr. Secretari General

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : Sí
M. I. Sr. Jordi Torres Alís : Sí
M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : No
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí
M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No
M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No
M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
M. I. Sr. Modest Baró Moles : No
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : Sí
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No
M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : Sí
M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
M. I. Sr. Simó Duró Coma : No
M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari, volem procedir al recompte?

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 10. Vots no: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat queda desestimada la moció.

S'inicia el debat d'acord amb l'article 113.2 del Reglament.

El Govern té la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, sobre el Projecte de Llei una part ja està dita. El que voldria afegir senzillament és que la voluntat del Govern és la que s'ha dit, en tots els casos, de mantenir una taxa sobre el tabac amb un diferencial suficient perquè segueixi sent atractiu el nostre país en aquest tema, amb els productes estrella, com és el tabac, sens dubte. Això passa també, perquè les franquícies, actualment situades a 15 paquets per persona a la Unió Europea respecte a Andorra, poguessin arribar a créixer com passa entre països d'Europa en els quals hi ha una franquícia de 40 paquets, i en això estem treballant amb bones perspectives, ara per ara; perquè les diferències de preu que hi ha per exemple entre Andorra i Espanya són molt inferiors a les que hi ha entre molts països d'Europa, com Anglaterra, ara mateix, o com Suècia, per citar els més clars. Nosaltres ho tenim clar i així ho hem demostrat els últims anys de l'anterior legislatura: intentant actualitzar la taxa però en tots els aspectes, és a dir, actualitzant la taxa no solament la d'entrada de producte manufacturat com s'havia intentat l'any 90 i no es va aconseguir, perquè era un intent que es limitava a això, es limitava només a tocar la taxa del tabac manufacturat a l'estranger i no tocava per res més. Nosaltres hem volgut mantenir un equilibri dins del possible, i és molt opinable si el mantenim o no quant al tabac que es fabrica a Andorra, però sempre tenint molt clar que la prioritat per a qualsevol país és la indústria pròpia, sens dubte, i per això sempre hi ha un diferencial favorable al tabac fabricat a Andorra. Un diferencial que s'ha de repetir aquí. Significa que estem sent un país tercer exterior a la Unió Europea, mantenim la possibilitat d'importar lliurement tot el tabac d'Europa que es vulgui i amb unes taxes favorables en relació al tabac d'Estats Units, cosa que té el seu punt de

discussió i que algun dia es discutirà també en aquesta sala, jo espero. En dos sentits, en el sentit que la diferència entre l'europeu i l'americà, per a mi no té raó de ser avui dia, i en un segon sentit que és una excepció que fa un país tercer d'admetre l'entrada de tabac estranger d'una manera lliure, amb una taxa lògicament, quan hi ha una fabricació força important, que a més a més és l'única que repercuteix de manera molt gran en l'agricultura i la ramaderia del país, mentre que la importació directa de manufacturats incideix amb el pressupost de l'Estat, però no en l'agricultura i la ramaderia.

A partir d'aquí, es pot especular el que es vulgui, es pot dir per exemple que si la taxa del tabac europeu hagués estat igual que l'americana aquest any, amb el que va d'any, l'Estat hauria recaptat 3.000 milions més de pessetes, que són ben bons de tenir per un tresor, per un pressupost que arrossega encara d'anys anteriors un dèficit de 21.000 milions de pessetes. Per tant, sobre això, nosaltres volem ser pragmàtics al màxim tot pensant en el futur, i pensar en el futur vol dir treballar a tots els fronts. El primer d'ells és actualitzar les taxes sense esperar tant; des que es va posar en vigor la taxa actual, al setembre de l'any passat, que ja havia estat presentada des de l'abril, i que per tant l'anterior era vigent des de feia quasi un altre any, fins ara hi ha hagut augments progressius a tots els països veïns, i estan anunciats augments encara importants, tant a Espanya com a França, que són dos països en els quals el preu del tabac és dels més baixos d'Europa i que tenen un marge encara molt gran, entre altres coses, com s'ha dit darrerament, perquè una part de les despeses de sanitat, que són extraordinàries en aquests països, i fins i tot el deute sanitari d'algunes regions autonòmiques d'Espanya, pugui repercutir-se a base d'augmentar ja una altra vegada la taxa del tabac immediatament.

El Govern de França i el Govern d'Espanya tenen la facultat d'actuar per via de decret i portar després el debat al Parlament, amb la qual cosa la immediatesa de la necessitat d'aplicar un augment és més gran i no es produeix això que el Sr. Dallerès ha sospitat que hi hagi gent que aprofiti la situació. Això ha estat així sempre, però he de recordar aquí que cada vegada que el nostre Govern ha presentat una Proposta de Llei pel tràmit ordinari per discutir les taxes, s'ha discutit, s'ha discutit llargament. Una vegada es va discutir llarguissimament en una comissió per 50 cèntims, i naturalment, com més es discutia més es tardava a aplicar-se la llei i més tardava a sortir publicada, i n'hi havia d'ingrés d'entrada de tabac fins a un cert punt amb caire, diguem, especulatiu, tot i que això té uns límits, perquè tampoc es pot acumular tabac d'una manera

desmesurada, pensant que el tabac és un producte que no s'ha de conservar massa i val més vendre'l en un estat de frescor més bo.

A partir d'aquí, en fi, la llei és la que és, podria ser millor i podria ser pitjor. En tot cas té la virtut d'existir i de ser quelcom quan durant molt temps no es tocava res, i per tant en la línia de les altres mesures amb les quals el Govern treballa, jo tinc la satisfacció de poder dir que hi ha hagut possibilitat d'acordar aquestes taxes amb el nostre Grup, i per tant amb el debat democràtic que -insisteixo a dir-, podran tirar endavant, i això no vol dir que es pugui parar de pensar en mesures d'aquest tipus i d'altres mesures. Però, això, el temps ens donarà el temps per fer-ho ara, a través d'aquestes taxes.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció dels Grups Parlamentaris. Pel Grup Mixt intervé el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

En aquests últims anys, el Sr. Forné ja ho diu, potser se n'hagués hagut de parlar abans, però també és cert que en els últims anys n'hem parlat varies vegades del tema del tabac en aquesta mateixa sala, abans quan estàvem parlant del pressupost, en opinió del Sr. Martí, on el Sr. Martí demanava que es parlés clar. Aleshores el que jo em limitaré a fer és reproduir algunes de les coses que a mi em semblen de manera molt clara, com ja dèiem al 1993, després vam repetir al 1997 i entremig crec que també apareix en altres textos, alguns sortits d'aquesta mateixa sala.

Al programa electoral del 1993 que vam anar a defensar a totes les parròquies, es deia que durant els últims 20 anys els convenis entre colliters i fabricants han centrat cada vegada més l'agricultura en el conreu del tabac, per mitjà de subvencions directes dels industrials tabaquers i amb progressiu abandonó de responsabilitats per part de l'Estat. Aquest s'ha convertit en un sistema irracional i fictici que ha satisfet els colliters i els fabricants durant uns anys. Avui el sistema comença a fer aigües, i el seu naufragi és previsible per ben aviat.

Aleshores hi havia una sèrie de propostes, com recaptar per via impositiva les quantitats que ja paguen els industrials tabaquers i afectar-les, almenys provisionalment, a la nova política d'agricultura, redactar un estatut del pagès per definir qui es pot acollir als ajuts i als programes governamentals, i acabar amb els abusos actuals;

revisar íntegrament la política d'ajuts agrícoles i substituir-los per una sola i única subvenció integrada que es donarà únicament als pagesos; fomentar amb ajut tècnic i econòmic els conreus alternatius al tabac que es determinaran des de l'Administració; renegociar l'apartat relatiu a ramaderia de l'Acord amb la Unió Europea; promoure la instal·lació de joves agricultors andorrans, etc. Això era al 1993.

Al 1995 hi va haver una primera puja de les taxes de tabac en aquesta mateixa Cambra, i això va passar pel Consell del 30 de juny del 1995. En aquell Consell, em va tocar a mi l'honor de ser ponent de la Comissió de Finances i, juntament amb alguns companys, que estan asseguts ara mateix en la taula del Govern, doncs, vam aprovar a la Comissió de Finances de forma unànime, una declaració que diu el següent –repeteixo que això ja no és el programa d'IDN, sinó que és una declaració unànime de la Comissió Legislativa del Consell General integrada per tots els Grups:

“La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, integrada per representants de tots els Grups polítics amb representació al Consell General, manifesta,

Que els darrers anys els convenis entre colliters i fabricants han centrat cada cop més l'agricultura en el conreu del tabac, per mitjà de subvencions directes dels industrials tabaquers i amb progressiu abandonó de responsabilitats per part de l'Estat.

Que, a la vegada, allò que podia considerar-se en principi com una mesura protectora de l'agricultura, ha fet que es desvirtués el model agrícola-ramader tradicional andorrà substituint-lo pel monocultiu del tabac.

Que el sistema des del punt de vista de l'Estat esdevé difícilment sostenible a mig termini i té cada cop més dificultats per perdurar, i que el seu naufragi, si no es prenen mesures oportunes és previsible per a ben aviat, amb els efectes derivats sobre la pagesia que això podria comportar.

Que si bé ha satisfet els colliters i els fabricants durant uns anys, pot entrar en conflicte directe amb els interessos d'altres sectors econòmics del país.

Que és responsabilitat de l'Estat de preparar el futur i d'avançar-se a possibles conflictes, i que és per això que la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost entén que cal endegar una transició a partir de l'actual model agrícola i ramader per fer-lo menys dependent, oferir alternatives i assentar-lo sobre unes bases de major solidesa que permetin un desenvolupament durador i racional.

Que cal, per això, iniciar una revisió general del sistema agrícola i ramader de forma decidida, però

ahora progressiva prudent i assenyada, des dels principis següents:

El de la importància que la pagesia andorrana i el manteniment de les activitats agrícoles i ramaderes tenen en la conservació del paisatge i el territori, i especialment en un país amb vocació turística;

el del fet que la supervivència de la pagesia, sobretot en una zona de muntanya, passa per l'ajut i la subvenció estatal;

El de la definició activa d'una política agro-ramadera realista, integrada en el model global del país i coherent amb els objectius generals definits en el Pla estratègic;

El de la necessària revisió de la política d'ajuts agrícoles i ramaders i la redefinició de qui pot acollir-se als ajuts i programes governamentals.

El de la substitució a mig termini de l'actual model de financiació per altre que, amb intervenció recaptatòria de l'Estat de les quantitats que ja paguen els industrials tabaquers, assegurí el desenvolupament racional i durador del model agrícola i ramader, afectant els recursos necessaris a la nova política."

Firmat: Enric Casadevall Medrano, Vicepresident i Jordi Cinca Mateos, President, de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost.

Bé, això el 1995.

El 1996, es tornen a modificar les taxes. El debat sobre el qual es referia abans de la mitja pesseta era el del 95. És cert que es va discutir molt temps sobre això. Aquí el que pretenc llegir era una esmena que nosaltres vam presentar en aquell moment, una esmena en l'exposició de motius de la Llei i que d'alguna manera reflectia el que continuàvem dient de forma clara en el seu moment, i en fi, no només en aquesta Cambra, sinó també a fora.

Diu:

"La indústria andorrana del tabac, mitjançant els convenis establerts entre fabricants i colliters, ha permès destinar al sector agrícola uns recursos addicionals a la tradicional activitat de la pagesia andorrana, constituint un important suport a la seva activitat. Aquest fet s'ha produït sense una intervenció directa de l'Estat, el que ha comportat unes distorsions en la distribució d'aquests recursos que l'han apartat del seu objectiu inicial consistent a proporcionar una ajuda als pagesos que desenvolupaven altres activitats agrícoles i ramaderes tradicionals, amb el progressiu abandó d'aquestes últimes conduint gairebé a una situació de monoconreu exclusiu del tabac.

Que vista aquesta situació, l'Estat, mitjançant l'obtenció progressiva dels mateixos recursos que

avui es destinen als colliters, ha d'arbitrar mesures correctores que consolidin un sistema més eficaç de distribució d'aquests recursos i que la seva aplicació suposi un veritable suport a les activitats agrícoles i ramaderes del país. Així, l'objecte de la present Llei seria dotar l'Estat dels mitjans econòmics per a la realització d'un pla d'ajuts a la pagesia andorrana que necessàriament haurà d'ésser objecte de regulació per part d'una llei que el Consell General haurà d'elaborar en els millors terminis.

La gestió per part de l'Estat dels recursos que avui esmercen els fabricants en mèrit del conveni amb els colliters, mitjançant l'augment progressiu de la taxa respecte del tabac espallat, lluny de voler una minva de la competitivitat de la indústria tabaquera, pretén que la contribució que aquesta fa a l'agricultura nacional, es faci amb el mateix pes; a través, però, de la intermediació de l'Estat, i que preveu la disminució progressiva dels mateixos recursos destinats pels fabricants a favor dels colliters en benefici d'una gestió i distribució dels mateixos per part de l'Estat en aplicació d'uns nous paràmetres de distribució a establir per llei. S'aconseguiria així la finalitat d'obtenir un repartiment més eficaç i equitatiu, i esdevindria una veritable eina de suport als agricultors i ramaders, entenent com element indissociable d'aquestes mesures el manteniment d'una renda justa per a la pagesia andorrana.

Una diversificació de les activitats agrícoles té un efecte més beneficiós respecte l'entorn natural que la situació de monoconreu que es produeix en l'actualitat, i permet a la vegada la intervenció del mercat respecte dels productes que generin aquestes activitats complementàries objecte d'ajuda; a la vegada possibilita que cada explotació agrícola defineixi els seus productes en funció de les característiques que li són més beneficioses.

Aquest procés de diversificació de les activitats agrícoles requereix tres fonaments que la present Llei contempla: -(això seria una exposició de motius d'una llei si s'hagués aprovat)- 1) l'assignació d'uns recursos expressament, i per mandat de la Llei, destinats a la pagesia andorrana, de la mateixa quantitat que en l'actualitat obté, 2) l'increment progressiu de la recaptació per part de l'Estat d'aquests recursos, com a tendència inversa d'una minva de gratificació dels fabricants als agricultors, i com a base d'un període transitori d'implantació progressiva dels nous paràmetres de distribució, i 3) la garantia per llei dels paràmetres de distribució que permetin assolir els efectes enunciats."

En fi, només el nostre Grup va acabar votant aquesta esmena; altres de l'oposició es van abstenir. Vostès, senyors, hi van votar en contra.

En fi, jo no voldria cansar potser més a tots vostès, només, finalment, acabar dient que en el nostre programa electoral, el del febrer passat, també parlant clar, vam tornar a insistir sobre el mateix. És a dir... en fi, gairebé els ho estalvio de reiterar aquí, els hi puc dir que el que diu el programa del 97 és aproximadament el mateix que nosaltres dèiem al 93, el mateix que, em sembla a mi, havia estat l'informe de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost l'any 95, el que es repetia amb aquesta proposta d'un sistema alternatiu, que evidentment podia ser millorable, però que no era tancar-se en banda sinó buscar ja una solució a un problema que nosaltres enteníem que es veia venir, i davant d'això, la resposta sempre havia estat, doncs, de dir que tot anava bé, com a Espanya el Sr. Aznar, i d'anar tirant endavant.

Bé, aleshores, escolti, jo amb aquest debat, francament, molt breument. Primer, ens agrada constatar que, sense voler-ho, vostès es vagin apropant a les nostres posicions. No és que nosaltres estem d'acord amb vostès, sinó que ens sembla que, a poc a poc, vostès es van posant d'acord amb nosaltres en augmentar les taxes en el sentit en què ho fan.

Augmentar les taxes ens sembla que és ara cosa seva. Nosaltres ja vam dir que ho fariem, vostès no sé què és el que van dir, perquè jo tampoc estava amb vostès a la campanya electoral. Cadascú sabrà les promeses que va fer, ens sembla molt bé que vostès ara augmentin les taxes. És la seva responsabilitat, doncs allà vostès.

Per altra banda, entenem que la política del tabac no es pot reduir a una política de taxes. Els nostres discursos d'anys anteriors anaven en aquesta mateixa direcció, i per tant estem a l'espera de les mesures futures que vulguin proposar en aquesta Cambra en relació a aquest sector.

Pel que fa a avui, per part del nostre Grup, em sembla que ja farem prou amb l'abstenció.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Al nostre entendre, tan perillós és dir mentides com amagar la veritat. I és igual d'inútil.

Tant la mentida com l'ocultació de la veritat acaben un dia o un altre per "donar la cara" i, al capdavant, no es pot enganyar ningú.

Això és el que està succeint amb la política tabaquera del Govern.

Si ens l'haguéssim de creure, no va passar res a Brussel·les el mes de juny, ni a Andorra el dia 11 de juliol, en les reunions amb responsables de la duana comunitària i les duanes dels països veïns.

No va passar res tampoc quan responsables de la Unió Europea ens van dir el primer d'octubre que la situació era insostenible. I tampoc no hauria passat res quan el Govern finalment s'ha precipitat a Brussel·les a finals d'octubre, i els ressons que n'hem rebut, es podria dir, parodiant un conegut espot publicitari, *que fa un sol que espetega* en les relacions entre Andorra i la Unió Europea.

Tot això serien malèfiques pretensions de l'oposició.

Ara ens voldríeu fer creure que amb aquest augment de taxes, presentat a corre-cuita i sense possibilitat de cap debat parlamentari en Comissió, es donaria satisfacció a les queixes de Brussel·les, de Madrid i de París i aquí no ha passat res. Això és més o menys el que ha dit el cap de Govern fa un moment en defensar la necessitat del tràmit d'urgència.

Dissortadament això no és cert. I el Govern ho sap. Però s'autoenganya i ens vol enganyar. I el que és més preocupant, vol enganyar l'opinió pública, els ciutadans d'aquest país.

La Unió Europea i els estats veïns no demanen, no demanaven ni demanen encara avui, que s'augmentin les taxes; el que demanen, més ben dit demanaven, perquè ara ja sembla que ho exigeixen, és que l'Estat andorrà posi un terme a la tolerància davant l'agressió frontal que suposa per als països veïns l'augment exagerat, dic bé exagerat, de l'exportació il·lícita de tabac manufacturat a Andorra o importat a Andorra.

La Unió Europea està disposada a acceptar el manteniment de l'activitat tradicional de cultiu i fabricació. Està disposada a acceptar que hi hagi un comerç important de venda de tabac als turistes i de mantenir una tolerància o franquícia duanera per als viatgers que comprin tabac a Andorra.

El que no pot ni vol acceptar la Unió Europea, i el Govern ho sap, és que l'activitat tradicional es desbordi com s'ha desbordat i es converteixi -com dissortadament s'ha convertit- en una veritable agressió fiscal i social als països veïns.

La Unió Europea vol una autoregulació. El Govern, amb el Projecte que ens acaba de presentar, demostra que no vol aquesta autoregulació.

L'augment de taxes que ens proposen no soluciona res i el problema roman igual o pitjor.

Igual perquè l'augment no elimina ni redueix sensiblement el diferencial. El millor advocat que hem pogut tenir avui ha sigut el propi cap de Govern, que ja ens ha explicat a tots l'enormitat del diferencial, i evidentment no és amb 15 pessetes que eliminarem diferencials que es compten per centenars de pessetes.

Pitjor, perquè els nostres veïns veuran demà al matí que Andorra no és lleial amb els seus compromisos internacionals ni amb les seves manifestacions a les reunions anteriors.

Demà al matí, tant el Govern espanyol com el francès i la Unió Europea veuran diàfanament que vostès, de la Unió Liberal, no en tenen prou amb voler enganyar els colliters -quan ells mai no han estat el problema per a Brussel·les-, enganyar els comerciants i el conjunt de l'opinió pública, sinó que ara també volen enganyar Brussel·les.

Ens esteu portant per mal camí.

I tot pels vostres compromisos electorals i per la vostra dependència política dels grans interessos tabaquers.

L'Estat democràtic descansa en una regla no escrita, molt més important que les escrites, perquè és el fonament de totes elles. La separació del poder polític de la propietat i els interessos privats. Aquí rau la superioritat, moral i funcional, de la democràcia sobre les altres formes polítiques.

Ni un govern pot prendre partit per una estratègia empresarial en front de les altres, ni una estratègia empresarial pot estar al servei d'un partit en front dels altres.

L'estratègia política i l'empresarial han de ser autònomes. No poden confondre's ni barrejar-se.

Quan hom traspasa aquest límit es fa mal al nucli essencial de la societat democràtica.

I vostès han passat el llindar.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies, Sr. Síndic.

El 30 de juny del 1995, en el decurs del debat sobre un projecte de modificació de la Llei de taxes del consum, i a proposta unànime de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, el Consell General, també per unanimitat de tots el Grups, va

aprovar un manifest, que figura en el Diari de Sessions del Consell i que ha llegit el Sr. Vicenç Mateu, respecte de la política portada a l'entorn del tabac; en resum, no el tornaré a llegir, venia a dir que un sistema, que en un principi podia considerar-se com una mesura protectora de l'agricultura, corria el risc de transformar-se en difícilment sostenible des del punt de vista de l'Estat, amb els efectes derivats sobre la pagesia que això podria comportar, si no es prenen mesures oportunes.

En aquest sentit s'avançaven un conjunt de principis sobre els quals calia portar la reflexió, i que són la importància i la supervivència de la pagesia andorrana; la definició activa d'una política agro-ramadera realista; la necessària revisió de la política d'ajuts agrícoles i ramaders; la substitució a mig termini de l'actual model de finançament.

El 17 de maig del 1996, en el decurs d'un altre debat sobre el mateix tema, sempre, la modificació de la tarifa general de taxes del consum, el company Ladislau Baró, fent referència a aquestes recomanacions deia: "De les aportacions realitzades per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, l'Agrupament Nacional Democràtic reté, especialment, la necessitat d'estudiar, de forma seriosa, els diferents aspectes vinculats amb la viabilitat econòmica dels sectors implicats en el que podríem denominar l'economia del tabac d'Andorra.

Necessitat d'estudi i d'avaluació que únicament té sentit si està encaminada a trobar solucions que garanteixin la viabilitat dels sectors abans esmentats.

És per això que considerem que cal trobar una solució negociada a la problemàtica del tabac. Això ho vam manifestar als representants dels sectors econòmics que ens van fer arribar les seves inquietuds. I així ho manifestem avui en la sessió del Consell General.

Cal que el Govern assumeixi la iniciativa que li pertoca, per encarar, des de la reflexió, una negociació entre els sectors implicats per tal de trobar un equilibri entre els seus respectius interessos que, a la vegada, sigui compatible amb els criteris adequats pel desenvolupament econòmic general del país.

A ningú se li oculta que cal introduir elements de racionalitat a l'actual política econòmica; països veïns i Unió Europea així ho aconsellen. Cercar, des de la concertació, quins són aquests elements és bé tasca que correspon als poders públics i l'Agrupament Nacional Democràtic està disposat a participar en aquest procés."

Afegia també: "Cal trobar mecanismes que permetin reordenar la política econòmica del tabac, de forma gradual i sense perjudicar cap dels sectors implicats.

El debat d'avui sense elements que permetin situar la discussió econòmica en els seus justos termes, ens sembla desenfocat."

Malauradament, ens cal constatar, un cop més, que el debat continua desenfocat. El que deia l'Agrupament Nacional Democràtic fa aproximadament un any i mig continua sent vigent, amb un agreujant, el temps passa, com més s'espera per a trobar solucions viables, per prendre mesures reals, més dura, més traumàtica pot resultar-ne l'aplicació. En aquella ocasió, fa un any i mig, l'Agrupament Nacional Democràtic es va abstenir en la votació, fent prova, un cop més, del sentit de la responsabilitat que hem volgut que caracteritzés la nostra actuació, actuació que no ha estat mai, com alguns pretenen, la de l'oposició sistemàtica...

Ens vam abstenir, deia, permetent així que prosperés la proposta feta pel Govern, amb la convicció que ens encaminàrem tots plegats vers una reflexió global fonamentada en l'acord unànime, i repeteixo, unànime, pres un any abans.

Amb aquestes paraules ho dèiem en aquells moments: "Estem disposats -dèiem- a participar en la discussió de les taxes dins de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, i tractarem de propiciar, dins aquesta instància legislativa (subratllo: dins d'aquesta instància legislativa) un ampli consens.

De qualsevol forma volem reiterar, per acabar, allò que és essencial en el nostre plantejament: si el debat conjuntural de les taxes no va acompanyat d'una discussió a fons, sobre la racionalització del nostre teixit productiu, tots plegats estarem perdent el temps."

La resposta a aquella estirada de mà ha estat la presentació del present text pel procediment d'extrema urgència i necessitat, procediment que resta tota possibilitat de col·laboració dins del marc que vam proposar, el de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost. El text, tal com ha estat presentat, sols pot ser acceptat o rebutjat, en bloc, procediment que ens allunya de la reflexió serena indispensable, que aquest tema requereix.

Avui, els nostres vots no són decisius, ni tan sols necessaris, tothom n'és conscient, nosaltres també; podrien, fins i tot, arribar a ser comprometedors. El consens, la col·laboració, són paraules buides de sentit si no són acompanyades de reflexió i de confrontació, també. Avui, quan la màquina de votar ja s'ha posat en marxa, només tenim una sortida: votar no.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern?

Teniu la paraula, Sr. Cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

A aquest debat, que tot el dia s'arrossega amb els altres, amb el del pressupost i amb l'anterior sobre l'oportunitat de les mesures, hi afegiré que, referint-me al Sr. Vicenç Mateu, quan bé s'ha parlat que ha llegit àmpliament una declaració que es va fer a la Comissió de Finances, que la van firmar dos persones que ara són ministres, certament, tant el Sr. Casadevall com el Sr. Sangrà subscriuen encara avui aquell text, és clar que sí. Amb l'experiència que tenen de ministres tenen més motiu per fer-ho, amb el coneixement que està molt bé fer una declaració com aquella que vam fer i vam compartir tots, ben segur, però que posar-la a la pràctica requereix el temps necessari per adaptar la voluntat que és parlamentària a les necessitats del Govern i a les necessitats de fer les coses quan es poden fer en cada un dels àmbits.

Una d'elles l'hem començada, vostè ho sap. L'escorxador serà una realitat, quan se n'havia parlat durant anys i havia hagut projectes aquí, que eren faraònics i que no es van fer mai. Ara se n'ha fet un, es farà un escorxador que serà absolutament adequat a les possibilitats del país i a les possibilitats de creixença, i es començarà per aquí allò de què, de paraula, se n'ha parlat molt però que no s'havia fet fins ara absolutament res, no durant dos anys i mig, sinó durant set o vuit, o més.

Vostè, Sr. Mateu, no ha estat directament al Govern però ha estat a prop de les àrees de Govern i sap la diferència entre dir "s'hauria de fer això" i "posem-nos a fer-ho". Ens hem posat a fer-ho, després d'unes legislatures certament traumàtiques des del punt de vista polític, però afortunadament no tan traumàtiques en altres aspectes com perquè ara permetin tirar endavant tots els projectes que es vulguin.

Coincidim molt en els diagnòstics que es fan, en aquell diagnòstic hi seguim coincidint, i per això se'm fa més estrany de veure que sabent que el diagnòstic és bo, un dels instruments que entren dins aquell diagnòstic, com vostè mateix diu, que és augmentar les taxes, en canvi no et votarà, s'abstindrà. Bé, en fi, jo comprenc. El Sr. Bartumeu diu que no són necessàries però vostè les podria votar perfectament, si creu que són bones. Però en fi, no és aquest el problema, el problema és que hem de treballar en una altra línia i ja ho estem fent. Ho

estem fent segur, i espero que aquesta Cambra, com ha ofert el Sr. Dallerès, malgrat que no sigui en aquest moment sinó més endavant, quan puguem arribar a presentar allò a què s'ha compromès tothom a intentar fer, potser hi haurà un consens més productiu del que seria necessari avui per a un tema solament de taxes.

Referint-nos al Sr. Bartumeu, el Sr. Santer va ser qui va dir que hi havia una bona relació amb Europa, no ho vam inventar. Això ho va dir ell, ens ho va dir. M'haurà de creure, m'ho va dir personalment i hi havia testimonis, i va dir la paraula també, amb permís aquesta vegada dels parlamentaris espanyols, si vol, "au beau fixe", va dir que les relacions estaven "au beau fixe". El problema no el tenim amb la Unió Europea i les coses són molt clares, cadascú sap a on està. El problema el tenim més aviat del costat d'Espanya, no hi ha dubte. I és un problema que s'ha afegit a causa de la importació excessiva de tabac estranger. Jo també estic d'acord a dir això, i els números en aquest cas canten clarament. Estem arribant al setembre del 97 cap a quasi la mateixa quantitat de tabac importat que del tabac que s'estima que es fabrica a Andorra; pràcticament igual. I això no havia passat mai en els últims anys, perquè no arribava al 20% el tabac importat manufacturat en relació al tabac fabricat al país. Mantenir la proporció que hi havia en aquella època, permetria perfectament que no hi hagués els trasbalsos que hi ha hagut. Ara bé, no hi ha hagut per part de ningú l'agilitat suficient, i els primers de tots els europeus, perquè no ens han permès rectificar la taxa europea, i per això lluitem i seguirem lluitant-hi. Perquè una de les causes que aquest tabac estranger s'hagi incrementat tant, és el gran favor fiscal que li fa Andorra al tabac europeu, al treure-li un 40% menys de la taxa general, i no per no poder d'aquesta manera augmentar molt més la taxa estrangera perquè posaria el tabac americà fora de preu.

En fi, aquestes són realitats que prou coneixem tots i aquest debat s'ha de transformar, com és natural, en una realització d'altres temes, d'altres projectes que puguin anar en la línia que el Consell General, insistentment, ha marcat als governs, al meu Govern, sí, i que abans potser no ho marcava, tot i que tampoc es feia res. Perquè se'n parlava molt, suposo que se'n parlarà sempre d'aquest problemes. Però en fi, el fet és una cosa certa, de taxes només n'hem augmentat a demanda del nostre Govern, els últims tres anys, abans no s'havien augmentat -això també s'ha de dir- i seguien augmentant les taxes a tots els països. Per tant, no podem nosaltres portar el barret de la responsabilitat d'un diferencial que durant 4 anys no es va tocar.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Sr. Bartumeu, teniu la paraula pel Grup Mixt.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Forné, li agraeixo el comentari, però em sembla que continuem desenfocant la qüestió.

La taxa que vostès volen modificar i que Brussel·les, efectivament no vol modificar, que és modificar l'article 12 de l'Acord comercial, i per tant allò que va demanar la Unió Europea en el seu moment, quan es negociava l'any 89, que és que hi hagués una taxació preferencial que fos del 60%, o dit altrament un 40% de descompte, tampoc resolndria res. Primer, perquè vostès i nosaltres sabem que Brussel·les no donarà això gratis a canvi de res, sinó que deurà demanar altres coses, i per tant s'hauria de saber què demana. Però en segon lloc, amb el problema concret no es resol res, i torno a referir-me a la seva intervenció quan defensava que la Llei es tramités per procediment d'urgència.

La diferència de taxació actual és tan abismal que el problema, vostè ho acaba de reconèixer, que és el tabac importat, no es resolrà augmentant al preu que actualment paga el tabac americà elaborat al tabac europeu. Així no es resol.

La Unió Europea, o els responsables de la Unió Europea, els han dit a vostès, ens han dit a nosaltres, i quan ja ens ho havien dit a tots i han vist que no passava res, s'han dirigit directament a l'opinió pública andorrana a través dels diaris: el que la Unió Europea no vol és que a Andorra es consolidi una economia basada sobre el frau. Aquest és el debat que hem de fer. Si no el vol fer avui ja el farem un altre dia, no és un debat sobre les taxes.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay, també pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Miri, jo voldria fer un comentari. Vostè amb la facilitat de paraula proverbial que té, ens estava explicant que el seu Grup parteix com a base d'aquest document que ha llegit el meu company, el Sr. Mateu. Jo recordo que aquesta mateixa facilitat de paraula em va permetre a mi llegir en un diari

espanyol, *El País*, que deia alguna cosa així com: "Seguramente el contrabando proveniente de Andorra es excesivo", no me'n recordo textualment però deia això.

Jo em temo que realment la base de la seva política no sigui aquesta que hem dit, del document que hem llegit abans, sinó d'estar temptejant a veure quin és el nivell de delictes o de frau que els països estrangers ens poden arribar a permetre.

Francament, això és una política que per nosaltres no es pot aguantar de cap manera. Espero que no sigui així, però la sensació que dona aquí, i em sembla que a fora, és aquesta.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Dallerès? No?

Grup Lliberal?

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Si em permet Sr. Síndic, sobretot per contestar al Sr. Vicenç Alay. Si ell té aquesta impressió, ho sento molt. No estem temptejant ningú. Estem en una situació que estem, el país és on és, i aquesta diferència tan abismal, que diu el Sr. Bartumeu, no és tan abismal en relació a Espanya. El problema d'Europa no és que hi hagi un preu enorme a Espanya, és que hi ha un preu enorme del tabac, i és un problema o no, és la seva voluntat, a Anglaterra. Avui dia aquest és el problema, val 3,40 lliures un paquet de tabac habitual a Anglaterra, més de 800 pessetes: aquesta és la diferència abismal. Amb Espanya no és tan abismal, i per tant, el manteniment de la possibilitat que els turistes d'Andorra puguin comprar amb franquícia unes quantitats determinades, hem de lluitar per millorar-lo i és aquest el sentit del que estem fent. Voldríem aconseguir, com a mínim, el tractament de la mateixa franquícia que es fa en els països europeus entre ells. Perquè no és explicable que si, a Espanya, un espanyol pot anar a Anglaterra amb 4 cartrons de tabac, on costen el doble de preu, com a mínim més del doble, per què no, un turista que ve a Andorra, no pot anar a qualsevol país d'Europa també amb 4 paquets de tabac? Si aquesta tolerància és l'habitual entre països europeus, sabent que hi ha grans diferències en la seva fabricació interna, no en la importació sinó en fabricació interna, nosaltres lluitem perquè això sigui així també per a Andorra. Creiem que és el camí per mantenir el que volem mantenir, sobretot la indústria de fabricació que

permet mantenir la pagesia com és, amb la forma actual o amb la forma que negociadament, i d'acord amb totes les parts és pugui arribar a consensuar. Creiem que hi podrem arribar, i per mantenir això, resulta imprescindible d'alguna manera no deixar que es dispari tant la diferència amb els països més veïns. I això ho hem intentat mantenir durant els tres últims anys i ho hem aconseguit. Ara potser encara s'hauria de fer un esforç més important amb el tabac manufacturat i importat. N'estic convençut pel que li he dit fa un moment, perquè ha arribat a igualar la quantitat de paquet de tabac importat en relació a l'andorrà tradicional, que fabricat a Andorra ha anat creixent d'un ordre d'un 7% cada any durant els últims 5 anys, la qual cosa és aquell tabac tradicional que sempre se'ns havia permès. Per tant, no estem tan lluny d'una possibilitat de solució bona per a tothom.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Seré molt breu.

Estem d'acord, Sr. Forné, hi hem de lluitar tots plegats, perquè es mantinguin les franquícies duaneres. Però vostè sap, com sabem nosaltres, que el que no podem fer és demanar a la Unió Europea que ens doni el mateix tractament de franquícia als viatgers que les franquícies intracomunitàries, si en contrapartida nosaltres no donem una sèrie de qüestions que se'ns demanen mitjançant el Comitè de Cooperació Duanera. Per tant, torno a allò d'abans, estem d'acord amb l'objectiu, però hem de saber que això té un cost, i per tant, doncs, aquest cost Andorra l'haurà d'assumir, i si no, hem de saber que no se'ns donaran les franquícies intracomunitàries perquè nosaltres no donarem res a canvi.

El M. I. Sr. Síndic General:

Cap altra intervenció?

Bé, doncs, passem a la votació. Sí, en aquest cas és sí al Projecte de llei, i no és no al Projecte de llei.

Sr. Secretari General, si us plau.

El Sr. Secretari General

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : Sí

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : M'abstinc
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : Sí
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : Sí
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : No
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : No
 M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : Sí
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : M'abstinc
 M. I. Sr. Miquel Alís Font : No
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : Sí
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : Sí
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí
 M. I. Sr. Josep Areny Fité : Sí
 M. I. Sr. Modest Baró Moles : Sí
 M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : No
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : Sí
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal : Sí
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : No
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : Sí
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí
 M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols : No
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari, volem procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 17. Vots no: 8. Abstencions: 2.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro aprovat per majoria el Projecte de llei.

Passem tot seguit al punt número 8 de l'ordre del dia.

8- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 7 d'octubre de 1997.

Aquesta fou publicada en el Butlletí número 18/1997 del 15 d'octubre del mateix any. Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Bé, la pregunta ha estat publicada; per tant, en disposen els consellers generals, en disposa el Govern. La pregunta fa referència al control parlamentari per conèixer si la disposició transitòria cinquena de la Llei de 19 de desembre de l'any passat, en relació a la regulació de les facultats operatives dels diversos components del sistema financer, s'ha dut a terme pel Govern en els termes que fixava aquella disposició transitòria.

Em permeto llegir la disposició transitòria en qüestió que deia:

"a) Sens perjudici i amb relació al que disposa la precedent disposició transitòria quarta, s'autoritza la Caixa d'Estalvis i Pensions perquè pugui constituir una societat anònima de dret andorrà que tingui com a objecte social la continuïtat de l'activitat bancària que realitza a Andorra.

b) Aquesta nova entitat no està subjecta, fins al 31 de desembre del 2011, a les limitacions previstes en l'article 3 del Reglament de societats mercantils de data 19 de maig de 1983, pel que fa a la participació estrangera en el capital social.

c) El Govern, amb els informes tècnics previs de l'INAF, estableix els procediments necessaris per al bon desenvolupament del que preveu la present disposició.

d) El Govern, amb caràcter previ a la constitució de la societat indicada en el punt a) precedent, convindrà amb la Caixa d'Estalvis i Pensions aquells acords que assegurin, especialment mentre sigui efectiva l'excepció formulada en l'anterior punt b), que Andorra es beneficiarà, en termes equitatius, de l'obra social que duu a terme la referida entitat."

Pel que hem pogut llegir a la premsa i veure, passant per les oficines d'aquella entitat, el Govern ja deu haver establert els procediments necessaris i en tot cas i sense llegir tota la pregunta, o tota l'exposició de motius, del que es tracta és del següent. Demanem:

1. Quina societat mercantil ha constituït La Caixa d'Estalvis i Pensions, quin és el seu capital fundacional, quins són els seus òrgans d'administració i qui són els seus responsables, administradors, càrrecs dirigents inscrits al Registre de Societats.

2. Quin és el Decret del Govern mitjançant el qual s'ha autoritzat la constitució d'aquella societat mercantil, amb expressió de tot el seu contingut.

3. Quins són els acords, si n'hi ha, que permeten que, en compliment del mandat legislatiu, Andorra

es beneficiarà en termes equitatius de l'obra social duta a terme per la referida entitat?

4. Si els beneficis de l'obra social es limiten a l'anomenada Fundació Caixa-Bank, expressió detallada de les aportacions i quàntums que es duran a terme durant l'exercici 1997 i acords o propostes eventuais pels propers exercicis pressupostaris.

5. És cert que, entre aquestes aportacions adreçades a Andorra, el Govern ha acceptat –això és una pregunta– que es destini una important quantitat a les obres de reconstrucció del Liceu de Barcelona?

Si ho fos, demanàvem que se'ns volgués precisar la quantitat.

Evidentment, tal com ho diu la pregunta, si la fèiem és perquè això no s'havia tramès a la Comissió Legislativa de Finances i demanàvem, com que imaginem que aquí hi ha documentació acompanyar, que es trameti a la Comissió la informació.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. Cap de Govern.

Sr. Cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. Síndic.

La societat mercantil constituïda per "La Caixa" és Caixa-Bank SA. Aquesta és la primera pregunta.

El capital fundacional és de 5.000 milions de pessetes dividit en 500.000 accions.

La societat es regeix i s'administra per Junta General d'accionistes, pel Consell d'Administració, en el seu cas, pel director general.

Si em permet, Sr. Bartumeu, li avançaré el que diré al final referent a la documentació. Hi ha una qüestió purament de funcionament per la qual, segons el Reglament del Consell General, perquè la Comissió rebí documentació, s'ha de demanar a través de la Sindicatura. Jo no tinc cap inconvenient a trametre-la immediatament per la via escaient, per tant, tindran aquesta documentació per escrit, i potser, diria jo, que no cal que apuntin tot el que els dic, però ho explico així, però m'he trobat en aquesta circumstància. És a dir, a través d'una pregunta per trametre informació s'ha de fer a la Comissió, si es demana per la Comissió, a través de Sindicatura. Els membres del Consell d'Administració són el Sr. Pere Roquet Ribó; l'Entitat Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, representada per Joan Antoni Samaranch Torelló; la

societat espanyola Caixa Corp S.A., representa pel Sr. Josep Vilarasau Salat; la societat espanyola GDS Grupo de Servicios S.A., representada pel Sr. Antoni Brufau Niubó, i la societat espanyola Grup Caixa S.A., representada pel Sr. Isidre Fainé Cases. El president és el Sr. Pere Roquet Ribó, estem parlant de Caixa-Bank; el secretari del Consell d'Administració, el Sr. Sebastià Sastre Papiol, i el director general de la societat és el Sr. Pere Campistol Cirera.

El Decret del Govern mitjançant el qual s'autoritza la constitució Caixa-Bank és el Decret 97.593 del 7 de maig de 1997, i el contingut diu: El Govern decreta que autoritza a la societat mercantil La Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona "La Caixa", els Srs. Pere Roquet i Aurora Casadevall Pallé, la constitució d'una societat –són tres socis per aténir-se a la necessitat estatutària– la constitució d'una societat mercantil per accions que sota la denominació Caixa-Bank SA tindrà com a objecte la continuïtat de les activitats bancàries, fins ara realitzades per la delegació d'Andorra de La Caixa d'Estalvis: rebre del públic dipòsits i altres fons reemborsables, concedir crèdits, etc., objectiu pel qual operava "La Caixa" fins ara i durant anys. Aquesta autorització queda subjecta a les limitacions temporals establertes per la disposició transitòria cinquena, apartat b, de la Llei de regulació de les facultats operatives dels diversos components del sistema financer, del 19 de novembre del 1996.

Quant a l'altra pregunta sobre el conveni, que es derivava d'aquesta, o que precedia aquesta autorització el 30 d'abril del 1997, es va signar un conveni entre el Govern i la Caixa d'Estalvis i Pensions, pel qual s'estableix que crearà, aquesta, una fundació andorrana amb un fons fundacional de 2.000 milions de pessetes. Aquests són els fons que hi ha hagut dipositats, es van depositar el 31 de juliol del 1997. Pel que fa a aquesta dotació fundacional, en el referit conveni es preveu que a partir de l'any 2002 aquest import s'actualitzi en funció de la variació de l'índex de preus al consum. El producte d'aquests 2.000 milions de pessetes serà el que permetrà l'actuació de la fundació Caixa. El que passa, és clar, després de l'aportació de capital i quan aquest hagi produït el rendiment que la fundació consideri suficient, aquesta decidirà la seva aplicació. Segons la informació rebuda durant el present mes de novembre, es prendran les decisions sobre l'exercici del 98. És a dir, que aquest any encara no hi ha una utilització d'aquests fons perquè no han generat encara prou rendiment.

El Govern no accepta ni refusa, en aquest cas, cap proposta referent a l'última pregunta de la fundació, perquè aquesta té autonomia de decisió.

Precisament per evitar, d'alguna manera, aplicació de criteris que no fossin estrictament socials, i que fossin potser polítics, a l'obra de la fundació. Els criteris que ha de seguir la fundació són els que diu la Llei, i que reproduceix el conveni, com vostè ha dit, que és que Andorra es beneficiï en termes equitatius de l'obra social que duu a terme la referida entitat. Aquests beneficis poden ser per a Andorra, directament a persones que estan a Andorra o andorrans, que vulguin tenir activitats de tipus estudi, per exemple, fora d'Andorra. Això sí que és possible, suposo, no crec que hi hagi inconvenient, com altres fundacions que hi ha al país, mentre siguin en interès d'Andorra o dels andorrans. Per tant, és un criteri que és la pròpia fundació que haurà de fer, i dins el conveni que vostè podrà llegir quan li farem arribar, hi ha la necessitat que cada any presenti el balanç amb la memòria de les activitats fetes, i en el qual es preveu que el Govern, sense intervenció directa, però a través de les persones que poden perfectament rebre els suggeriments del Govern, intervingui en la millor gestió d'aquesta fundació. Jo crec que una quantitat de 2.000 milions de pessetes és prou interessant pel rendiment que pot donar, perquè pot aportar a tot tipus d'activitats a Andorra una quantitat de diners, ben gestionats, força interessant.

Si li dóna satisfacció, és tot el que diré fins ara.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, vol tornar a intervenir?

(Se senten veus)

Alguna repregunta?

Bé, doncs passem al punt número 9 de l'ordre del dia.

9- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 12 d'octubre de 1997.

Aquesta fou publicada en el Butlletí número 19/1997 del 22 d'octubre del mateix any.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Igual que abans no castigaré el Consell General i el Govern amb una lectura literal d'un text que tots han pogut conèixer. En tot cas, la preocupació que ha mogut la nostra pregunta dirigida al Govern, i en

aquest cas, suposo que al Ministeri de Sanitat, és saber quina és la intervenció, -i ara llegiré les preguntes concretes-, però el motiu, quina és la intervenció que ja hem discutit alguna altra vegada en aquesta sala amb el Sr. Ministre, del grup l'Aliança en la gestió, i especialment per què els indicis o les informacions que teníem ens fan témer que el Centre Nacional d'Informàtica, organisme públic andorrà, està apartat de la gestió de les dades. Això podria plantejar un problema, jo diria estratègic, per la independència de l'Hospital. Per tant, lleigeix les preguntes que fem:

Quin és l'actual Pla comptable i quin model de costos té el Centre Hospitalari Andorrà?

Quin equip ha posat en funcionament i aplicació el Pla comptable?

Quin és el suport informàtic que s'ha contractat per portar-lo a terme? Quina empresa s'ha contractat?

Quina és la vinculació amb la "Quinta de Salud la Alianza"?

Quins són els motius que han portat a prescindir dels serveis del Centre Nacional d'Informàtica d'Andorra?

S'ha consultat el Centre Nacional d'Informàtica? S'entén en tota la qüestió de la reorganització informàtica.

Què passarà amb l'assessorament i suport tècnic per a l'aplicació del Pla comptable i el suport informàtic quan s'acabi el contracte de gestió amb GECESSA?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre de Sanitat.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Pla comptable de l'Hospital, com diu en la introducció de la seva pregunta, neix del Reglament general de l'Hospital i, de fet, no s'ha modificat, però el mateix Reglament del Pla comptable i de model de costos aprovat el 89, preveu la seva actualització progressiva, i fins i tot preveu, que un cop l'any, es prestarà atenció a aquest tema. Aleshores, el Pla comptable, insisteixo, no ha canviat. El Pla comptable es basa en tres elements: en el model de costos, en la comptabilitat analítica i en el pressupost.

I el que sí que està succeint en aquest darrer any i mig, és que a fi de tenir una descripció analítica molt més acurada dels procediments productes-servis que presta, si vostè vol, al centre hospitalari, s'estan ampliant molt els centres de cost, a tal punt que

actualment hem arribat al nombre de 139 centres de cost per analitzar, per seguir, amb la finalitat d'entendre millor, no només els comptes grossos de l'Hospital sinó a què corresponen els comptes.

Un exemple que em sembla que pot ser aclaridor, és per exemple: si el personal d'infermeria està contractat, és com un servei central, si vostè vol, però si volem estudiar la repercussió del cos d'infermeria en qualsevol dels serveis, o una planta, o un servei de cirurgia, o un servei més específic de cirurgia infantil, otorino, etc., és necessari fer una imputació de les despeses del personal d'infermeria en aquest centre de cost. I això és el que s'està fent i s'està desenvolupant, jo diria que amb la tendència d'anàlisi econòmica dels serveis sanitaris moderna i estesa dels països del nostre entorn.

L'equip que està posant en funcionament l'aplicació del Pla comptable és l'equip gestor del SAAS. És a dir, la direcció del SAAS, contractada a GECESSA. No és cap casualitat sinó que fins i tot la implantació d'un nou Pla de sistemes d'informació en el SAAS, i naturalment dins el centre hospitalari, és un dels objectius del Pla d'empresa o Pla estratègic que el Consell Directiu del SAAS va aprovar en el seu dia, a mitjans de l'any 96.

Més concretament, es van fer edictes el 27/12/95, ja en aquell dia, demanant propostes per fer l'anàlisi de necessitat, el subministrament i posada en funcionament de la maquinària, i millorar i completar la xarxa del cablejat de l'Hospital. En aquest edicte es va adjudicar a les empreses que treballàvem conjuntament, Gaudit SL i Consultors SA. Gaudit és una empresa d'auditoria coneguda al país i que tenia l'avantatge afegit que coneixia el SAAS i el centre hospitalari, per haver-hi treballat específicament per encàrrec del Ministeri per fer auditories separades de l'Hospital i dels altres serveis del SAAS. Consultors és una empresa espanyola a Barcelona, que té experiència en l'àmbit hospitalari i l'associació d'elles dos, que es va produir abans de concórrer en aquest edicte, es va considerar que era de les ofertes rebudes, la més adequada.

Els suports informàtics que s'han contractat són diversos, jo diria en grans termes que hi ha un paquet de maquinària o maquinari de què l'empresa adjudicatària va ser INDRA SSI S.A.

La complementació de xarxa en el cablejat va correspondre a l'empresa Hewlett Packard espanyola S.A. Que vostè també pregunta la relació d'aquestes empreses amb l'Aliança: Hewlett Packard té una col·laboració amb l'Aliança per desenvolupar el programa de seguiment, no el programa comptable sinó el de seguiment de serveis de prestacions concretes amb l'Aliança. En parlaré de seguida.

I finalment ja cal dir que pel que fa al programa o el suport informàtic de l'aspecte comptable, es va comprar directament un producte de mercat, concretament ICON de l'empresa Deneb S.L.

Dic això, perquè és important entendre que nosaltres vam signar un conveni de col·laboració amb l'Aliança per poder utilitzar els aplicatius informàtics de seguiment de l'activitat hospitalària i d'altres serveis, però no vam contractar amb aquest conveni un programa de comptabilitat. Sobretot perquè vam pensar que els models comptables de l'Aliança i els models comptables del SAAS i de l'Hospital no s'assemblen en res, viuen en entorns econòmics diferents i que no era el més adequat. I es va decidir buscar en el mercat un programa de prestigi reconegut, i que permetés la seva adaptació a les nostres necessitats, naturalment.

Em sembla que amb això he respost a la pregunta de vinculació amb l'Aliança, però el que voldria aclarir ara és que és el que fa el SAAS amb l'Aliança.

L'Aliança va cedir el seu conjunt de programes informàtics anomenat Asia, que és el que permet fer el seguiment dels serveis, estades, etc., o sigui, la part més tecnicosanitària, diria, amb una sèrie de condicions força avantatjoses, en què de fet estem utilitzant aquests programes que estaven ja avançats o encara estan en desenvolupament amb la col·laboració de l'Aliança i Hewlett Packard, un desenvolupament que s'adapta a les realitats reals que es van veient cada dia, no?

Vam poder utilitzar aquests programes, repeteixo, sense haver-los de comprar de moment, i naturalment en aquest conveni hi ha una sèrie de punts respecte a la formació del personal del centre hospitalari del SAAS, respecte al suport tècnic, etc. És a dir, tenim compromisos econòmics, però fins ara se'ns ha cedit l'ús d'aquests programes.

Està previst que si un dia, i avanço el final de la seva pregunta potser, que si un dia, i és previsible que un dia o altre passi això, GECESSA no tingui un contracte amb el Govern d'Andorra, en aquell moment Hewlett Packard, que és l'empresa que fabrica els programes, ho puc dir així, cedirà al SAAS les llicències d'aquests programes amb els mateixos tractes que està fent a l'Aliança, ja que col·laboren, és a dir amb un 50%, i això consta en els meus expedients en una carta del director de Hewlett Packard Espanya.

Per què es va prescindir dels serveis del CNIA? La veritat, és va prescindir per dos raons bàsiques: una és la qüestió operativa, de temps, d'avançar més de pressa, i una altra és que realment l'equip directiu del SAAS coneixien aquests programes i són programes que..., no n'hi ha molts de programes per

explotar serveis sanitaris així, d'una manera integrada, d'una manera que contempli l'hospitalització, la consulta externa, els diferents serveis que ofereix un hospital amb serveis externs. Aleshores, dels que hi havia al mercat espanyol, aquest, a més de ser uns dels ben considerats pel món sanitari dels hospitals, a més tenia l'avantatge afegit que l'equip gestor del SAAS el coneixia, i que a més tenia bons socis a Barcelona per poder avançar i adaptar aquest programa a les nostres necessitats una vegada més.

Es va consultar el CNIA? I tant que es va consultar el CNIA. Diverses vegades, abans de prendre decisions, fins i tot el CNIA ens va fer un informe per comentar les propostes que estàvem discutint entre el SAAS i l'Aliança, i es va convidar el director del CNIA i una altra persona del CNIA, crec que és un dels directius del CNIA, per assistir en una reunió a Barcelona on se'ns van presentar, al Consell Directiu del SAAS, els productes Asia que dels quals estàvem parlant en aquells moments, per si ens convenia o no ens convenia establir aquest conveni de col·laboració.

I crec que ja he respost avançadament a l'últim punt: què passarà el dia que el contracte amb GECESSA s'acabi? Bé, si com és previsible ara, volem conservar aquests programes, i tret el programa comptable, perquè aquest és nostre, ja l'hem pagat i ja tenim una llicència, ja tenim un programa de manteniment, respecte als altres aplicatius, el que he dit és que podrem disposar-ne al 50% del seu preu, del seu cost de llicència, per un acord específic amb Hewlett Packard espanyol.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

Agraeixo la informació i només demanaré, per la mateixa via reglamentària, que aquest document al qual vostè ha fet referència, d'aquest compromís, doncs, que se'ns trameti; però ja li demanarem al Sr. Síndic que ens faciliti la comunicació.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta respecte a aquest tema?

Bé, doncs, passem al punt número 10 de l'ordre del dia.

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada per la M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 13 d'octubre de 1997.

Aquesta fou publicada en el Butlletí número 19/1997 del 22 d'octubre del 97.

Exposa la pregunta la Sra. M. Rosa Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

En primer lloc, voldria fer una prèvia, i manifestar que m'hagués estimat més que no s'hagués hagut de produir mitjançant una pregunta amb resposta oral davant del Ple, aquest tràmit parlamentari que hem fet, però com vostès saben, això es deriva d'una compareixença del ministre de Sanitat a la Comissió de Sanitat, en què el vicepresident de la Comissió, el Sr. Serra, que avui no hi és, va manifestar, en nom del Grup Liberal i evidentment, per tant per majoria de la Comissió, de no concedir-me el dret de veu quan ho vaig demanar. És un dret legítim perquè el Reglament del Consell així ho preveu, però com que la pràctica i el que jo anomeno la cortesia parlamentària, permet que hi hagi, s'utilitzi aquest dret de veu, bé, doncs, tot plegat si en aquell moment se m'hagués permès, avui ara ens estalviaríem aquest tràmit perquè hagués pogut intervenir directament en aquella compareixença i demanar el que després he hagut de fer per escrit.

Per tant, ho sento si és tard, però és el meu legítim dret amb estricta aplicació del Reglament del Consell.

La pregunta, que també com ha dit el meu company Jaume Bartumeu, la tenen tots vostès, per tant potser no val la pena estendre's gaire, només comentar les preguntes concretes. Es motiven bàsicament per un canvi de posicionament del Govern quant a aquest Pla de vacunació contra la meningitis. En concret el dia 5 de setembre, als mitjans de comunicació hi havia uns titulars que deien que el Govern o les autoritats sanitàries, entenc per tant que el màxim representant és el ministre de Sanitat, recomanaven que no es procedís a la vacunació massiva contra la meningitis. En canvi, 7 dies després, el dia 12 de setembre, doncs, curiosament hi ha un canvi de posicionament. Entremig, d'acord amb el que hem pogut llegir també, és cert que hi ha una reunió del Govern.

Les nostres preguntes són les següents, en base a tot això.

Quins són els criteris que han portat el Govern a canviar d'opinió respecte al Pla de vacunació contra la meningitis?

Es tracta d'una vacuna contra tots els tipus de meningitis? Quina és la seva efectivitat demostrada?

Quin tipus de meningitis és el més greu i quines edats són les de més risc?

Existeixen efectes secundaris coneguts?

Quins resultats de la campanya espera obtenir, o ha obtingut, com que ja estem una mica aquí extemporanis, el Govern?

Quina és la relació cost/benefici obtingut?

Que ens expliqui una mica tot això.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Té la paraula el Sr. ministre de Sanitat.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies, Sr. Síndic.

Abans d'entrar en les respostes, voldria aclarir per a tot el Consell General, que no hauríem de parlar d'un Pla nacional de vacunació, sinó d'una campanya puntual. Hi ha un Pla de vacunacions sistemàtiques a Andorra, que són les vacunes que s'apliquen regularment, any darrere any, a uns grups d'edat específics i de moment hem de considerar la vacunació contra la meningitis com una campanya puntual d'aquest any, i que caldrà veure per a un futur on l'hem de situar.

Entrant en les respostes, jo he de dir-li, Sra. Ferrer, que no faig els titulars dels diaris, ni tinc el dret de demanar als periodistes, a veure per què posen els titulars que posen, però puc explicar a tots vostès que el Govern no ha canviat d'opinió en 5 dies. En un moment donat, l'opinió o la decisió de recomanar la vacunació no estava configurada i en un altre sí. Per què això? Jo tinc aquí retalls de premsa, no només de 5 dies abans sinó de 6 mesos abans. A la primavera vam tenir alguns casos de meningitis, hi va haver una certa, no diré alarma social, però sí va ser motiu de comentaris, d'accions i d'intervencions en els mitjans de comunicació.

Les decisions en relació a la salut s'han de configurar atenent l'evolució dels diferents components de la salut. La salut humana té components que no són només els biològics, sinó també els psicològics i els socials. Aleshores, si bé jo diria que els elements biològics de la situació en relació a la meningitis per meningococ tipus C no han canviat entre la primavera i la tardor, el que en la meua apreciació sí

que havia canviat de manera considerable eren els components psicològics i socials de la salut de la població d'Andorra. I és per aquest motiu que vaig recomanar al Govern de prendre aquesta decisió.

La vacuna contra la meningitis, és a dir aquesta vacuna, només és activa contra les meningitis produïdes pel meningococ tipus A i C. Com que aquí no tenim meningococ tipus A, la utilitzem exclusivament pel meningococ tipus C, que és el meningococ menys freqüent. El més freqüent és el meningococ tipus B contra el qual, malauradament, encara no disposem de cap vacuna, ni aquí ni arreu del món.

Vostè em demana per la seva efectivitat. De l'efectivitat no li puc donar una xifra perquè les coses no són tan senzilles. Parlaré exclusivament de l'efectivitat davant el meningococ tipus C, ja que és l'únic que ens interessa, que ens ocupa aquí a Andorra. Els components d'aquesta vacuna, en concret del seu grup C, són capaços de produir una resposta immunològica a partir del 18 mesos d'edat. Abans, no és que no hi hagi resposta, però és tan pobra i dura tan poc, que està desaconsellat enganyar-se a vacunar els nens més petits d'aquesta edat, perquè seria realment posar-se un drap davant dels ulls per pensar que fem alguna cosa, al saber que l'eficàcia és mínima. Les recomanacions són sempre de no vacunar infants de menys de 18 mesos d'edat. L'eficàcia estimada amb nens grans, a partir de 4 o 5 anys i amb adults, és del 85 al 100%. El que no està tan clar en alguns grups d'edat és la durada de l'eficàcia, quant temps protegeix aquesta vacuna un cop protegeix bé. Repeteixo, amb els nens grans i adults, a partir dels 4 o 5 anys, es té la noció que persisteix la immunitat almenys durant 3 anys. Naturalment com amb totes les vacunes, des del moment en què es vacuna i el cos fabrica anticossos com l'antigen, el producte que li hem introduït amb la vacuna, i hi ha una reacció forta i al llarg del temps van desapareixent o es van eliminant aquests anticossos, en la qual cosa, si es vol tornar a protegir cal pensar amb una revacunació al cap d'aquest període de temps.

Em pregunta quants tipus de meningitis hi ha. Miri, jo en tinc aquí una llista de més de 50 i penso que és inútil llegir-les ara i em demana també quines són més greus. Simplificant, i si vol més informació li respondré després o li puc passar per escrit, també. Tenim la noció que les meningitis causades per virus, en general, són més lleus que les meningitis causades per bacteries. Aleshores, dic en general, perquè també es veuen meningitis víriques que són greus i són serioses. Però en general les bacterianes són molt més greus i molt més serioses. Si ens referim a les meningitis causades per meningococs B

o C, en el nostre cas, no hi ha diferència, no hi ha cap estudi ni cap prova que permeti dir que un meningococ és més maligne o més suau que l'altre. Amb qualsevol del dos tipus de meningococ, podem veure evolucions clíniques, és a dir presentacions de malaltia que són, relativament, poc importants, diria, i depèn també de l'edat de la persona, i veiem, al mateix temps, en una altra persona algunes presentacions clíniques d'evolució fulminant, les quals són, gairebé sempre, si no mortals, gravíssimes.

Em pregunta sobre els efectes secundaris de la vacuna. Li he de dir que són lleus, com els de qualsevol vacuna semblant, són vacunes fetes amb extractes dels bacteris i no amb bacteris atenuats; les reaccions normals d'inflor, reacció local no gaire important i una febre lleugera o inexistent d'algunes dècimes.

Aquesta vacuna, s'ha de pensar que no s'ha inventat ara mateix, que l'any 71 es va començar a utilitzar sistemàticament als Estats Units pels reclutes, en les casernes de reclutament de soldats. Per què? Perquè quan hi ha una concentració de gent en un lloc relativament petit és, justament, quan augmenta molt fortament el perill de contagi pel meningococ del tipus que sigui. I com que aquesta vacuna existia, des d'aleshores s'ha utilitzat amb èxit, eliminant pràcticament l'aparició de meningitis per meningococs A o C, perquè allà tenen els 2. És a dir que és una vacuna que podem considerar avui, més de 20 anys després, que ha donat les seves garanties de seguretat.

Quins són els resultats de la campanya o què és el que preteníem? Miri, la campanya encara no ha acabat, jo tinc resultats específics. Primer de tot, què es pretenia? què preteníem? Preteníem, jo diria, 2 coses: una, la de protegir la població infantil i juvenil, des de 18 mesos fins a 19 anys, i per tant, davant del perill, la possibilitat d'una infecció per meningococ tipus C. Per protegir-los, calia assegurar l'accés a aquesta vacuna d'una manera ràpida i durant un període de temps relativament curt per tenir l'efecte immediat. Això coincidia amb el retorn dels escolars a les escoles, i no és gratuït, no és casualitat que no només a Andorra sinó en altres àrees veïnes, també es prenguessin decisions en aquell moment. A més preteníem donar confiança als ciutadans i seguretat en relació a aquest problema d'aquesta meningitis específica, i pensem que això ho podíem aconseguir assegurant la vacunació de tothom que volgués, dins aquest grup edat. La campanya, deia, es va realitzar en dos àmbits d'espai: un les escoles i guarderies, aquest s'ha acabat a finals d'octubre i tinc resultats globals: s'han donat 5.522 vacunes entre tots aquests establiments; però la vacuna, que també és accessible en els

Centres de Salut, està oberta, si puc dir-ho així, la campanya fins al 31 de desembre. Per què? Per donar opció a les persones que no se n'han recordat o se n'han assabentat tard o que s'han desdit, tan senzillament de poder accedir a aquesta vacunació.

I finalment, vostè em demana per la relació cost/benefici. Jo li he de dir, i no es una resposta clònica que fan les persones que reben preguntes, li he de dir que trobo que és molt encertat preguntar per la relació cost/benefici. Per què? Perquè el cost li podem explicar. Jo encara, fins a finals de desembre no tindrè el cost total d'aquestes accions. El cost estimat és a l'entorn de 7, 8 o 9 milions de pessetes. Veurem la concreció a final d'any, però el benefici és el que canviarà. El benefici es compon naturalment dels efectes obtinguts, dels casos no vistos de malaltia, quants podem pensar que si no tenim cap cas de meningitis C, quants n'hem evitat, entre 1 i 2 casos. Només entre 1 i 2 casos, perquè la freqüència d'aquesta malaltia a Andorra és lleu. Això si agafem com a mesura el coneixement d'anys anteriors, però és clar, si no n'hi ha cap, no sabem si aquest any n'hauríem tingut en lloc de 2, 5 o 10, naturalment.

Però, en el costat benefici també hi posem obligatòriament el que en diem, intangibles. I amb aquests intangibles hem de valorar la seguretat, la confiança, la tranquil·litat dels pares davant dels seus fills petits, i si més no, la tranquil·litat d'esperit i psicològic d'una bona part de la població que en haver tingut accés a aquesta campanya de vacunació, d'haver tingut una informació, jo diria, completa i clara des del principi, i penso que prou extensa perquè tothom hagi pogut estar al cas del que estava passant. Penso que això és una part important dels beneficis.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. Rosa Ferrer teniu la paraula.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Sí, gràcies per l'exposat que ens ha fet. Hi ha una pregunta que no l'ha vaig escriure perquè ha sigut després, també reflexionant-hi més, que si no procedeix, no cal que me la respongui aquí, però sí que li agrairia, doncs, que a través de la Sindicatura fes arribar aquesta informació, llavors ja la traslladaríem. S'ha parlat que la seguretat social només retorna els diners d'una vacuna que és la que procedeix d'Espanya; que, en canvi, no es retornen els diners de la vacuna francesa, la que s'importa des de França. Si això és cert, si ens ho poguéssim dir, si no procedeix ara esperarem un altre dia, no passa res,

però en tot cas llanço la pregunta, que ens sigui resposta, si és cert això i per què és així, en el supòsit que sigui així. Quina diferència hi ha entre una vacuna i l'altra, perquè una vacuna ha de ser sempre, suposo, la mateixa, i evidentment, jo no tinc els coneixements, no és la meua feina, i per tant no puc afirmar-ho. Però per sentit comú, doncs, hauria de ser el mateix, que estigui fet a França o que estigui fet a Espanya, una vacuna és una vacuna. Doncs, això si és així i per què, i després totes aquestes dades que diu que, com que la campanya de fet acabarà a finals d'any, doncs també demanaria, a través de la Sindicatura, que quan es disposi de tota aquesta informació, si ens la pot fer arribar, per favor. Només això.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep M. Goicoechea:

Gràcies.

Tinc molt de gust de fer-li arribar la documentació.

Sobre la pregunta de la vacuna francesa o espanyola, en preguntar-me això, em remou la memòria i sé que hi ha una diferència, i és possible que estigui en qüestions de vinyeta o no vinyeta, però no conec el detall i no li puc respondre ara. Però el que sí que vull aclarir pel que fa a aquesta campanya de vacunació, de manera excepcional, si vol la importància, sobretot la urgència, la vacuna s'ha donat gratuïtament a les escoles i als centres de salut, a tothom que la demana. És a dir que qui està pagant aquesta vacuna, si no sempre, en el 99,9% dels casos és el Govern a través el Ministeri de Salut. Aleshores és possible que hi hagi alguns casos en què la gent, -perquè també està oberta aquesta via d'anar a veure el metge que faci una recepta- vagi a la farmàcia a buscar-la i que hi hagi aquesta diferència. Em sona alguna cosa així i també l'informaré del perquè, però estic segur que és una qüestió tècnica i no és una qüestió ni filosòfica ni moral, evidentment.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Bé, doncs, passem al punt número 11 i últim punt de l'ordre del dia.

11- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, en representació del Grup Parlamentari Grup Mixt, per escrit de data 11 de novembre de 1997.

Aquesta fou admesa sota procediment d'urgència en la reunió de la Sindicatura de l'11 de novembre i ha estat lliurada als membres a l'inici de la sessió, tot i que ja havia estat publicada a l'últim Butlletí.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, l'exposició de motius parla d'una sèrie d'esdeveniments, dels quals n'hem tingut coneixement per la premsa durant la passada setmana, d'un viatge del ministre d'Exteriors a l'Estat francès. Abans, durant la discussió de la qüestió de les taxes del tabac, el Sr. Cap de Govern ens ha refet la reflexió que acostuma a fer sobre la manca de celeritat natural d'una assemblea parlamentària en relació al Govern, que és un fet gairebé objectiu, però el que és cert és qui té més celeritat que el Govern a informar el Consell General és d'alguna manera la premsa, i és clar els parlamentaris de l'oposició no podem parlar pels de la majoria, ja que moltes vegades ens trobem davant de situacions paradoxals perquè no podem pretendre esperar que hi hagi una compareixença voluntària del ministre o que la presidència de la Comissió d'Exteriors decideixi de fer una reunió per informar de fets que ja són al carrer, que la premsa, actuant en la seva llibertat tradicional, doncs, comenta, i que fan que els ciutadans -com és normal- interpel·lin els parlamentaris, siguin o no siguin de la majoria. I per tant, aquesta pregunta la plantejem perquè tenim necessitat de saber per què els ciutadans que ens han fet confiança també tenen necessitat de saber i ens pregunten i no els podem contestar.

Per tant, la pregunta, molt resumidament, és saber quin ha estat l'ordre del dia, l'abast i el contingut de les reunions celebrades a París amb el Govern francès la passada setmana, i ja m'avanzo a dir que no vull conèixer cap ordre del dia confidencial, sinó conèixer el temari de la reunió. I més concretament, si és cert que s'ha demanat la intervenció del Govern francès en relació als afers amb la Unió Europea. Ja no li pregunto, perquè no m'ho puc creure, que a més a més se'ls hagi demanat fons comunitaris a França, com també diu una notícia de premsa; això, com veu, no l'hi pregunto.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Govern, respon el Sr. ministre de Relacions Exteriors.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Sí, Sr. Síndic.

Molt sovint, en el si de la Comissió Legislativa de Política Exterior es critica el ministre i el Govern, en general, que es limita informació o no es dóna circulació a documentació. He d'admetre que molt sovint tenen raó. No serà el cas avui perquè avui és una informació que podré donar. Però quan es tracta de temes que són temes objectes de negociació, hi ha una necessitat de confidencialitat i de respecte. Confidencialitat dels temes que es tracten i de respecte envers l'altra part negociadora. I per això, tots els que hem tingut responsabilitat executiva sabem que la informació s'ha de mesurar i s'ha de donar dins l'àmbit del que és possible.

Vull subratllar que l'exposició de motius de la pregunta parla d'una informació al diari del dia 2. Jo vaig anar a París el dia 5, dimecres. És veritat que el titular d'aquest diari donava lloc a una interpretació una mica dubtosa, però després, si recordo bé, de fet, era una barreja de notícies, on el principal actor o motiu d'informació era l'opinió d'un consultor privat de la Cambra de Comerç sobre com veia ell les relacions comunitàries entre Andorra i Brussel·les, i era una opinió personal d'aquest consultor que en res, ni de prop ni de lluny, té a veure amb el Govern.

Doncs, amb molt de gust, aquest cop sí que puc informar al 100% del contingut de la meva visita a París, perquè aquesta visita era purament de presa de contacte amb el nou equip del Govern, on vam fer exactament el punt, l'examen de tots els temes pendents i, com que es va fer un examen molt exhaustiu, en vam trobar 17. D'aquests 17 punts, doncs, n'hi ha de molt bons, de molt dolents i de preocupants. I els hi diré un darrere l'altre, i quan suposo que tindrem l'ocasió, amb alguna compareixença a la Comissió, els podrem analitzar perquè és purament iniciar el debat amb un dels nostres interlocutors privilegiats, que és una de les constants del Govern, de mantenir un diàleg permanent i constant, a més, d'acord amb el discurs d'investidura, a 3 nivells: Brussel·les, París i Madrid.

Aquesta conversa es va començar manifestant la preocupació del Govern per la manca de conclusió de l'Acord trilateral, que se'ns havia promès que aniria a un ritme esperat ràpid i que havíem anunciat que a la tardor o al final de l'estiu s'acabaria. Per raons que no tenen res a veure amb la part andorrana, i com s'ha dit moltes vegades que

era un problema de doctrina jurídica; la dificultat intrínseca dels trilaterals, és que hem de negociar a dos bandes, estats i sistemes diferents. Cada estat està obligat i lligat, concretament a França, que és el cas que hem analitzat, per la necessària aprovació posterior amb el Parlament i sobretot amb el Consell d'Estat, el que els obliga a ser molt vigilants i molt atents amb els verbs, amb les paraules i sobretot, el punt de fricció és el protocol de signatura. I aquí la part andorrana també es pot dir que lamenta que un tema tan madur encara no s'hagi pogut cloure. I aquesta és una mica la preocupació que manifestava el Govern.

Al punt dos vam parlar de la demanda que també fa Andorra urgent de resoldre el problema de trasllat de presoners.

Un altre tema és l'estatut de funcionaris i de magistrats francesos que estan prestant el servei a Andorra.

Al següent vam comentar uns aspectes d'una forma el·líptica de les relacions Andorra-França pel que fa a la seguretat social.

Evidentment, un producte important, vam parlar del tabac; vam parlar de la política que el Govern porta pel tema tabaquer, i naturalment vam compartir la preocupació de com s'estava derivant, amb un tràfic il·lícit, que vam subratllar que el Govern no desitja i que el Govern combatrà.

Vam apuntar la demanda d'Andorra de diversificar l'economia en general, que per tant comportava analitzar tots els nous eixos d'actuació, i concretament les cèlebres, i ja repetides per molts governs abans que nosaltres, societats de tipus C, que perquè siguin operatives i perquè la prestació de servei pugui ser efectiva, comporten un acord de doble imposició entre França i Andorra.

Vull recordar, perquè encara ve al cas, que el Ministeri de Relacions Exteriors no és el que negocia, però hem après dels nostres interlocutors, que les relacions exteriors vénen a ser una mena punt de convergència de tots els ministeris i que en les relacions exteriors hi ha la unitat de política per tractar tots els temes. A partir d'aquí hi ha la convergència, i després cada ministeri afectat realitza la negociació corresponent. En aquest cas de tipus C, que sé què preocupa el Sr. Conseller, vol dir que estem ara a punt d'obrir la negociació bilateral entre el Ministeri de Finances andorrà i el Ministeri de Finances francès.

Un punt important que va també complaure el Govern va ser subratllar l'agraïment per l'ajuda constant i que mai ens ha faltat de França en les relacions amb Brussel·les, sobretot en aquest aspecte d'acord de cooperació que s'estava negociant en què,

tal com es va informar el President Santer, és un problema de sincronitzar les diferents comissions per poder enganxar la fase final de negociació, però també la pilota està al camp comunitari. Només recordem i agraïm l'ajuda i cooperació francesa en aquest tema.

Vam parlar d'infraestructures i, concretament, de la necessitat que tindrà Andorrà un cop s'obri el desitjat túnel d'Envalira: el problema de la plataforma de serveis de la boca nord, que comportarà una gran cooperació, almenys amb 3 ministeris, Interior, Finances i qui prendrà el territori, perquè s'ha de desplaçar d'almenys un quilòmetre tota la plataforma de serveis que ha de ser eficaç. Puc dir que va ser rebuda amb molt d'interès i que comparteixen la necessitat de modernitzar i agilitzar, perquè el vaig empalmar amb un següent tema que és el dels problemes constants que hi ha per una manca de fluïdesa al punt de control del Pas de la Casa. Almenys si no es pot resoldre d'una forma immediata, que en ocasió i amb motiu d'aquesta plataforma, es pugui permetre el que és un dret vital per a l'economia andorrana, que és un tràfic fluid del turisme andorrà que ens visita, naturalment. També es va comentar que no ens passi amb aquest túnel el que està passant amb el túnel de Pimorent, ja que no serveix de res un túnel si no hi ha els accessos que facilitin la circulació. Llavors, vam exposar que a Andorra li preocupa molt l'eix de circulació que va d'Andorra a Tolosa, i de Tolosa a Andorra, i hem demanat un estudi conjunt de tots els serveis per poder donar un desenclavament de la part nord, entre Andorra i França, que doni una circulació fluida, còmoda i segura.

Vam parlar naturalment d'un tema que estava estancat i parat que és el trasllat de residus, perquè era un conveni que s'havia signat feia un any, i per raons que no acabem d'entendre, no acabava d'entrar en aplicació. Vam entendre la dificultat, perquè són temes molt difícils, i amb el canvi que hi va haver de ministeris semblava que va ser un retard degut, més pel canvi de ministeris i a un mal entès sobre un conveni annex que afectarà el conveni de Bale, i comportarà, doncs, separar l'execució de l'acord ja signat que serà facilitat ràpidament amb una negociació complementària per al material al·logen i d'altre tipus molt més pol·luent.

Naturalment, vam comentar l'obertura financera i tot el que pot comportar a banda i banda del Pirineu, i vam manifestar la política que entén el Govern que ha de portar, i naturalment els nostres interlocutors van estar molt interessats per l'orientació que es pensava donar a aquesta obertura.

Vam ser preguntats sobre la política que Andorra està seguint a nivell internacional i amb especial atenció a l'ONU, on saben i reconeixen que la feina que fa Andorra és considerada i molt respectada.

Naturalment, també vam parlar de l'euro i de l'impacte que tindrà sobre Andorra. I bé naturalment de la conseqüència d'això, que és que també es prepararan negociacions bilaterals perquè un tema tan cabdal no agafi cap part distreta i es pugui estar ben atents per donar-hi el tractament correcte.

Ens va plaure comentar el bon nivell de relacions en el camp educacional, ja que és un capítol de què estem molt satisfetes les dos parts, de com funcionen les relacions.

Vam demanar, també, per encàrrec del Sr. Cap de Govern, una trobada amb el Primer Ministre. Van agafar l'encàrrec, i al més aviat possible es realitzarà.

I l'últim punt va ser transmetre la preocupació i el desig d'Andorra de poder realment construir un binomi Andorra-Arieja, en el sentit que tots aquests projectes que puguin compartir els interessos dels nostres veïns del nord amb Andorra, mereixerien un impuls i un tractament molt més àgil i molt més dinàmic. I ens ha semblat entendre interpretar que aquesta qüestió és compartida per la part francesa i que el Govern francès facilitarà aquesta comunitat d'interessos.

Naturalment, és tot del que puc informar, però li puc assegurar que no hi falta cap tema.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, vol tornar a intervenir?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

No, gràcies, Sr. Síndic.

A veure, hi hauria moltes preguntes a fer, l'hora és tardana i probablement la sessió d'avui ens permetrà reflexionar sobre la necessitat que organitzem unes sessions de preguntes al Govern més sovintejades, i en aquest sentit probablement haurem de presentar una proposta d'acord. Hi ha moltes coses a dir, però potser si el ministre compareix a la Comissió, els hi demanarem a la Comissió.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Bé, doncs, tractat ja l'últim punt de l'ordre del dia,
s'aixeca la sessió.

(Són les 20.30h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: Tel. 821234